ILUZII CINSTITE

I

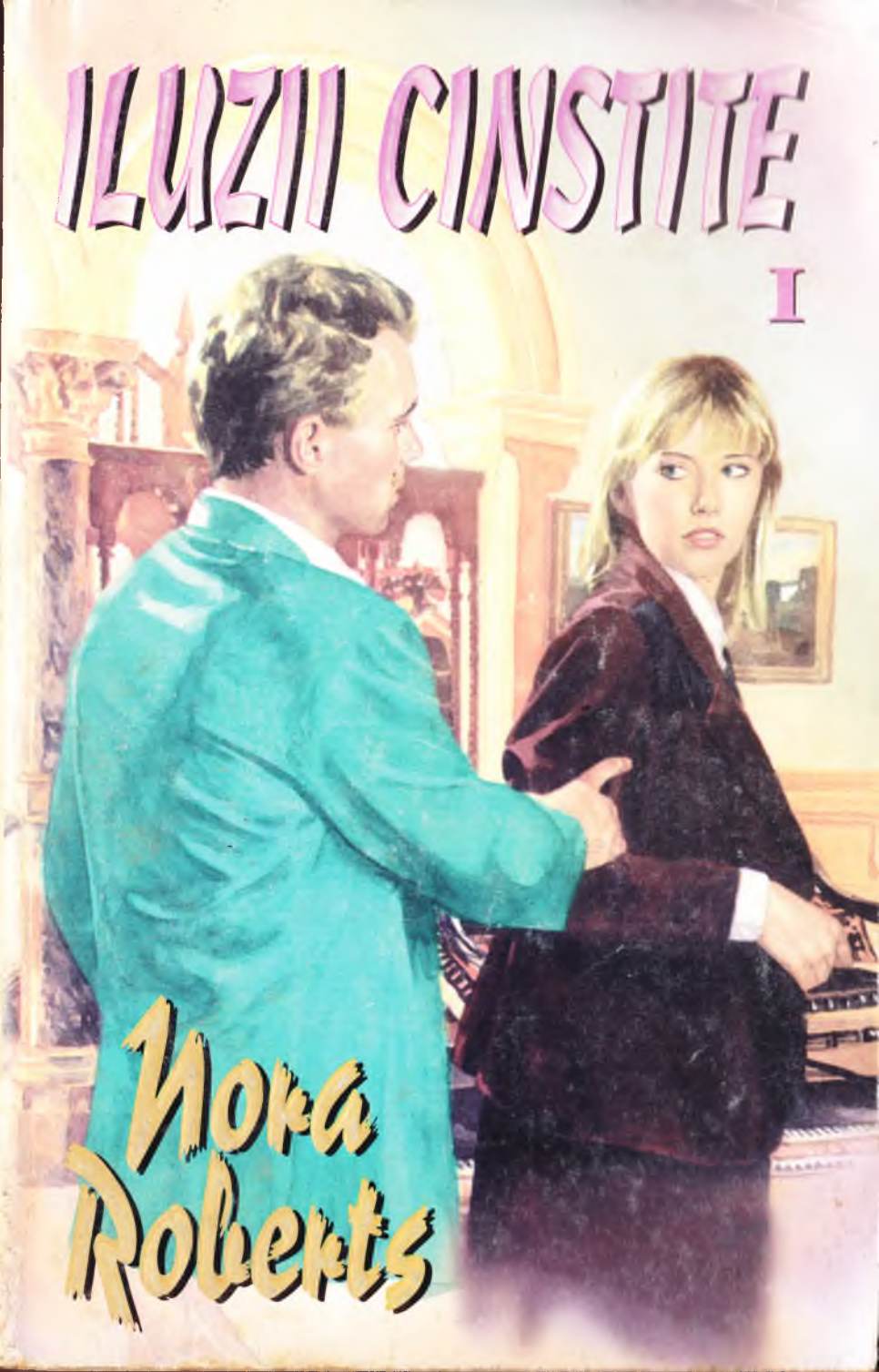

Nora Roberts

"Iluzii cinstite a Norei Roberts este magie pură"

Eileen Gouage

"Romanele Norei Roberts au cucerit afecțiunea fanilor devotați din întreaga lume. Povestirile ei au alimentat visurile a douăzeci și cinci de milioane de cititori."

Entertainment Weekly

"O povestire captivantă. Vă veți îndrăgosti de aceste personaje minunate la fel cum m-am îndrăgostit și eu."

Julie Garwood

Vol. I-II 6863 lei
137 lei T.L.
7000 lei Total

Nora Roberts

Iluzii cinstite

vol. 1

Honest Illusions
by Nora Roberts

© copyright 1992 by
Nora Roberts

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Iluzii cinstite

vol. 1

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucureşti

ISBN 973-95056-7-9

PARTEA ÎNTÎI

„O, ferice lume nouă,
Ce are asemenea oameni într-însa!"
WILLIAM SHAKESPEARE

Prolog

Femeia dispărută. Era o iluzie veche, îmbogățită cu o trăsătură modernă, și niciodată nu dădea greș în a lăsa publicul cu gura căscată. Gloata sclipitoare era la fel de dornică să se lase trasă pe sfoară precum un grup de țărănoi cu gura căscată, la o reprezentație de bîlci.

Încă din momentul cînd pășea pe piedestalul de sticlă, Roxanne le putu simți nerăbdarea – tăișul acela argintiu în care se contopeau speranța și îndoiala, alipite de liantul mirării. Toți se aplecau înainte pe locuri, de la președinte la peon.

Magia îi făcea pe toți egali.

Așa spusese Max, își aminti ea. De multe, multe ori.

În mijlocul vîltorii de ceață și al luminilor strălucitoare, soclul urca încet, rotindu-se maiestuos în acordurile *Rapsodiei albastre* de Gershwin. Lenta rotație de trei sute șaizeci de grade înfățișa mulțimii toate laturile postamentului ca de gheață limpede și pe femeia zveltă de deasupra – distrăgînd atenția de la trucurile pregătite.

Prezentarea, după cum fusese învățată, constituia adeseori îngusta deosebire dintre șarlatan și artist.

În acord cu tema muzicală, Roxanne purta o rochie scînteietoare, albastră ca noaptea, mulată pe formele ei longiline, unduitoaare – atît de strînsă, încît nimănui, studiind-o, nu i-ar fi trecut prin minte că pe dedesubtul mătăsii cu paiete se mai afla și altceva decît pielea. Părul, o cascadă de flăcări buclate pînă la talie, sclipea în mii de steluțe fosforescente.

Foc și gheață. Mai mult de-un singur bărbat se întrebase cum putea fi o femeie și una și alta în același timp.

Parcă în somn sau în transă, ochii-i erau închiși – ori păreau a fi – iar fața ei distinsă stătea înălțată spre plafonul înstelat al scenei.

În timp ce se ridica, își lăsă brațele să se unduiască în ritmul muzicii, după care le arcui sus, deasupra capului, atît pentru efect, cît și din necesitatea practică aflată mai presus de orice vrajă.

Știa că era o iluzie frumoasă. Ceața, luminile, muzica, femeia. Se desfăta cu dramatismul ei simplu și nu-și reprima amuzamentul față de ironia folosirii secularului simbol al femeii solitare, plasată pe piedestal, mai presus de orice griji banale și mrejele bărbaților.

Dar mai era și o sarcină profesională chinuitor de complexă, necesitînd mult control fizic și sincronizare la fracțiune de secundă. Nici cei atît de norocoși care stăteau în primul rînd, însă, nu-i puteau distinge pe fața senină intensa concentrare..Nici unul dintre ei nu știa cîte ore istovitoare își dedicase acestui număr, perfecționîndu-i toate detaliile, pe hîrtie, apoi în practică. În neostoită practică.

Încet, tot în ritm de Gershwin, trupul ei începu să se răsucească, să se încovoaie, să se legene. Un dans fără partener, la trei metri deasupra scenei, tot numai culoare și mișcare fluidă. Din public răsunară murmure, aplauze răzlețe.

O puteau vedea – da, o vedeau prin ceața cu tentă albăstrie și luminile rotitoare. Sclipirea rochiei întunecate, șuvoiul părului de culoarea flăcării, luciul pielii de alabastru.

Apoi, dintr-o suflare, într-un strigăt mut, n-o mai văzură. În mai puțin timp decît pentru a clipi din ochi, dispăruse. În locul ei se afla un tigru de Bengal cu blana lustruită, care se ridică pe labele dinapoi spre a lovi aerul și a rage.

Urmă o pauză, cea mai măgulitoare pentru artist

dintre toate pauzele, cînd spectatorii își țin respirația toți odată, înainte ca aplauzele să explodeze cu ecouri, pe cînd piedestalul cobora din nou. Uriașa felină sări spre arlechinul din dreapta. Se opri lîngă o ladă de abanos, mai lansă un urlet care-o făcu pe o femeie din rîndul întîi să chicotească nervos. Dintr-o mișcare, cele patru laturi ale lăzii se răsturnară.

Și apăru Roxanne, îmbrăcată nu în albastru scînteietor, ci într-un costum argintiu. Mulțumi aplauzelor așa cum fusese învățată aproape de la naștere: cu o reverență, în timp ce vuietul succesului continua să-i răsune în urechi; încălecă pe tigru și conduse fiara în culise.

– Drăguț lucrat, Oscar.

Cu un mic oftat, se aplecă să scarpine felina între urechi.

– Zău c-ai fost drăguță, Roxy.

Asistentul ei masiv și vînjos îi agăță o lesă de zgarda înstelată lui Oscar.

– Mulțumesc, Mouse.

Descălecînd, își azvîrli părul pe spate. Zona din spatele scenei fremăta deja. Cei familiarizați cu tainele ei îi strîngeau echipamentul pentru a-l feri de ochi iscoditori. Întrucît programase o conferință de presă pentru a doua zi, acum n-avea să primească nici un reporter. Roxanne își pusese mari speranțe într-o sticlă cu șampanie de la gheață și o baie cu vibromasaj, fierbinte.

Singură.

Absentă, își frecă palmele – obicei vechi, pe care Mouse i-ar fi putut spune că-l luase de la tatăl ei.

– Am draci, spuse ea, cu o undă de rîs. Toată afurisita de seară i-am avut. Mă simt de parcă mi-ar respira cineva prin gît.

– Păi, ăă...

Mouse stătea pe loc, lăsîndu-l pe Oscar să i se frece de genunchi. Nu tocmai coerent, Mouse bîjbîia după cel mai potrivit mod de a-i da vestea.

– Ai musafiri, Roxy. În cabină.

– Așa? i se îmbinară ei sprîncenele, formînd între ele acea măruntă cută de neliniște. Cine e?

– Mai fă o reverență, scumpo.

Lily, asistenta de scenă a lui Roxanne și înlocuitoarea de mamă, se apropie s-o apuce de braț.

– Ai turtit sala.

Lily se tampona cu o batistă pe sub genele false pe care le purta în scenă și în afara acesteia.

– Max ar fi fost atît de mîndru!

Golul instantaneu din stomac o făcu pe Roxanne să-și înghită lacrimile. Nu apărură. Nu li se permitea niciodată să apară în public. Porni, ieșind în ropotul de aplauze.

– Cine mă așteaptă? întrebă ea peste umăr, dar Mouse ducea deja uriașa felină de-acolo.

Stăpînul său îl învățase că discreția era cea mai sigură metodă de supraviețuire.

Zece minute mai tîrziu, îmbujorată de succes, Roxanne deschise ușa cabinei. În primul rînd o izbi

mirosul – trandafiri și vopsea de ulei. Acest amestec de parfumuri îi devenise atît de familiar, încît îl inspira ca pe aerul curat. Se simțea însă și o altă mireasmă – tutunul fin, înțepător. Elegant, exotic, franțuzesc. Mîna îi tremură pe clanță, în timp ce deschidea ușa complet.

Exista un bărbat pe care-avea să-l asocieze la nesfîrșit cu această aromă. Un bărbat despre care știa că avea obiceiul să fumeze țigări franțuzești subțiri.

Nu spuse nimic cînd îl văzu. Nu putu scoate o vorbă, în timp ce el se ridica de pe scaunul unde-și degustase țigara cu șampania ei. O, Doamne, era fascinant și îngrozitor să privească gura aceea minunată strîmbîndu-se în zîmbetul atît de familiar, să înfrunte acei ochi imposibil de albaștri.

Purta încă părul lung, o coamă de abanos ondulîndu-i-se dincolo de conturul feței. Încă din copilărie fusese seducător, un țigan elegant, cu ochi ce te puteau îngheța sau pîrjoli. Vîrsta nu făcuse decît să-i sporească farmecul, radiind din chipul acela convingător, oasele prelungi și adînciturile umbrite, ușoara brazdă din bărbie. Dincolo de aspectul fizic, avea un dramatism ce pîlpîia în jurul lui ca o aură.

Era un bărbat care cutremura femeile și pe care acestea îl doreau.

Îl dorise și ea. Oh, cît îl mai dorise.

Cinci ani trecuseră de cînd văzuse ultima dată acel surîs, de cînd își trecuse mîinile prin părul acela des și simțise apăsarea arzătoare a gurii iscusite. Cinci ani de jale, de lacrimi și de ură.

De ce nu murise? se întrebă Roxanne, în timp ce se silea să închidă uşa în urma ei. De ce nu avusese bunul simţ să cadă victimă nici uneia dintre feluritele şi fioroasele tragedii pe care şi le imaginase ea pentru el?

Şi, pentru Dumnezeu, cum avea să suporte cumplita dorinţă pe care-o simţea doar privindu-l din nou?

– Roxanne.

Antrenamentul ajută glasul lui Luke să rămînă ferm în timp ce-i rostea numele. O urmărise de-a lungul anilor. În seara asta, îi studiase toate mişcările, din umbra culiselor. Judecînd, cîntărind. Dorind. Dar acum, aici, faţă în faţă, era aproape insuportabil de frumoasă.

– Ţi-a reuşit numărul. Ai avut un final spectaculos.

– Mulţumesc.

Mîna-i era sigură, în timp ce-i turna o cupă de şampanie, la fel ca şi a ei, cînd o luă. În fond, erau oameni de teatru, plămădiţi, într-un chip straniu, din acelaşi aluat. Aluatul lui Max.

– Îmi pare rău pentru Max.

Ochii fetei deveniră maţi.

– Serios?

Considerînd că merita mai mult decît această şfichiuire de sarcasm, Luke se mulţumi să dea din cap, după care îşi privi băutura cu balonaşe, amintindu-şi. Gura i se arcui cînd reveni cu privirea spre ea.

– Treaba de la Calais, rubinele. Tu ai fost?

Roxanne sorbi, rochia argintie scînteindu-i pe umeri cînd ridică din ei nepăsătoare.

– Firește.

– Aha.

Dădu iarăşi din cap, mulţumit. Trebuia să fie sigur că nu-şi ieşise din mînă – pentru magie sau pentru furtişag.

– Am auzit zvonuri că o primă ediţie din *House of Usher* a fost săltată dintr-un seif din Londra.

– Întotdeauna ai avut auzul bun, Callahan.

El continua să zîmbească, întrebîndu-se cînd învăţase Roxy să emane sexul precum respira. Îşi amintea de copila deşteaptă, de adolescenta zburdalnică, de irezistibila înmugurire a tinerei femei. Mugurul înflorise seducător. Şi putea simţi atracţia care se iscase dintotdeauna între ei. Acum avea s-o folosească, regreta, dar avea s-o folosească pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Scopul scuză orice. Alta dintre maximele lui Maximillian Nouvelle.

– Am să-ţi fac o propunere, Rox.

– Zău?

Roxanne luă o ultimă sorbitură, înainte de-a pune paharul deoparte. Balonaşele îi înţepau amare limba.

– Afaceri, continuă el cu nonşalanţă, scuturînd scrumul ţigării; luîndu-i mîna, îi duse degetele la buze. Şi probleme personale. Mi-a fost dor de tine, Roxanne.

Era cea mai adevărată declaraţie posibilă pentru

el. O străfulgerare de onestitate autentică în anii de trucuri, iluzii și prefăcătorie. Captivat de propriile-i sentimente, îi scăpă fulgerul prevenitor din ochii ei.

– Chiar așa, Luke? Chiar ți-a fost dor?

– Mai mult decît îți pot spune.

Năpădit de amintiri și dorințe, o trase mai aproape, simțindu-și sîngele începînd să curgă mai iute cînd trupul ei se atinse de-al lui. Indiferent cîte evadări izbutise, niciodată nu se eliberase din capcana în care-l prinsese Roxanne Nouvelle.

– Vino la hotelul meu, șopti răsuflarea lui peste chipul fetei, pe cînd i se prelingea fluidă în brațe. Vom lua o cină tîrzie. Vom sta de vorbă.

– De vorbă?

Brațele lui Roxanne se petrecură șerpuitoare împrejurul său. Inelele-i sclipiră, cînd își afundă degetele în părul lui Luke. Alături, oglinda de machiaj a mesei de toaletă îi reflecta triplați. Ca și cum le-ar fi înfățișat trecutul, prezentul, viitorul. Cînd vorbi, vocea ei era asemeni ceții în care dispăruse: întunecoasă, bogată și tainică.

– Asta vrei să faci cu mine, Luke?

Uită de importanța stăpînirii de sine, uită totul, în afara faptului că gura ei se afla la un deget de-a lui. Gustul cu care se ospătase cîndva era la doar o dorință depărtare.

– Nu.

Înclină capul spre al ei. Apoi aerul îi țîșni exploziv din piept, cînd genunchiul fetei îl izbi între picioare. În

clipa cînd se încovoie, ea îi trînti un pumn în bărbie.

Geamătul surprins și trosnetul mesei sparte pe care o doborî în cădere îi dădură o enormă satisfacție lui Roxanne. Zburară trandafirii, apa se vărsă. Cîțiva boboci zvelți se rostogoliră peste el, cum zăcea pe covorul ud.

– Ești...

Încruntat, își scoase un trandafir din păr. Puștoaica fusese întotdeauna șmecheră, își aminti Luke.

– Ești mai iute decît odinioară, Rox.

Cu mîinile-n șolduri, stătea deasupra lui, suplă războinică argintie care nicicînd nu învățase să-și guste la rece răzbunarea.

– Am devenit altfel decît mă știi.

Nodurile degetelor o ardeau ca focul, dar se folosi de această durere pentru a-și înăbuși o altă suferință, mai profundă.

– Și acum, irlandez ticălos și mincinos, tîrăște-te înapoi în tu știi ce gaură ți-ai scurmat acu' cinci ani. O dată dacă te mai apropii de mine, jur că te fac să dispari pe veci.

Încîntată de replica finală, se răsuci pe călcîie, dar imediat lăsă să-i scape un țipăt, cînd Luke o înhăță de gleznă. Căzu cu zgomot în șezut și, înainte de-a apuca să-și folosească unghiile și dinții, se pomeni țintuită la podea. Uitase cît era de puternic și de agil.

O greșeală de calcul, ar fi spus Max. Iar greșelile de calcul se aflau la rădăcina tuturor eșecurilor.

– O.K., Rox, putem vorbi aici.

Deşi încă mai avea respiraţia întretăiată de durere, Luke rînji:

– Tu ai ales.

– Vedea-te-aş în iad...

– Foarte probabil.

Rînjetul i se şterse.

– Dracu' să te ia, Roxy, niciodată n-am putut să-ţi rezist.

Şi, cînd îi strivi gura cu a lui, fură azvîrliţi amîndoi departe, în trecut.

Capitolul 1

1973, în apropiere de Portland, Maine

– Re-pe-de, re-pe-de, apropiaţi-vă. Miraţi-vă şi uluiţi-vă. Priviţi la Marele Nouvelle cum desfide legile firii. Pentru un dolar micuţ, să-l vedeţi cum face cărţile să danseze în văzduh. Înaintea ochilor voştri, chiar în faţa ochilor voştri uimiţi, veţi vedea o frumoasă femeie tăiată în două cu ferăstrăul.

În timp ce prezentatorul îşi continua numărul, Luke Callahan se strecura prin gloata de bîlci, ocupat cu şterpelitul din buzunare. Avea mîini iuţi, degete agile şi acea înzestrare, cea mai importantă pentru un

hoț autentic, a completei lipse de conștiință.

Avea doisprezece ani.

De aproape șase săptămîni era pe drumuri, fugar. Luke avea planuri mari, de-a se îndrepta spre Sud înainte ca aburinda vară din New England să devină o geroasă iarnă din New England.

N-avea să ajungă prea departe cu asemenea ciupeli, își spuse, și pescui un portofel din buzunarul unei salopete lăbărțate. Nu erau mulți aceia care veniseră să se dea-n Divanul fermecat sau să provoace Roata norocului cu mai mult de cîțiva dolari slinoși asupra lor.

Ei, dar odată ajuns la Miami, avea să se schimbe treaba. În umbra din spatele hambarului cu sticle de lapte, aruncă portvizitul din imitație de piele și-și numără recolta pe acea seară.

Douăzeci și opt de dolari. Înduioșător.

La Miami, însă, în țara aceea a soarelui, distracțiilor și înaltelor montagne-russe, avea să spargă casa. Tot ce trebuia era să ajungă acolo, iar pînă acum reușise să strîngă aproape două sute de dolari. Încă puțin, și-și putea permite să ia autobuzul cel puțin o parte din drum. Un Greyhound, își spuse el rînjind scurt. Lăsa șofatul în seama lor, nici pomeneală, și mai lua și el o pauză după atîtea autostopuri cu hippies făcuți pulbere și perverși cu degete groase.

Un fugar nu putea avea pretenții la modul de transport. Luke era deja conștient că drumul cu un cetățean onorabil putea duce la un raport către poliție sau – aproape la fel de rău – la o predică despre pericolele ce-l pasc pe-un băiat fugit de-acasă.

N-avea nici un rost să explice cuiva că pericolele care-l păsteau acasă erau mult mai mari decît cele de pe drum.

După ce culese două hîrtii de-un dolar, Luke își vîrî restul prăzii în ghetele scîlciate. Avea nevoie de mîncare. Mirosul grăsimii încinse îi chinuia stomacul de aproape o oră. Avea să se recompenseze singur cu un hamburger bine rumenit și cartofi prăjiți, împingînd totul pe gît cu puțină limonadă rece.

Asemenea majorității băieților de doisprezece ani, lui Luke i-ar fi plăcut o plimbare cu Biciul, dar, dacă avea în suflet vreun dor de luminile rotitoare, și-l înăbuși cu o strîmbătură. Lichelele credeau că trăiau o aventură nemaipomenită, medită el în timp ce strugurii acri i se opreau în gît. Ăștia aveau să se cuibărească la noapte în paturile lor, cîtă vreme el dormea sub cerul liber, iar la deșteptare, mămica și tăticul le spuneau ce și cum să facă.

Lui nimeni n-avea să-i mai spună vreodată asemenea lucruri.

Simțindu-se superior din toate punctele de vedere, își agăță degetele mari în buzunarele din față ale blugilor și porni vioi spre tarabele închiriate.

Trecu din nou prin fața afișului – imaginea în mărime mai mult decît naturală a magicianului, Marele Nouvelle, cu aureola sa de păr negru, mustața stufoasă și ochii întunecoși, hipnotici. De fiecare dată cînd privea afișul, Luke se simțea atras de ceva nelămurit.

Ochii din portret păreau să privească drept în-

lăuntrul lui, ca şi cum ar fi putut vedea şi înţelege mult prea multe despre Luke Callahan, plecat din Bangor, Maine, prin Burlington, Utica şi Dumnezeu mai ştie pe unde, căci el unul uitase.

Aproape că se aştepta ca gura pictată să vorbească, iar mîna care ţinea evantaiul de cărţi să se întindă, pentru a-l înşfăca de gît şi a-l trage drept în afiş. Avea să rămînă pe veci captiv acolo, bătînd cu pumnii în cealaltă parte a placajului, la fel cum bătuse în copilărie la atîtea uşi închise.

Întrucît ideea asta îl irita, Luke îşi răsfrînse buza.

– Palavre vrăjitoreşti, spuse el, vorbind însă în şoaptă; iar inima-i bătea foarte tare, în timp ce sfida chipul pictat. Mare brînză, continuă, încrederea revenindu-i. Scoţi cîţiva iepuri tîmpiţi din nişte pălării tîmpite şi faci cîteva scamatorii cu cărţi de joc pentru idioţi.

Voia să vadă scamatoriile acelea idioate mai mult decît şi-ar fi dorit o plimbare cu Biciul. Mai mult chiar decît dorea să-şi umple gura cu cartofi prăjiţi mustind de ketchup. Luke şovăi, pipăind unul din cei doi dolari din buzunar.

Merita un gologan, decise el, doar pentru a-şi dovedi că scamatorul nu era nici o scofală. Merita un dolar ca să şadă jos. În întuneric, cugetă el, scoţînd bancnota mototolită şi achitînd preţul. Era imposibil să nu se găsească şi cîteva buzunare în care să-şi poată strecura degetele dibace.

Faldul greu de prelată căzu la loc în urma lui, oprind aproape toată lumina şi aerul din culoarul central. Zgomotul răpăia pe pînză ca ploaia. Pe scaunele joase de lemn stăteau deja înghesuiţi spectatorii, murmurînd între ei, foindu-se şi făcîndu-şi vînt cu evantaie de hîrtie în căldura înăbuşitoare.

Luke rămase un moment în spate, scrutînd sala. Ghidat de un instinct pe care ultimele şase săptămîni i-l cizelaseră ca pe ascuţişul unui briceag, ocoli un pîlc de copii, tăie de pe listă cîteva perechi prea sărace ca să-i aducă în plasă mai mult decît costul biletului şi începu să-şi aleagă atent victimele. Situaţia îi impunea să caute femei, întrucît majoritatea bărbaţilor se vor fi aşezat pe propriii bani.

– Mă scuzaţi, spuse politicos ca un mic cercetaş, pe cînd se strecura în spatele unei femei cu aer de bunică, părînd atrasă de giumbuşlucurile băieţelului şi fetiţei aşezaţi de-o parte şi de alta.

În momentul cînd Luke se aşeză, pe scenă apăru Marele Nouvelle. Era gătit în costumul de ceremonie complet. Tuxedo-ul negru şi cămaşa albă scrobită aveau un aspect exotic în cortul ăla sufocat de căldură. Pantofii îi luceau, lustruiţi. Pe inelarul mîinii stîngi purta un ghiul de aur, în mijloc cu o piatră neagră care sclipea în luminile rampei.

Impresia de măreţie se fixă în momentul cînd îşi privi spectatorii.

Magicianul nu spuse nimic, şi totuşi cortul se umplu de prezenţa lui, parcă umflîndu-se. Era întru totul la fel de impunător ca afişul, deşi părul negru-i era înspicat cu luciri argintii. Marele Nouvelle ridică mîinile, ţinîndu-le cu palmele spre public. Un zvîcnet din încheieturi şi între degetele sale desfăcute, goale, apăru

o monedă. Altă zvîcnitură, altă monedă, şi alta, pînă cînd evantaiul larg al degetelor se umplu de strălucirea aurului.

Atenţia lui Luke fu atrasă suficient cît să se aplece înainte, cu ochii îngustaţi. Voia să ştie cum se proceda. Era o scamatorie, firește. Ştia mai bine ca oricine că lumea era plină de scamatorii. Încetase deja să se mai întrebe de ce, dar nu şi să se întrebe *cum.*

Monedele se transformară în bile colorate ce-şi schimbau mărimea şi nuanţa. Se înmulţeau, se împuţinau, apăreau şi dispăreau în aplauzele asistenţei.

Îi fu greu să-şi desprindă ochii de la spectacol. Să extragă şase dolari din poşeta bunicuţei fu foarte uşor. După ce-şi ascunse bine prada, Luke se ridică de pe scaun, pentru a ocupa poziţie în spatele unei blonde a cărei geantă de pai stătea neglijent pe podea, alături.

În timp ce iuţeala de mînă îi încălzea pe spectatori, Luke mai încasă patru dolari. Însă îi scădea încontinuu concentrarea. Spunîndu-şi că avea să mai aştepte pînă s-o atace pe doamna cea grasă din dreapta, se linişti să urmărească reprezentaţia.

În următoarele cîteva minute, Luke fu un simplu copil, cu ochii dilataţi de uimire, în timp ce prestidigitatorul răsfira cărţile, după care îşi trecu mîna peste vîrfurile acestora, iar cealaltă mînă pe dedesubt, astfel că pachetul desfăcut în evantai rămase plutind în aer. La o mişcare măiastră a mîinilor, cărţile se legănară, se înclinară, se întoarseră. Publicul ovaţionă, complet absorbit de spectacol.

– Tu de-acolo, răsună impozant glasul lui Nouvelle.

Luke încremeni, simţindu-se ţintuit de ochii aceia negri.

– Eşti un băiat drăguţ. Am nevoie de un băiat isteţ...

Ochii licăriră.

– ...de un băiat cinstit, care să mă ajute la următoarea scamatorie. Vino aici, îl chemă Nouvelle, după ce strînse cărţile suspendate.

– Du-te, puştiule, îl înghionti pe Luke un cot în coaste.

Roşind pînă-n vîrful urechilor, Luke se ridică. Ştia că era primejdios ca oamenii să te observe. Aveau să-l observe cu atît mai mult dacă refuza.

– Alege o carte, îl invită Nouvelle, în timp ce Luke urca pe scenă. Orice carte.

Le răspîndi din nou, cu faţa spre public, ca să se vadă bine că era un pachet obişnuit. Cu iuţeală şi îndemînare, Nouvelle le amestecă, apoi le întinse pe o măsuţă.

– Orice carte, repetă el, iar Luke se încruntă concentrat, pe cînd scotea una din grămadă. Întoarce-te spre onoratul public, îl instrui Nouvelle. Ţine cartea cu faţa, s-o vadă toată lumea. Bine, excelent. Eşti un geniu înnăscut.

Chicotind ca pentru sine, Nouvelle luă pachetul rămas, manipulîndu-l din nou cu degetele sale prelungi, agile.

– Acum...

Cu ochii la Luke, întinse pachetul.

– Introdu cartea oriunde. Absolut oriunde. Excelent.

Buzele-i erau arcuite, în timp ce-i oferea băiatului pachetul.

– Amestecă-le cum dorești.

Pe cînd Luke bătea cărțile, privirea scamatorului rămase ațintită asupra lui.

– Acum... îi puse el o mînă pe umăr... pe masă, dacă ești bun. Preferi să le tai tu sau le tai eu?

– Le tai eu, acoperi Luke cărțile cu mîinile, convins că nu putea fi păcălit. Nu cînd aproape reușise.

– Cartea ta e cea de deasupra?

Luke o ridică, rînjind:

– Nu.

Nouvelle păru uimit, în timp ce spectatorii rîdeau pe înfundate.

– Nu? Cea de la fund, poate?

Binedispunîndu-se, Luke întoarse pachetul și scoase cartea:

– Nici. Cred că v-ați încurcat, domnu'.

– Ciudat, foarte ciudat, murmură Nouvelle, bătîndu-și mustața cu un deget. Ești un băiat mai deștept decît crezusem. Se pare că m-ai păcălit. Cartea pe care ai ales-o nici măcar nu e în pachet. Fiindcă este...

Pocni din degete, suci încheietura mîinii și culese optul de roșu din aer:

– ...aici.

Pe cînd lui Luke ochii îi erau gata să sară din orbite, publicul izbucni în aplauze de admirație. La

adăpostul acestui sunet, Nouvelle vorbi calm:

– Vino în culise după spectacol.

Și atîta tot. Dîndu-i lui Luke un ghiont, scamatorul îl trimise la locul lui.

În următoarele douăzeci de minute, Luke uită de toate, în afară de magie. O privi pe fetița roșcovană dansînd pe scenă, în colanți cu steluțe. Zîmbi cînd fata păși într-un joben supradimensionat și se prefăcu în iepure alb. Se amuză, cînd puștoaica și magicianul înscenară o ceartă privind ora ei de culcare. Fata își înfoie părul roșu cîrlionțat și bătu din picioare. Cu un oftat, Nouvelle așternu peste ea o capă neagră și ciocăni de trei ori cu bagheta magică. Capa lunecă moale la pămînt: copila dispăruse.

– Un părinte, spuse grav Nouvelle, trebuie să fie sever.

La final, Nouvelle tăie în două, cu ferăstrăul, o blondă planturoasă într-un dres de balet cam sumar. Formele ei și costumul stîrniseră multe fluierături și chiote.

Un bărbat entuziasmat, în cămașă de lînă și blugi albiți cu fundul cît un clopot, sări în picioare, strigînd:

– Ascultă, Nouvelle, dac-ai terminat cu cucoana, iau eu ambele jumătăți!

Doamna divizată fu împinsă într-o parte și-n cealaltă. La comanda lui Nouvelle, dădu din degetele de la mîini și de la picioare. Odată ce cutia fu montată la loc, Nouvelle scoase despărțitoarele de oțel și deschise capacul.

Reasamblată ca prin farmec, doamna mulțumi

unei runde de aplauze.

Luke uitase cu totul de poşeta femeii grase, ajungînd în schimb la concluzia că nu-şi dăduse banii degeaba.

În timp ce spectatorii ieşeau în şir să facă o plimbare la Looping-ul morţii sau să caşte gura la Sahib, îmblînzitorul de şerpi, Luke se apropie de scenă. Îşi spunea că poate, de vreme ce fusese un fel de asistent al scamatoriei cu cărţile de joc, Nouvelle avea să-i arate cum se făcea.

– Puştiule.

Luke îşi ridică privirea. De unde stătea el, omul părea un uriaş. Un metru nouăzeci şi cinci şi o sută de kilograme de muşchi solizi. Chipul proaspăt ras era lat cît o farfurie pentru cină, ochii ca două stafide puţin cam descentrate. În gură i se legăna o ţigară fără filtru.

În materie de urîţenie, Herbert Mouse Patrinski avea toate ieşirile asigurate.

Luke luă instinctiv poziţia de luptă, cu bărbia repezită înainte, umerii aduşi, picioarele desfăcute, încordate:

– Mda?

Drept răspuns, Mouse smuci din cap şi plecă greoi. Luke stătu la îndoială mai puţin de zece secunde, apoi îl urmă.

Cea mai mare parte din strălucirea ţipătoare a bîlciului păli spre cenuşiu, cînd străbătură iarba îngălbenită şi călcată în picioare, spre adunătura de camioane şi remorci.

Trailerul lui Nouvelle părea un pur-sînge într-o

herghelie de mîrţoage. Era lungă şi lustruită, cu vopseaua neagră lucind în lumina pală a lunii. Un sul argintiu cu înfloriturî pictat pe-o latură proclama: MARELE NOUVELLE, SCAMATOR EXTRAORDINAR.

Mouse bătu o dată la uşă, înainte de-a o deschide. Luke prinse un iz care-i amintea în chip curios şi liniştitor de biserică, pe cînd păşea înăuntru după Mouse.

Marele Nouvelle se schimbase deja din toxedoul de scenă, stînd tolănit pe canapeaua îngustă prinsă de perete, într-un halat de mătase neagră. Fuioare gemene de fum se încolăceau leneşe deasupra unei jumătăţi de duzină de conuri parfumate. Muzică de ţiteră răsuna în surdină, pe cînd Nouvelle clătina în pahar două degete de brandy.

Luke îşi băgă în buzunare mîinile nervoase şi examină încăperea. Ştia că tocmai intrase într-o rulotă, dar domnea iluzia puternică a unui bîrlog exotic. Miresmele, desigur, şi culorile vii ale pernelor de pluş îngrămădite ici şi colo, micile rogojini împletite des aruncate de-a valma pe jos, draperiile de mătase de la ferestre, misterioasele pîlpîiri ale luminii lumînărilor creau acest cadru.

Şi, bineînţeles, Maximillian Nouvelle însuşi.

– Aha.

Cu un surîs amuzat ascuns parţial de mustaţă, Max închină paharul spre băiat:

– Ce bine-mi pare că m-ai putut vizita.

Pentru a demonstra că nu era impresionat, Luke

ridică din umerii săi osoşi:

– A fost un spectacol destul de corect.

– Roşesc în faţa complimentului dumitale, îi replică sec Max, indicîndu-i cu dosul mîinii să se aşeze. Te interesează magia, domnule...?

– Mă cheamă Luke Callahan. M-am gîndit că merită un gologan ca să văd cîteva şmecherii.

– O sumă princiară, de acord.

Încet, fără să-l scape pe Luke din ochi, Max sorbi din brandy.

– Dar o investiţie bună pentru dumneata, sper?

– Investiţie?

Stingherit, Luke îşi lăsă privirea să lunece spre Mouse, care stătea ca o namilă, părînd să blocheze ieşirea.

– Ai luat cu dumneata mai mulţi dolari decît aveai la intrare. În finanţe, i-am spune o întorsătură rapidă în sus a banilor.

Luke abia rezistă imboldului de-a se foi jenat şi înfruntă ochii lui Max ca între egali.

– Bună treabă, îşi spuse Nouvelle. Chiar foarte bună.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Tre' s-o-ntind.

– Şezi.

Max nu făcu decît să pronunţe această singură silabă, ridicînd un deget. Luke se încordă, dar luă loc.

– Vezi dumneata, domnule Callahan – sau îmi permiţi să te numesc Luke? Foarte frumos nume. De la Lucius, latinescul pentru „lumină".

Chicoti şi mai luă o înghiţitură.

– Dar divaghez. Vezi tu, Luke, în timp ce tu mă urmăreai pe mine, eu te urmăream pe tine. N-ar fi sportiv din partea mea să te întreb cît ai obţinut, dar o deducţie inteligentă ar estima între opt şi zece dolari.

Surîse fermecător.

– Un rezultat deloc rău, după cum vezi, dintr-un singur foc.

Luke îşi îngustă ochii ca două mici fante. Un pîrîiaş subţire de sudoare i se prelinse pe spate.

– Mă faceţi hoţ?

– Nu, dacă te ofensează. În fond, eşti oaspetele meu. Iar eu sînt o gazdă neatentă. Îţi pot oferi ceva răcoritor?

– Care-i treaba, domnu'?

– A, ajungem şi acolo. Într-adevăr, vom ajunge şi acolo. Dar toate la timpul lor, cum spun eu întotdeauna. Cunosc pofta de mîncare a tinerilor băieţi, eu însumi fiind cîndva unul dintre ei.

Iar acest băiat era atît de slab, încît Max aproape-i putea număra coastele pe sub tricoul jegos.

– Mouse, cred că musafirului nostru i-ar plăcea un hamburger sau doi, cu garnitură completă.

– 'ţeles.

Max se ridică, în timp ce Mouse ieşea pe uşă.

– O băutură rece? îi oferi el, deschizînd micul frigider; n-avea nevoie să se uite pentru a şti că ochii băiatului se îndreptaseră spre uşă. Poţi fugi, firesţe, spuse el cu nepăsare, în timp ce scotea o sticlă de Pepsi. Mă-ndoiesc că banii pe care ţi i-ai îndesat în pantoful drept te-ar împiedica. În schimb te poţi relaxa,

bucurîndu-te de o masă civilizată şi de puţină conversaţie.

Luke se gîndi dacă s-o zbughească. Stomacul îi ghiorăi. Alegînd un compromis, se trase cu un centimetru mai aproape de uşă.

– Ce vreţi?

– Păi, compania ta, spuse Max, în timp ce turna Pepsi peste gheaţă. Sprîncenele i se ridicară abia perceptibil, la vederea fulgerului repede reprimat din ochii lui Luke. Aşa deci, îşi spuse el în timp ce propria-i gură se strîmba puţin. Atît de rău o dusese. Sperînd să-i indice băiatului că n-avea a se teme de asemenea avansuri, Max o chemă pe Lily.

Femeia intră de după perdeaua de mătase stacojie. Asemenea lui Max, purta halat. Al ei era roz pal, brodat cu pene carmin, ca şi papucii cu toc înalt din picioare. Lipăi peste carpetele împrăştiate, într-un val de *Chanel.*

– Avem musafiri, constată ea cu o voce subţire, părînd înţepenită într-un chicotit perpetuu.

– Da, Lily, draga mea, o luă Max de mînă şi i-o duse la buze, zăbovind astfel. Fă cunoştinţă cu Luke Callahan. Luke, neprețuita mea asistentă şi adorată tovarăşă de viaţă, Lily Bates.

Luke înghiţi un nod uscat. În viaţa lui nu mai văzuse o persoană ca ea. Era toată numai curbe şi parfum, cu gura şi ochii machiaţi exotic. Lily zîmbi, bătînd din genele incredibil de lungi.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse, cuibărindu-se lîngă Max, care o cuprinse de talie cu braţul.

– Coniţă...

– Luke şi cu mine avem cîte ceva de discutat. N-am vrut să stai aşteptîndu-mă.

– Nu mă deranjează.

O sărută uşurel, dar cu o asemenea tandreţe, încît lui Luke i se încinseră obrajii, înainte de a-şi muta privirea.

– *Je t'aime, ma belle.*

– Oh, Max.

Afacerea asta cu franţuzeasca o făcea întotdeauna pe Lily să i se încîrlige degetele de la picioare.

– Dormi puţin, murmură Max.

– Bine.

Ochii ei, însă, îi dădeau foarte clar de înţeles că avea să-l aştepte.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Luke.

– Coniţă, izbuti el din nou să îngaime, în timp ce Lily dispărea unduindu-se după perdeaua roşie.

– Minunată femeie, comentă Max, în timp ce-i oferea lui Luke paharul de Pepsi. Roxanne şi cu mine am fi absolut pierduţi fără ea. Nu-i aşa, *ma petite?*

– Tăticule...

Roxanne se tîrî pe sub perdea, apoi sări în picioare.

– Am fost aşa de cuminte, că nici măcar Lily nu m-a văzut.

– A, dar eu te-am simţit.

Zîmbindu-i, îşi bătu nasul cu un deget:

– Şamponul tău. Săpunul. Creioanele cu care ai desenat.

Roxanne se strîmbă şi-şi tîrşîi înainte picioarele desculţe.

– Întotdeauna ştii.

– Şi-ntotdeauna voi şti cînd e pe-aproape fetiţa mea.

O ridică, aşezîndu-şi-o pe şold.

Luke o recunoscu pe fata din spectacol, deşi acum era îmbrăcată de culcare, într-o cămaşă de noapte lungă, cu frou-frou-uri. Părul de-un roşu viu, aprins, îi cobora buclat pînă la mijlocul spinării. În timp ce Luke sorbea din pahar, fetiţa îşi luă tatăl de gît cu un braţ şi îl studie pe musafir cu ochi mari, verzi ca marea.

– Are o faţă rea, trase ea concluzia, iar tatăl său chicoti şi o sărută pe tîmplă.

– Sînt sigur că te înşeli.

Roxanne stătu în cumpănă, apoi temporiză:

– Arată cum c-ar putea fi rău.

– Mult mai potrivit.

Max o lăsă jos şi-i trecu o mînă prin păr:

– Acum, spune un „bună seara" politicos.

Fata înclină capul, apoi îl ridică asemeni unei mici regine acordînd o audienţă.

– Bună seara.

– Mhm. Salut.

Puştoaică mucoasă, îşi spuse Luke, roşind apoi cînd maţele-i ghiorăiră iarăşi.

– Cred că trebuie să-i dai de mîncare, comentă Roxanne, exact ca şi cum Luke ar fi fost un cîine vagabond găsit scormonind prin gunoaie. Da' nu ştiu

dacă să-l ţii.

Cu o expresie oscilînd între amuzament şi exasperare, Max îi dădu o pălmuţă la fund:

– Treci la culcare, babo.

– Încă o oră, te rog, tăticule.

Clătină din cap şi se aplecă s-o sărute:

– *Bon nuit, bambine.*

Sprîncenele fetiţei se împreunară, între ele apărînd o vagă crăpătură verticală.

– Cînd cresc mare, am să stau trează toată noaptea, cînd vreau eu.

– Sînt sigur că aşa va fi, şi nu numai o dată. Pînă atunci...

Max arătă spre perdea.

Buza de jos a lui Roxanne se răsfrînse, dar îl ascultă. Apoi aruncă o privire înapoi peste umăr.

– Te iubesc oricum.

– Şi eu pe tine.

Max se simţi cuprins de aceeaşi veche căldură, mereu adîncă. Copila lui. Singurul lucru pe care-l înfăptuise fără scamatorii sau iluzii.

– Creşte, creşte, murmură el pentru sine.

– Rahat, pufni Luke în Pepsi. Nu-i decît o puştoaică.

– Aşa pare, sînt convins, unui om cu vasta ta experienţă şi vîrstă.

Sarcasmul era atît de amabil, încît Luke nici nu-l observă.

– Copiii-s un morcov în cur.

– În inimă, cel mai ades, îl corectă Max, aşe-

zîndu-se din nou. Dar niciodată n-am găsit unul, măcar, care să-mi provoace jene în alte părți ale anatomiei.

– Costă bani, nu?

Un val de veche mînie își croia drum în cuvintele lui.

– Și îți stau tot mereu în drum. Oamenii-i fac mai mult fiindcă îi apucă prea tare căldurile ca să se mai gîndească la urmări cînd se regulează.

Max își mîngîie mustața cu un deget, în timp ce-și luă paharul cu brandy.

– Interesantă filosofie. Va trebui s-o discutăm în profunzime, cîndva. Dar, pentru astă seară... Ah, mîncarea ta.

Nedumerit, Luke privi spre ușă. Era încă închisă. Nu auzi nimic. Abia peste cîteva secunde, răsună foșnet de pași și acea singură bătaie scurtă. Mouse intră, aducînd o pungă cafenie, deja pătată cu grăsime. Mirosul îl făcu pe Luke să i se umple gura de salivă.

– Mulțumesc, Mouse.

Cu coada ochiului, Max observă că Luke se abținea să nu înșface punga.

– Vrei să mai stau pe-aici? întrebă Mouse, punînd mîncarea pe măsuța rotundă din fața canapelei.

– Nu e necesar. Sînt sigur că ești obosit.

– 'țeles. Atuncea, noapte bună.

– Noapte bună. Te rog, continuă Max, în timp ce Mouse închidea ușa după el. Servește-te.

Luke înfipse o mînă în pungă și scoase un hamburger. Străduindu-se să pară nonșalant, luă prima îmbucătură încet, apoi, înainte de-a se putea opri, înfulecă restul. Max se rezemă de spătar, rotindu-și brandy-ul, cu ochii pe jumătate închiși.

Băiatul mînca precum un pui de lup, își spuse Max, în timp ce Luke rîma prin al doilea hamburger și un maldăr de cartofi prăjiți. Înfometat, presupuse Max, și de multe alte lucruri. Știa perfect de bine ce însemna foamea – de multe lucruri. Întrucît avea încredere în propriul lui instinct și în ceea ce i se părea a vedea dincolo de sfidarea vicleană din ochii băiatului, avea să-i ofere șansa unui ospăț.

– Din cînd în cînd, fac un număr de mentalism, spuse el calm. S-ar putea să nu știi asta.

Avînd gura plină, Luke reuși doar să mormăie.

– Bănuiam eu. Atunci, o mică demonstrație, dacă dorești. Ai plecat de-acasă și călătorești de-o bună bucată de vreme.

Luke înghiți, apoi rîgîi.

– Ai mei au o fermă la cîteva mile de-aici. Am venit doar ca să mă distrez.

Max deschise ochii. În ei se citea putere și încă ceva, care făcea puterea cu atît mai intensă. Simplă bunătate.

– Să nu mă minți. Pe alții, dacă trebuie, dar nu pe mine. Ai fugit.

Se mișcă atît de iute, încît Luke nici nu apucă să evite mîna care i se încleștă pe încheietură ca o cătușă de oțel.

– Ia spune-mi, ai lăsat în urmă o mamă, un tată,

un bunic vîrstnic cu inima frîntă?

– V-am spus...

Minciunile deştepte, cele pe care învăţase să le spună atît de uşor, i se veştejeau pe limbă. Din cauza ochilor, îşi spuse el, într-un iureş de panică. Exact ca ochii de pe afiş, care păreau să privească în sufletul lui, văzînd totul.

– Nu ştiu cine e tatăl meu.

Scuipă aceste cuvinte, în timp ce trupul începea să-i vibreze de ruşine şi de furie.

– Cred că nici ea nu ştie. Mai mult ca sigur, nici nu-i pasă. Poate i-o părea rău c-am plecat fin'că nu mai e nimeni să-i aduc-o sticlă sau să-i fure una de n-are bani. Şi poate că şi lu' ticălosu-ăla cu care trăieşte îi pare rău că nu mai are pe cine să altoiască.

Ochii îi ardeau în lacrimi de care nici măcar nu era conştient. Era, însă, conştient de panică: îi sărise în beregată ca un dragon, să-l gîtuie cu ghearele.

– Nu mă mai întorc. Jur pe Dumnezeu că te-omor înainte să mă faci să mă-ntorc acolo.

Mîna lui Max deveni mai blîndă pe încheietura băiatului. Simţea acea suferinţă, atît de asemănătoare cu a lui, la aceeaşi vîrstă.

– Individul te bătea?

– Cînd putea să mă prindă.

Pînă şi în aceste cuvinte se simţea sfidarea. Lacrimile luciră scurt, uscîndu-se apoi.

– Autorităţile?

Luke răsfrînse buza:

– Căcat.

– Da, îşi îngădui Max un oftat. N-ai pe nimeni?

Bărbia îi deveni mai fermă.

– Mă am pe mine.

Excelent răspuns, reflectă Max.

– Şi ce planuri ai?

– Merg spre sud, la Miami.

– Mmmm.

Max apucă încheietura celeilalte mîini a lui Luke, întorcîndu-i palmele în sus. Cînd îl simţi pe băiat încordîndu-se, dădu primul semn de enervare.

– Nu mă interesează bărbaţii în sens sexual, se răsti el. Iar dacă da, nu m-aş înjosi să pipăi un băiat.

Luke îşi ridică ochii, iar Max văzu în ei ceva, ceva ce nici un băiat de doisprezece ani n-ar fi trebuit să ştie că există.

– Omul ăla te-a maltratat şi în alte feluri?

Luke scutură din cap repede, prea umilit ca să vorbească.

Dar cineva o făcuse, conchise Max. Sau încercase. Problema asta trebuia să mai aştepte, pînă se instala încrederea.

– Ai mîini bune, degete iuţi şi agile. Şi o agerime deosebit de rapidă pentru cineva atît de tînăr. Aş putea folosi aceste calităţi, poate te-aş ajuta să ţi le rafinezi, dacă accepţi să lucrezi pentru mine.

– Să lucrez?

Luke nu recunoştea prea bine emoţia care-l muncea. Memoria copiilor e adesea scurtă şi trecuse deja mult timp de cînd cunoscuse speranţa.

– Ce fel de muncă?

– Una, alta, se așează Max la loc, zîmbind. Poate ți-ar plăcea să înveți cîteva trucuri, tinere Luke. Întîmplător, peste cîteva săptămîni vom porni și noi spre sud. Poți lucra pe locuință și mîncare și să cîștigi un mic salariu, dacă-l meriți. Va trebui să-ți cer ca un timp să te abții de la șterpelit portofele, desigur. Dar mă-ndoiesc că orice îți voi cere ți-ar toci stilul.

Îl durea pieptul. Abia cînd expiră își dădu seama că-și ținuse respirația pînă i se aprinseseră plămînii.

– Aș intra, cumva, în spectacolul de magie?

Max surîse iarăși:

– Asta nu. Vei asista, însă, la instalare și demontare. Și vei învăța, dacă ai afinitate pentru asemenea lucruri. Pînă la urmă, s-ar putea să înveți destul.

Trebuia să existe o șmecherie. Întotdeauna era o șmecherie. Luke ocoli oferta, cum ar ocoli omul un șarpe adormit.

– Cred că s-ar putea să mă gîndesc.

– Așa e întotdeauna înțelept.

Max se ridică, punînd deoparte paharul gol.

– Ce-ar fi să te culci aici? Mîine dimineață, vom vedea cum stăm. Am să-ți fac rost de ceva așternuturi, propuse Max și ieși fără a aștepta răspunsul.

Poate că era o capcană, își spuse Luke, rozîndu-și degetele. Dar nu putea întrezări cursa, nu încă. Și ar fi fost bine, atît de bine, să doarmă măcar o dată înăuntru, cu stomacul plin. Se întinse, spunîndu-și că nu făcea decît să încerce terenul. Dar pleoapele-i erau ca de plumb. Lumina lumînării i le mîngîia hipnotic.

Întrucît încă îl mai necăjea spatele, se întoarse pe-o parte. Înainte de a-și lăsa pleoapele să se închidă din nou, aprecie distanța pînă la ușă, în caz că trebuia să iasă repede.

Putea oricînd să-și ia tălpășița mîine dimineață, își spuse. Nimeni nu-l putea sili să rămînă. Nimeni nu-l mai putea sili la nimic.

Acesta fu ultimul său gînd, cînd îl fură somnul. Nu-l auzi pe Max revenind cu un cearceaf curat și o pernă. Nu simți cînd pantofii îi fură scoși și depuși lîngă canapea. Nici măcar nu murmură și nu se mișcă, în timp ce capul îi era ridicat și rezemat, cu multă blîndețe, pe perna înfățată în in, cu miros slab de liliac.

– Știu unde ai fost, murmură Max. Mă întreb unde ai să te duci.

Mai studie un moment băiatul adormit, observîndu-i oasele faciale puternice, mîna strînsă pumn, într-un gest de apărare, ridicările și coborîrile profunde ale pieptului firav, care indicau o epuizare totală.

Îl lăsă pe Luke să doarmă și se îndreptă spre brațele moi ale lui Lily, care îl aștepta.

Capitolul 2

Luke se trezi în etape. Mai întîi auzi păsările ciripind afară, apoi simți soarele încălzindu-i fața. Își imagină că era aur lichid, cu un gust dulce ca mierea. Apoi percepu mirosul cafelei și se întrebă unde era.

După care deschise ochii, văzu fata și-și aminti.

Fetița stătea între masa rotundă și canapeaua unde era tolănit el, privindu-l cu capul înclinat într-o parte și buzele țuguiate. Avea ochii strălucitori și curioși – o curiozitate nu întru totul prietenoasă.

Îi observă pe nas o vagă spuză de pistrui pe care nu-i văzuse cînd era pe scenă sau la lumina lumînărilor.

La fel de precaut ca ea, Luke o privi la rîndu-i, trecîndu-și încet limba peste dinți. Periuța lui de dinți se găsea în ranița de doc pe care o furase dintr-un magazin și pe care o ascunsese în niște tufișuri din apropiere. Era foarte pedant în materie de spălat pe dinți, obicei provocat de paralizanta sa frică de dentist. Mai ales de cel la care-l tîrîse maică-sa, cu aproape trei ani în urmă. Cel cu răsuflarea duhnind a gin și cu falangele acoperite de păr negru și aspru.

Voia să-și perie dinții, să înghită puțină cafea fierbinte și să fie lăsat în pace.

– La ce dracu' te zgîiești?

– La tine.

Fata se gîndise să-l înghiontească, fiind puțin dezamăgită că se trezise fără a-i fi lăsat ocazia.

– Ești slăbănog. Lily a spus că ai o față frumoasă, da' mie nu mi se pare decît rea.

Simți un val de dezgust și derută, la gîndul că planturoasa Lily spusese că era frumos. Luke nu avea asemenea sentimente sucite față de Roxanne. Era ceea ce tatăl lui vitreg numea o cățea clasa A. Desigur, Luke nu-și putea aminti de nici o femeie pe care Al Cobb să n-o fi considerat cățea de-un fel sau altul.

– Tu ești slăbănoagă și urîtă. Acum, șterge-o.

– Eu locuiesc aici, îi aminti ea fudulă. Și dacă nu-ți convine, pot să-l pun pe tata să te alunge.

– Mare bai pe vătrai.

– Ce limbaj urît, îi adresă fata o privire înțepată, de domnișorică. Cel puțin, așa credea ea.

– Aiurea.

Poate că, dacă-i şoca puţin urechile alea angelice, avea să se cărăbănească.

– Mare futai pe vătrai e limbaj urît.

– Chiar? se aplecă ea, mai interesată. Ce-nseamnă futai?

– Christoase!

Îşi frecă ochii cu podurile palmelor, în timp ce se ridica în şezut.

– Cară-te din faţa mea, bine?

– Eu ştiu să fiu politicoasă.

Iar dacă era, Roxanne se gîndi că poate-l convingea să-i explice ce însemna cuvîntul acela nou.

– Fiindcă sînt gazdă, am să-ţi aduc o ceaşcă de cafea. Am şi făcut-o.

– Tu?

Îl deranja faptul că n-o auzise trebăluind prin jur.

– E datoria mea.

Se îndreptă spre aragaz cu paşi ţanţoşi şi plini de importanţă.

– Fiindcă tata şi Lily dorm dimineaţa pînă tîrziu, iar mie nu-mi place. Abia dacă am vreodată nevoie de somn. Nici măcar cînd eram mică nu prea dormeam. Din cauza metabolismului, îl informă ea, încîntată de cuvîntul învăţat de la tatăl său.

– Îhî. Corect.

O privi cum turna cafeaua într-o ceaşcă de porţelan. Probabil avea un gust de noroi, îşi spuse Luke, aşteptînd cu nerăbdare să i-o spună.

– Frişcă şi zahăr?

Cînta cuvintele, ca o stewardesă vioaie.

– Din amîndouă, mult.

La auzul acestor cuvinte, îl privi lung, apoi, atentă, cu limba între dinţi, aduse pe masă ceaşca plină ochi.

– Poţi bea şi suc de portocale, la micul dejun.

Deşi nu-l plăcea în mod deosebit, lui Roxanne îi plăcea ideea de-a se juca de-a gazda elegantă şi se imagina pe sine purtînd una dintre rochiile lungi de mătase ale lui Lily, ţinîndu-şi echilibrul pe tocuri cui.

– Am să prepar specialitatea mea.

– Grozav.

Luke se pregăti să se strîmbe gustînd cafeaua şi fu surprins cînd i se duse pe gît fără probleme. Era puţin cam dulce, chiar şi pentru gustul lui, dar învăţase să nu facă mofturi.

– E destul de bună, murmură, iar Roxanne îl gratifică repede cu un zîmbet de o feminitate înnăscută.

– Am un talent magic cu cafeaua. Toată lumea zice.

Acum entuziastă, introduse feliile de pîine în prăjitor, apoi deschise frigiderul.

– Cum se face că nu stai cu mama şi tatăl tău?

– Fiindcă nu vreau.

– Dar trebuie, insistă ea. Chiar dacă nu vrei.

– Pe dracu'. În plus, nici n-am tată.

– Aha.

Fetiţa strînse buzele. Deşi nu avea decît opt ani, ştia că se întîmplau asemenea lucruri. Ea însăşi pierduse o mamă, una de la care nu păstrase nici măcar o amintire. Întrucît Lily se potrivise atît de impecabil

în golul rămas, pierderea n-o rodea. Însă gîndul de-a rămîne fără tată o întrista întotdeauna – şi o speria.

– S-a îmbolnăvit sau a avut un tragic accident?

– Nu ştiu şi mă doare-n cot. Las-o baltă.

În orice alte împrejurări, tonul tăios ar fi enervat-o. Cînd colo, acum îi trezi compătimirea.

– Care parte din spectacol ţi-a plăcut cel mai mult?

– Nu ştiu. Scamatoriile cu cărţile de joc au fost destul de mîştocuţe.

– Ştiu şi eu una. Pot să-ţi arăt.

Cu grijă, turnă suc în paharele de cristal.

– Am să ţi-o arăt după micul dejun. Poţi folosi baia de-acolo din spate ca să te speli pe mîini, fiindcă-i aproape gata.

Îl interesa mult mai mult să-şi golească vezica umflată şi, urmîndu-i direcţia mîinii, găsi baia strîmtă cît o debara, în spatele perdelei roşii. Mirosea a femeie – dar nu cu parfumul greu şi înecăcios care plutea adesea în jurul maică-si, ci al unei dulci feminităţi de lux.

Pe bara boxei înguste pentru duş erau agăţaţi ciorapi, iar pe capacul toaletei, peste un şervet croşetat, stătea o pudrieră în formă de floare şi un puf mare, roz. În colţ, o poliţă era plină dintr-un capăt în altul cu sticluţe, borcănaşe şi tuburi.

Scule de tîrfă, le-ar fi numit Cobb, dar Luke le găsea destul de drăguţe şi de atrăgătoare, îngrămădite acolo, ca o grădină pe care o văzuse în drumurile lui, unde florile şi bălăriile creşteau de-a valma.

În pofida înghesuielii, încăperea era scrupulos de curată. Mare distanţă, îşi dădu el seama în timp ce se freca pe faţă cu apă fierbinte, de la baia scîrboasă din apartamentul greţos de unde evadase.

Incapabil să se abţină, aruncă o privire în dulăpiorul sanitar. Acolo se aflau articole bărbăteşti. Un aparat de ras, cremă, after-shave. Mai exista şi o periuţă de rezervă, încă în cutia ei. Groaza de carii îi învinse orice posibil sentiment de vinovăţie, în timp ce o folosea.

Abia cînd reveni în hol, întrebîndu-se dacă putea risca să iscodească puţin prin jur, îşi aminti de pantofi.

Reveni glonţ în living, aruncîndu-se sub masă şi controlîndu-şi ascunzătoarea de bani.

Calmă ca o regină pe tron, Roxanne stătea pe o pernă de satin, sorbindu-şi sucul.

– Cum se face că-ţi ţii banii în pantof cînd ai buzunare?

– Fiindcă acolo-i mai sigur.

Şi chiar fusese, observă el cu uşurare. Pînă la ultimul dolar. Se aşeză la locul lui, privind în farfurie. În mijlocul ei se afla o felie de pîine prăjită. Fusese unsă cu mult unt de arahide, iar deasupra era ceva ce părea a fi miere, presărată cu scorţişoară şi zahăr, apoi tăiată grijuliu în două triunghiuri.

– E foarte bună, îl asigură Roxanne, muşcînd delicat dintr-a ei.

Luke muşcă jumătate dintr-un triunghi şi fu nevoit să încuviinţeze. Fata zîmbi din nou cînd el termină ultima firimitură.

– Mai fac.

Peste o oră, cînd Max apăru de după perdea, îi văzu aşezaţi umăr la umăr pe canapea. Fetiţa lui avea lîngă cot un mic teanc de bancnote şi învîrtea pe masă cu gesturi experte trei cărţi de joc.

– O.K., unde-i dama?

Luke îşi suflă părul din ochi, ezită, apoi bătu în cartea din mijloc.

– De data asta ştiu că-i aici, fir-ar să fie.

Înfumurată, Roxanne întoarse cartea pe faţă, apoi chicoti, cînd băiatul mai înjură o dată.

– Roxy, spuse Max, venind spre ei. E foarte nepoliticos să scuturi de purici un musafir.

– I-am spus că Fenta cu trei cărţi e un joc de sugari, tăticule.

Ca o întruchipare a nevinovăţiei, îi zîmbi radioasă:

– Nu m-a ascultat.

Tatăl ei chicoti şi o ciupi de bărbie.

– Escroacă mică. Cum ai dormit, Luke?

– Bine.

Mica pungaşă îi luase cinci monede. Era distrus.

– Şi văd că ai mîncat. Dacă te-ai hotărît să rămîi, te dau curînd pe mîna lui Mouse. O să te pună la treabă.

– Ar fi bine.

Ştia el să nu se-arate neliniştit. Cînd se vedea că eşti neliniştit, atunci îţi trăgeau preşul de sub picioare.

– Cîteva zile, oricum.

– Splendid. O lecţie gratuită înainte de-a începe.

Se opri să toarne cafea, mirosi încîntat, apoi sorbi.

– Niciodată să nu pariezi la jocurile casei decît dacă ai interesul să pierzi. Or să-ţi trebuiască haine?

Deşi nu pricepea cum ar fi putut avea cineva interesul să piardă, Luke nu comentă.

– Am cîte ceva.

– În regulă atunci, poţi merge să ţi le-aduci. Apoi începem.

Unul dintre avantajele de-a fi un băiat ca Luke era acela că nu-şi făcea speranţe. Alt băiat s-ar fi putut aştepta la glorie, aventură, poate la un strop din vesela camaraderie a vieţii de carnaval. Dar, în filosofia lui Luke, oamenii primeau în general mai puţin decît plăteau pentru cele bune şi mai mult decît puteau îndura din cele rele.

Aşadar, cînd fu pus la muncă de către taciturnul Mouse, la ridicat, cărat, curăţat, vopsit şi transportat, îndeplini ordinele fără să se plîngă sau să discute. De vreme ce Mouse personal avea puţine de spus, Luke îşi putea urma propriul sfat, observînd pe tăcute.

Viaţa de bîlci nu era strălucitoare, constată el. Era murdară şi plină de transpiraţie. Aerul trăsnea de mirosuri de mîncare friptă, colonie ieftină şi trupuri ne-

spălate. Culorile care noaptea păreau atît de vii, la lumina zilei deveneau mohorîte. Iar caruselele aparent atît de rapide şi de înfricoşătoare sub cerul înstelat se arătau în soarele crud al verii obosite şi destul de nesigure.

Cît despre aventură, nu era nimic palpitant în a spăla prin rulota lungă şi neagră, sau a-l ajuta pe Mouse să schimbe bujiile camionului care o tracta.

Mouse îşi vîrîse capul şi umerii sub capotă, iar ochii săi mici erau aproape închişi, pe cînd asculta motorul în ralenti. Din cînd în cînd, fredona un cîntecel, sau mormăia şi mai făcea cîteva reglaje.

Luke îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Arşiţa era cumplită. Sudoarea începea să i se infiltreze prin basmaua decolorată cu care-şi legase capul. Nu ştia nimic despre blestemăţiile astea de maşini şi nu înţelegea de ce-ar fi avut nevoie, cînd oricum încă nu putea conduce una şi la fel, de asemenea, ani şi ani de-acum încolo. Modul lui Mouse de-a moşmondi fredonînd îl călca pe nervi.

– Mie-mi sună O.K.

Mouse dechise brusc ochii. Avea mîinile pline de vaselină, faţa rotundă ca luna brăzdată de năduşeală şi praf, tricoul alb lăbărţat mînjit. Era pur şi simplu în raiul său propriu. Făcu alte cîteva ajustări minuscule, la fel de blînd ca un bărbat îndrăgostit iniţiind o fecioară. Motorul îi răspunse torcînd.

– Puicuţă dulce, şopti el printre dinţi.

În lumea lui Mouse nu exista nimic mai fascinant sau mai seducător decît o maşină bine unsă.

– Isuse, nu-i decît un tîmpit de camion.

Mouse deschise ochii din nou, cu o umbră de amuzament în ei. Abia dacă împlinise douăzeci de ani şi, datorită proporţiilor şi stilului greoi, ceilalţi copii din căminul de stat unde crescuse îl consideraseră un fel de monstru. Nu avea încredere şi nici nu-i plăceau prea mulţi oameni, dar i se forma deja o afecţiune tolerantă pentru Luke.

Exista ceva în zîmbetul lui – era liniştitor şi pur ca al unui bebeluş – care-l făcu pe Luke să rînjească la rîndul său.

– Termini odată, sau ce?

– Gata.

Pentru a o dovedi, Mouse închise capota şi dădu ocol să scoată cheile din contact şi să le bage în buzunar. Nu uita niciodată valul de mîndrie pe care-l simţise cînd Max îi încredinţase pentru prima oară cheile maşinii.

– O s-alerge bine diseară, cînd plecăm spre Manchester.

– Cît facem pîn-acolo?

– Trei zile.

Mouse scoase un pachet de *Pall Mall* din mîneca suflecată, îl scuturâ şi trase una afară cu dinţii, înainte de a-i oferi pachetul şi lui Luke. Luke acceptă, cît putea de dezinvolt.

– Muncă grea, diseară. Încărcăm.

Luke îşi lăsă ţigara să-i atîrne în colţul gurii, aşteptîndu-l pe Mouse să aprindă un chibrit.

– Ce caută un om ca domnul Nouvelle într-un

bîlci ieftin ca ăsta?

Chibritul scăpără, iar Mouse atinse cu el capătul ţigării.

– Are motivele lui.

Întinse flacăra spre ţigara lui Luke, după care se rezemă de camion şi începu să viseze cu ochii deschişi la călătoria lungă şi liniştită.

Luke trase un fum cu titlu experimental, îşi înăbuşi o tuse zdrobitoare şi făcu greşeala să tragă în piept. Tuşi destul de tare ca să-i lăcrimeze ochii, dar cînd Mouse privi spre el, se chinui să-şi recapete demnitatea.

– Nu-i marca mea obişnuită.

Glasul îi era un chiţăit subţire, dar mai trase un fum, cu hotărîre. De astă dată, înghiţi fumul, se înecă şi-l trecură năduşelile luptînd să nu-şi piardă prînzul din burtă. Avea senzaţia că ochii i se dădeau peste cap spre a-i întîmpina stomacul care urca.

– Băi. Băi puştiu'.

Preocupat de tenta verzuie a pielii lui Luke, Mouse începu să-l pocnească în spinare cu pumnul, suficient de tare pentru a-l îngenunchea. Cînd băiatul vomă vlăguit, Mouse îl mîngîie pe cap cu o mînă slinoasă.

– Mînca-ţi-aş. Ţi-e rău sau ce ţi-e?

– Avem vreo problemă? veni Max spre ei. Lily se desprinse de la braţul lui, pentru a se lăsa pe vine lîngă Luke.

– O, dragule. Sărmanul de tine, gînguri ea, frecîndu-i spatele în sus şi-n jos cu o mînă. Stai doar aici

jos, dulceaţă, pînă trece.

Zări ţigara care fumega, căzută din mîna lui Luke, şi ţistui din limbă.

– Ce Dumnezeu făcea copilul ăsta cu o grozăvie din asta?

– Vina mea, îşi privi Mouse nefericit picioarele. N-am judecat cînd i-am dat o ţigară, Max. E vina mea.

– Nu trebuia s-o ia, clătină Max din cap, în timp ce Luke se proptea în patru labe, luptîndu-se cu greaţa. Iar acum, desigur, plăteşte. Altă lecţie pe gratis. Nu lua ce nu poţi duce.

– Of, lasă copilul în pace.

Cu instinctele materne intrate în vrie, Lily apăsă la sînul ei chipul umed şi rece al băiatului, care inhală un amestec ameţitor de *Chanel* şi sudoare; ţinîndu-l strîns, se uită urît la Max.

– Simplul fapt că n-ai fost bolnav în viaţa ta nici măcar o zi nu-i un motiv să fii neînţelegător.

– Ai perfectă dreptate, fu Max de acord, ascunzîndu-şi un zîmbet. Mouse şi cu mine îl vom lăsa în îngrijirea ta iubitoare.

– Te facem noi bine, îi murmură ea lui Luke. Vino doar cu Lily, iubitule. Haide, acuma, reazemă-te de mine.

– N-am nimica.

Dar, în timp ce se aduna pe picioare, capul prinse a i se roti în sens contrar stomacului ce fierbea. Greaţa îşi strecură degetele alunecoase împrejurul lui cu atîta pricepere, încît nu-i mai rămase loc de jenă, cînd Lily aproape îl cără pe sus spre trailer.

– Nici o grijă să nu-ți faci, păpușică. Ai nevoie doar să stai întins o vreme, atîta tot.

– Da, coniță.

Voia și el să se întindă. Așa, îi era mai ușor să moară.

– Ei, nu trebuie să mă iei pe mine cu coniță, scumpule. Spune-mi Lily, ca toată lumea.

Apucîndu-l la subraț, femeia deschise ușa rulotei.

– Culcă-te imediat pe sofa și-ți aduc o cîrpă rece și bună.

Gemînd, băiatul se prăvăli pe burtă, începînd, cu o fervoare pe care tocmai și-o descoperise, să se roage să nu mai vomite.

– Uite-așa, puișor.

Înarmată cu o cîrpă umedă și un lighean – pentru orice eventualitate – Lily îngenunche lîngă el. După ce-i scoase de pe cap năframa transpirată, îi întinse cîrpa pe frunte.

– Curînd ai să te simți mai bine, îți promit. Am avut un frate căruia i s-a făcut rău prima oară cînd a fumat.

Vorbea cu calm, pe tonul acela alinător, de salon de spital, care le vine atît de firesc unor femei.

– Da' și-a revenit cît ai bate din palme.

Tot ce putu face Luke fu un geamăt. Lily continuă să vorbească, în timp ce întorcea cîrpa pe partea cealaltă și-i mîngîia cu ea fața și gîtul.

– Odihnește-te doar.

Buzele i se arcuiră, cînd îl simți înmuindu-se.

– Așa, păpușel. Trage un pui de somn.

Răsfățîndu-l, își trecu degetele prin părul lui. Era lung și des, fin ca mătasea. Dacă ea și Max ar fi putut face un copil împreună, era posibil să fi avut un asemenea păr, își spuse, cu nostalgie. Dar, pe cît îi era inima de fertilă spre a iubi o ciurdă de plozi, pe-atîta de steril îi era pîntecul.

Băiatul avea un chip fermecător, meditä ea. Piele aurită de soare și netedă ca a unei fete. Oase puternice, sănătoase, pe dedesubt. Și genele astea!... Mai lăsă să-i scape un oftat. Totuși, oricît de atrăgător era băiatul și cît de mult o durea sufletul să-și umple viața cu copii, nu era sigură că Max făcuse bine luîndu-l la ei.

Nu era orfan, ca Mouse. Copilul ăsta avea o mamă, la urma urmei. Cît de grea fusese propria ei viață, Lily descoperi că-i era aproape imposibil să creadă că o mamă n-ar fi făcut tot ce-i stătea în putere pentru a-și apăra, a-și ocroti și a-și iubi copilul.

– Fac prinsoare că mama ta e-nnebunită după tine, păpușică, murmură Lily. Ești aproape numai piele și os. Și uite-aici, ai făcut cămașa asta leoarcă de sudoare. În regulă, dar o să ți-o scoatem s-o spălăm.

Cu blîndețe, i-o ridică la spate. Degetele îi înlemniră pe pînza umedă. Țipătul ei iute, involuntar, îl făcu pe Luke să geamă în somn. Pe cînd din ochi îi țîșneau lacrimi fierbinți de furie și de durere, îi trase cămașa la loc.

Max stătea în fața oglinzii pe care o instalase pe scenă și-și repeta exercițiile de prestidigitație. Privea la fel cum ar fi privit și mulțimea monedele lunecîndu-i printre și dintre degete. Max reprezentase propria sa versiune a Monedelor simpatice de nenumărate ori, perfecționînd-o, rafinînd-o, așa cum proceda cu fiecare truc și iluzie pe care le învățase sau inventase de cînd stătuse prima oară în colțul străzilor Bourbon și St. Louis din New Orleans, cu măsuța pliantă, cutia de carton presărată cu monede, cupele și bilele.

Acum nu se mai gîndea prea des la zilele acelea de demult, acum cînd era un om încununat de succes, trecut de patruzeci de ani. Dar copilul sălbăticit și disperat de altădată se putea furișa înapoi ca să-l bîntuie. La fel ca acum, sub chipul lui Luke Callahan.

Băiatul avea un potențial bun, cugetă Max, în timp ce despica o monedă de aur în două, apoi în trei.

Cu puțin timp, îngrijire și îndrumare, Luke avea să ajungă cineva. Cine putea fi acest cineva era o problemă pe care Max o lăsa în seama zeilor. Dacă băiatul urma să mai fie cu ei la sosirea în New Orleans, atunci rămînea de văzut.

Max ridică mîinile, pocni din palme și toate monedele în afară de cea cu care începuse dispărură.

– N-am nimic în mînecă, murmură, întrebîndu-se

de ce asta credeau întotdeauna oamenii.

– Max!

Cam sufocată după fuga prin bîlci, Lily se grăbi spre scenă.

Pentru Max era, și întotdeauna fusese, o plăcere s-o privească. Lily în șort strîmt, în tricou strîmt, cu unghiile lăcuite de la picioare ivindu-i-se din sandalele prăfuite, era o priveliște grozavă. Dar, cînd o apucă de mînă s-o ajute să urce pe scenă, zîmbetul i se șterse.

– Ce s-a-ntîmplat? Roxanne?

– Nu, nu.

Zgîduită, își aruncă brațele împrejurul lui, strîngîndu-l cu putere.

– Roxy e bine. L-a convins pe unul dintre mînuitori s-o plimbe cu caruselul. Da' băiatul ăla, Max, băiatul ăla, săraçu'...

El rîse și o îmbrățișă scurt, afectuos.

– Lily, dragostea mea, o să aibă grețuri o vreme, o să fie perfect distrus de jenă mult mai mult timp, da' o să-i treacă.

– Nu, nu de-asta-i vorba.

Cu lacrimile șiroindu-i deja, își îndesă fața în gîtul lui.

– L-am culcat pe sofa și, cînd a adormit, voiam să-i scot cămașa. Era toată asudată și am vrut să-i fie mai comod.

Tăcu, trăgînd adînc aer în piept, să-și adune puterile.

– Spatele lui, Max, sărmanul lui spate. Cicatricile,

cicatrici vechi şi urme proaspete care abia s-au vindecat. De la o curea, o chingă, Dumnezeu ştie ce.

Îşi şterse lacrimile cu palmele.

– Se vede că l-a bătut cineva îngrozitor.

– Taică-său vitreg.

Glasul lui Max era gol de orice expresie. Emoţiile care-i pompau pe dinlăuntru erau stăpînite de cel mai categoric control. Amintirile, oricît de înveninate, şi le putea înfrunta. Dar furia pentru acest băiat aproape-l dobora.

– Teamă mi-e că n-am crezut să fie atît de grav. Crezi c-ar trebui să consulte un medic?

– Nu, clătină din cap femeia, cu buzele strînse. Sînt mai mult cicatrici, cicatrici groaznice. Nu înţeleg cum i-a putut face cineva una ca asta unui copil.

Îşi trase nasul, acceptînd batista pe care i-o oferea Max.

– Nu eram sigură că ai procedat cum trebuie luîndu-l cu noi. Credeam că maică-sa o fi aşteptînd cu disperare veşti de la el.

Ochii ei blînzi deveniră duri ca sticla.

– Maică-sa, scuipă Lily. Tare-aş mai vrea să pun mîna pe curva aia. Chiar dacă n-a dat chiar ea cu cureaua, a lăsat ca propriul ei băieţel să păţească aşa ceva. Bine, dar merită bătută. Aş face-o chiar eu, numai să am prilejul.

– Ce aprigă eşti.

Cu blîndeţe, Max îi cuprinse faţa în palme şi o sărută.

– Pe toţi sfinţii, tare te mai iubesc, Lily. Din atît

de multe motive. Acum du-te şi-ţi aranjează faţa, fă-ţi o ceaşcă bună de ceai şi-ai să fii mai calmă. Nimeni nu-i va mai face vreun rău băiatului.

– Nu, nimeni n-o să-i mai facă nici un rău, îşi încleştă ea degetele împrejurul încheieturilor lui Max; acum ochii i se aprinseseră de pasiune, şi avea vocea uimitor de categorică. Acum e al nostru.

În mare parte, greaţa lui Luke trecuse, dar stînjeneala i se înteţi cînd, trezindu-se, o găsi pe Lily aşezată alături, bînd ceai. Încercă să formuleze o scuză oarecare, însă femeia vorbi veselă, peste bîlbîielile lui, şi-i făcu un castron de supă.

Continuă să vorbească în timp ce Luke mînca, o conversaţie luminoasă care aproape-l convinse că nimeni nu-l observase făcîndu-se de rîs.

Apoi năvăli Roxanne.

Era plină de praf din creştet pînă-n tălpi, cu părul, atît de migălos împletit de către Lily de dimineaţă, într-o dezordine cumplită. Avea o julitură proaspătă la genunchi şi o ruptură lungă, zdrenţuită, în pantalonii scurţi. Mirosul înţepător, de animale, o urmă în rulotă. Tocmai sfîrşise să se joace cu trio-ul de terrieri de la spectacolul cu cîini.

Lily îi adresă jalnicei fetiţe un surîs indulgent. Pe lîngă imaginea unui copil mîncînd, Lily murea să-i

vadă plini de murdărie, ca dovadă că se jucaseră bine şi cu rîvnă.

– Aia de-acolo de dedesubt o fi Roxy a mea?

Roxanne zîmbi, apoi băgă mîna în frigider după ceva rece de băut.

– M-am dat cu caruselul o veşnicie, iar Big Jim m-a lăsat să arunc cu inelele cît de mult am vrut eu.

Dădu pe gît nectar de struguri, adăugîndu-şi o mustaţă purpurie şi libertină peste jeg.

– Apoi m-am jucat cu cîinii.

Întoarse ochii spre Luke.

– Chiar ai fumat o ţigară şi-ai vărsat pe tine?

Luke îşi dezveli dinţii, dar nu răspunse.

– Da' de ce-ai vrut să faci asta, de fapt? urmă ea, veselă nevoie-mare. Copiii n-au voie să fumeze.

– Roxy, sări în picioare Lily, cu vocea ca un tril voios, începînd s-o înghiontească pe fetiţă spre draperie. Trebuie să te speli.

– Da' voiam doar să ştiu...

– Acum grăbeşte-te. Nici nu ştii cînd s-a făcut ora de spectacol.

– Mă-ntrebam doar...

– Te-ntrebi prea multe. Acum, valea.

Nemulţumită de-a fi alungată, Roxanne îi aruncă lui Luke o privire de antipatie, fiind întîmpinată de una la fel de neprietenoasă. Făcînd ceea ce-i dictau legile firii, scoase limba înainte de-a trage perdeaua în urma sa.

Cu o expresie între rîs şi compătimire, Lily reveni.

– Ia să vedem...

Furia şi umilinţa se citeau prea bine pe faţa lui Luke.

– Cred c-ar fi mai bine să ne apucăm de treabă.

Era prea înţeleaptă ca să-l întrebe dacă se simţea în stare pentru munca de seară.

– De ce nu dai tu o fugă să-i ceri unuia dintre băieţi nişte programe ca să le împarţi cînd începe publicul să se adune?

Băiatul ridică din umeri în semn de încuviinţare, dar imediat se smuci înapoi, cînd mîna lui Lily zvîcni spre el. Se aşteptase la o lovitură. I se citea clar, în expresia neguroasă, fixă, a ochilor. La fel de clar aceeaşi expresie se prefăcu în nedumerire oarbă, cînd gestul ei se sfîrşi într-o ciufulire grăbită, drăgăstoasă, a părului.

Nimeni nu-l atinsese vreodată astfel. În timp ce o privea cu ochi mari, năuc, în gît i se puse un nod, împiedicîndu-l cu desăvîrşire să vorbească.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă, spuse ea calmă, ca şi cum ar fi fost un secret numai al lor. N-am să-ţi fac nici un rău.

Coborî mîna, spre a-i cuprinde obrazul.

– Nici acum. Nici altă dată.

I-ar fi plăcut să-l strîngă în braţe, dar consideră că era prea devreme. Nu putea şti, aşa cum ştia ea, că acum era fiul ei. Iar Lily Bates ocrotea ceea ce-i aparţinea.

– Dacă ai nevoie de ceva, spuse ea scurt, vii la mine. Ne-am înţeles?

Băiatul nu putu decît să dea din cap, în timp ce

se aduna pe picioare. Simțea o apăsare în piept, o uscăciune în gîtlej. Știind că era primejdios de-aproape de lacrimi, ieşi ca din puşcă.

Învățase, în ziua aceea, trei lucruri. Bănuia că Max le-ar fi numit lecții pe gratis şi erau trei pe care n-avea să le uite niciodată. Mai întîi, n-avea să mai fumeze în viața lui o țigară fără filtru. Doi, o detesta pe mucoasa aia mică de Roxanne. Şi trei, şi cel mai important lucru, se îndrăgostise de Lily Bates.

Capitolul 3

Vremea se încălzi în timp ce călătoreau spre sud. De la Portland la Manchester, prin Albany, apoi spre Poughkeepsie, unde plouă tare, timp de două zile mohorîte. Trecură prin Wilkes-Barre, şi spre vest la Allentown, unde Roxanne se distră nemaipomenit împrietenindu-se cu surorile gemene Tessie şi Trudie. Cînd se despărțiră, peste două zile, printre lacrimi şi jurăminte solemne de prietenie eternă, Roxanne simți pentru prima oară gustul dezavantajelor de-a trăi pe drum.

Stătu bosumflată o săptămînă, scoțîndu-l pe Luke din minți cu elogii aduse prietenelor ei pierdute.

O evita cît de mult posibil, dar îi era greu, locuind cu toții sub același acoperiș.

Dormea împreună cu Mouse sub batiul acoperit al camionului, dar multe mese și le lua în trailer. Și, nu rareori, o găsea pe Roxanne așteptînd să se repeadă la el cînd ieșea din baie.

Nu din pricină că l-ar fi simpatizat. De fapt, i se dezvoltase dezgustul înrădăcinat pînă-n măduva oaselor pe care nici unul dintre ei încă nu-l recunoștea ca rivalitate firească a celor de-o seamă. Dar, de cînd cu Tessie și Trudie, Roxanne ajunsese să jinduiască după compania cuiva de vîrsta ei.

Chiar dacă era un băiat.

Făcea ceea ce le fac surioarele fraților mai mari dintotdeauna. Îi făcea viața un iad.

Pe drum, îl hărțui fără milă, ținîndu-se de capul lui la tot pasul și sîcîindu-l necontenit. Dacă nu era Lily, poate că Luke ar fi ripostat. Dar, din motive care lui îi scăpau, Lily era înnebunită după nesuferita puștoaică.

Dovada acestei afecțiuni apăru evidentă în timpul unei repetiții generale a reprezentației în Winston-Salem.

Roxanne încurcă momentele, își spuse Luke satisfăcut, în timp ce zăbovea prin cort, asistînd la repetiție. Scîrba aia slăbănoagă nu făcea nimic bine în acea zi. Și se smiorcăia.

Repetiția nereușită îi dădu speranțe. Putea face scamatoria mult mai bine decît ea. Dacă Max i-ar fi ocazia. Dacă Max l-ar fi învățat doar puțin. Luke exersase deja unele dintre gesturile complicate și mișcările scenice în fața micii oglinzi din baie.

Tot ce-și dorea era ca mutra aia vînătă de Rox să ia vreo boală incurabilă sau să aibă un accident tragic. Dacă ieșea din peisaj, el putea face doar un pas, luîndu-i locul.

– Roxanne, spuse răbdător Max, întrerupînd gîndurile lui Luke. Nu ești atentă.

– Ba sînt.

Buza i se răsfrînse; i se umplură ochii de lacrimi. Nu putea suferi să se înăbușe în cortul ăla vechi și încins.

– Max, interveni Lily, urcînd pe scenă. Poate-ar fi bine să ia o pauză.

– Lily.

Max făcea eforturi să-și păstreze calmul.

– M-am plictisit de-atîtea repetiții, continuă Roxanne, înălțîndu-și fața roșie, nefericită. M-am plictisit și de rulotă, și de spectacole, și de tot. Vreau să mă-ntorc la Allentown și să mă joc cu Tessie și Trudie.

– Mă tem că asta e imposibil.

Cuvintele ei îl atinseseră pe Max în amorul propriu, căscînd o falie în care se infiltra vinovăția.

– Dacă nu vrei să joci, faci cum preferi. Dar, dacă nu mă pot baza pe tine, va trebui să te înlocuiesc.

– Max!

Copleșită, Lily făcu un pas înainte, doar pentru a încremeni în loc cînd Max ridică o mînă.

– Ca fiică a mea, urmă el, în timp ce pe obrazul lui Roxanne se prelingea o lacrimă, ai dreptul la cît de

multe crize de nervi poftești. Dar ca angajată, vei repeta cînd se țin repetițiile. Ne-am înțeles?

Roxanne lăsă capul în piept:

– Da, tată.

– Atunci e-n regulă. Hai, ce-ar fi să ne liniștim un moment? Șterge-te pe față, începu el, punîndu-i o mînă sub bărbie. Vreau să...

Lăsă fraza neterminată și-i apăsă palma pe frunte. Stomacul îi porni în picaj spre genunchi, înghețînd acolo.

– Arde ca focul, spuse el, cu glasul încordat. Lily...

Și Marele Nouvelle, Scamator Extraordinar, își privi neajutorat concubina.

– E bolnavă.

– O, mieluşelule!

Pe dată, Lily căzu în genunchi, controlîndu-i cu mîna ei febra. Fruntea fetiței era fierbinte și umedă la atingere.

– Puișor, te doare capul? Burtica?

Două lacrimi mari picurară pe scîndura scenei.

– Mi-e bine. Doar c-aicea-i așa de cald. Nu-s bolnavă, vreau să repet. Nu-l lăsa pe tata să mă înlocuiască.

– Of, ce prostie.

Degetele agitate ale lui Lily căutau să vadă dacă nu i se umflaseră ganglionii.

– Nimeni nu te-ar putea înlocui.

Rezemîndu-și capul lui Roxanne pe umăr, Lily ridică privirea spre Max. Era alb ca hîrtia.

– Cred c-ar trebui să mergem în oraș după un doctor.

Fără grai, Luke îl privi pe Max cum o scotea din cort pe Roxanne, care plîngea. Cea mai scumpă dorință i se împlinise, își dădu el seama. Puștoaica era bolnavă. Poate să fi avut chiar ciumă. Cu inima bătîndu-i puternic, ieși în goană și privi norul de praf al camionului ce se îndepărta.

Putea să moară încă înainte de-a ajunge în oraș. Acest gînd îi stîrni un fior de panică, urmat îndeaproape de o hidoasă vinovăție. Păruse îngrozitor de mică, cînd tatăl ei o scosese ducînd-o în brațe.

– Unde s-au dus? întrebă Mouse, cam gîfîind, după ce venise în fugă la auzul iubitului său motor pornind.

– La doctor, își mușcă Luke buza, cu putere. Roxanne e bolnavă.

Înainte ca Mouse să-i mai poată pune și alte întrebări, Luke o zbughi din loc. Spera că, dacă exista într-adevăr un Dumnezeu, l-ar fi crezut că nu se gîndise serios la acele lucruri.

Trecură două ore de teroare, pînă să revină camionul din oraș. În timp ce sosea, Luke porni spre el, dar inima i se opri în loc la vederea lui Max luînd-o din brațele lui Lily pe Roxanne, inertă, pentru a o duce

spre trailer.

– A...

Gîtlejul i se contractă, retezînd cuvîntul cu „m".

– A adormit, îi răspunse Lily, cu un zîmbet rătăcit. Scuză-mă, Luke, acum mai bine dă fuga. Vom fi foarte ocupaţi o vreme.

– Dar... dar...

Îşi puse picioarele în mişcare, urmînd-o pe Lily pînă la rulotă.

– Adică, o să...

– O să fie greu cîteva zile dar, odată ce trece criza, îşi va reveni.

– Criză?

Glasul îi sună ca un horcăit. Isuse, apără-ne, *era* ciumă.

– Şi-i şi aşa al dracului de cald, murmură femeia. Ei, o vom ajuta să stea cît de comod se poate, cît o s-o ţină.

– N-am vrut, izbucni Luke. Jur că n-am vrut s-o îmbolnăvesc.

Deşi era cu gîndurile în altă parte, Lily se opri la uşă.

– Nu tu ai îmbolnăvit-o, dragule. De fapt, bănuiesc că Roxy s-a ales de la Tessie şi Trudie cu mai mult decît un jurămînt de prietenie veşnică.

Zîmbi, intrînd.

– Se pare că a primit şi un supliment de vărsat de vînt.

Luke rămase cu gura căscată, în timp ce Lily îi închidea uşa în nas.

Vărsat de vînt? Mai că nu murise de frică şi tot ce-avea puştoaica era un afurisit de vărsat de vînt?

– Pot s-o fac.

Luke stătea în centrul scenei, încruntat şi îndărătnic, în timp ce Max continua să manipuleze cărţile.

– Pot face orice poate şi ea.

– Mai ai mult pînă să fii gata să joci.

Max depuse cărţile pe masa pliantă şi făcu o întoarcere spectaculoasă.

Trecuseră trei zile de cînd Roxanne zăcea la pat, cu febră, nefericită şi plină de mîncărimi. Şi, cu toate ocaziile de-a lungul acestui interval de timp, Luke cîntase aceeaşi melodie:

– Nu trebuie decît să-mi arătaţi ce să fac.

Îl pisase pe Mouse să-l înveţe figura cu pălăria prea mare, pentru a nimeri cu capul într-un zid de loialitate insurmontabilă.

– V-am auzit spunîndu-i lui Lily că aveţi o gaură în reprezentaţie, Roxanne fiind bolnavă. Şi nu va putea intra încă zece zile pe puţin.

Cochetînd cu ideea de-a adăuga un strop de scamatorii mărunte pentru a compensa absenţa fetiţei, Max începu să pregătească o variantă a *Culmii aşilor*.

– Grija ta pentru sănătatea ei e înduioşătoare, Luke.

Sîngele îi veni în obraji, în timp ce-şi înfunda mîinile-n buzunare.

– Nu eu am îmbolnăvit-o.

De-asta era acum aproape sigur.

– Şi n-are decît vărsat de vînt.

Nemulţumit de iuţeala sa de mînă, Max dădu cărţile la o parte. Băiatul nu se lăsa, reflectă el, şi i se putea încredinţa un truc atît de elementar ca acela cu pălăria.

– Vino aici.

Luke făcu un pas înainte; cînd privirea sa se ciocni de a lui Max, ceva din ochii bărbatului îl făcu pe băiat să-şi reprime un tremur.

– Jură, spuse Max, cu glasul profund şi poruncitor în cortul prăfuit. Jură pe tot ce eşti şi pe tot ce vei fi, că niciodată nu vei dezvălui vreunul din secretele meşteşugului ce ţi se arată.

Lui Luke îi veni să rînjească, să-i amintească lui Max că la urma urmei nu era decît o scamatorie. Dar nu reuşi. Acolo exista ceva mai puternic decît îşi putea închipui el. Cînd izbuti să vorbească, glasul îi ieşi ca o şoaptă:

– Jur.

Max mai studie un moment chipul lui Luke, apoi dădu din cap.

– Foarte bine. Iată ce vreau să faci.

Era într-adevăr nespus de simplu. Cînd Luke descoperi de ce simplitate remarcabilă era totul, fu uimit că se putuse lăsa păcălit, el sau oricare altul. Detesta s-o recunoască faţă de sine şi refuza s-o

admită în faţa lui Max, dar acum, ştiind în ce fel se transformase Roxanne în iepure şi cum dispăruse de sub capă, îi părea puţin cam rău.

Max nu-i dădu timp să-şi plîngă pierderea inocenţei. Se apucară de lucru, repetînd secvenţa mai mult de-o oră: perfecţionînd sincronizarea, fixînd fiecare mişcare, înlăturînd amănunte comportamentale care i se potriviseră lui Roxanne şi înlocuindu-le cu altele, convenabile pentru Luke.

Era o muncă obositoare, incredibil de monotonă, dar Max refuza să accepte tot ce nu însemna perfecţiune.

– Cum de faceţi toate astea pentru o şleahtă de ţopîrlani? Pe dolarul ăla împuţit, s-ar mulţumi cu cîteva scamatorii cu cărţi şi un iepure-n pălărie.

– Nu m-aş mulţumi eu. În primul rînd să joci pentru tine însuţi, şi-ntotdeauna vei da tot ce ai mai bun.

– Dar dumneavoastră, cu chestiile pe care le puteţi face, n-ar trebui să vă-nvîrtiţi printr-un bîlci de două parale.

Buzele lui Max se arcuiră sub deget, în timp ce-şi mîngîia mustaţa.

– Complimentul tău, oricît de prost frazat, se bucură de apreciere. E o greşeală să crezi că mă aflu într-un loc pe care nu mi l-am dorit. Găsesc o anumită plăcere în viaţa ţigănească. Şi, după cum eşti evident în necunoştinţă de cauză, sînt proprietarul acestui bîlci de două parale.

Îşi azvîrli capa peste Luke, pocni din degete de două ori, apoi chicoti, cînd forma de sub materialul

negru rămase la locul său.

– Un bun asistent de magician nu pierde nici un semnal, oricît de distrat ar fi.

De sub capă se auzi un freamăt scurt şi forma se dizolvă. Departe de-a fi nemulţumit de progresele lui Luke, Max considera că băiatul avea să se descurce bine. Urma să-i folosească înfumurarea, foamea şi aerul sfidător în aceeaşi măsură cu acea vulnerabilitate de fond. Avea să folosească tot ceea ce era Luke, dăruindu-i în schimb băiatului un cămin şi o şansă de a alege.

Un tîrg cinstit, considera Max.

– Încă o dată, spuse el cu simplitate, cînd Luke intră pe scenă din culise.

După încă o oră, Luke se întrebă de ce dorise din start să intre în spectacol. Cînd intră Lily în cort, era pe punctul să-i spună exact lui Max ce putea face cu bagheta aia magică.

– Ştiu că am întîrziat, începu ea, grăbindu-se spre ei. Azi, toate rămîn în urmă.

– Roxanne?

– Cu febră şi toane, da' rezistă.

Fruntea femeii se încreţi de îngrijorare, aruncînd o privire peste umăr.

– Mă-nnebuneşte gîndul c-o las singură. Deocamdată totul s-a aranjat, aşa că am... Luke.

Chipul i se destinse pe dată.

– Iubitule, mi-ai face o favoare atît de mare dacă ai merge să stai cu ea vreo oră?

– Eu?

I-ar fi putut la fel de bine cere să mănînce broaşte rîioase.

– Zău că i-ar face bine compania ta. I-ar muta gîndul de la mîncărimi.

– Păi, mda, da'...

Îi veni inspiraţia.

– Aş vrea, dar Max are nevoie de mine la repetiţie.

– La repetiţie?

Nici un mentalist nu i-ar fi putut citi mai prompt gîndurile. Max zîmbi, punîndu-i pe umăr o mînă prietenoasă. Progresăm, îşi spuse el fugar. La atingerea lui, Luke nu se crispase decît o clipă.

– Ţi-l prezint pe cel mai nou membru al echipei noastre fericite, îi spuse el lui Lily. Luke intră diseară în spectacol.

– Diseară?

Alarmat, băiatul se întoarse cu faţa spre Max.

– Numai diseară? N-am asudat toată repetiţia asta doar pentru o singură seară.

– Rămîne de văzut. Dacă diseară te descurci bine, vei juca şi mîine seară. E ceea ce numim o perioadă de probă. În orice caz, am repetat destul pentru moment, aşa că eşti absolut liber s-o distrezi pe Roxanne.

Se aplecă spre băiat, cu un licăr în ochi:

– Iarăşi ai mizat împotriva casei, Luke. Ai pierdut.

– Nu ştiu ce naiba ar trebui să fac cu ea, murmură Luke în timp ce ieşea posomorît din scenă. Lily oftă cu referire la limbajul său.

– Jucați un joc, propuse ea. Și, scumpule, doresc foarte mult să nu înjuri în prezența lui Roxy.

Perfect, își spuse el, ieșind din cortul obscur în văpaia albă a soarelui. N-avea să înjure în prezența ei. Pe ea avea s-o înjure.

Deschise ușa rulotei și se îndreptă direct spre frigider. Impulsul de-a privi peste umăr în timp ce lua o sticlă de răcoritoare era încă puternic. Luke se aștepta întotdeauna să sară careva dintr-o ascunzătoare și să-l croiască pentru că lua mîncare.

Nu apăru nimeni. Era, însă, cam jenat totuși de propriile-i acțiuni, în acea primă săptămînă alături de Max. Intrase în trailer de unul singur și găsise un castron mare cu spaghetti rămase de la prînz. Le înfulecase reci, îmbuibîndu-se, sfîșiat de amintirea atîtor zile de foame.

Așteptase să fie pedepsit. Așteptase să i se spună că n-avea să mai capete nimic în ziua aceea, poate chiar și-a doua zi. Așa cum îi făcuse maică-sa de-atîtea ori. Pregătindu-se, își ascunsese în rucsac acadele și tartine.

Dar nu primise nici o pedeapsă. Nimeni nu pomenise măcar de așa ceva.

Nefiind omul care să forțeze norocul, Luke trînti o bucată de carne de la prînz peste o felie de pîine și devoră sandvișul improvizat înainte de-a se duce la Roxanne.

Se mișca fără zgomot, alt obicei ce i se formase din necesitate. În timp ce pornea pe culoarul îngust, îl auzi pe Jim Croce cîntînd balada lui Leroy Brown. Roxanne cînta la unison cu radioul, adăugînd vibrații de soprană.

Amuzat, Luke privi pe ușă. Fata stătea culcată pe spate, privind în tavan, cu radioul deschis alături. Pe o măsuță rotundă de lîngă pat stătea o carafă cu suc și un pahar, plus cîteva sticluțe de medicamente și un pachet de cărți de joc.

Cineva prinsese postere pe pereți. Majoritatea erau în legătură cu magia, dar cel lucios, al lui David Cassidy, îl făcu pe Luke să-i vină să borască. Nu dovedea decît că fetele erau cazuri fără speranță.

– Dom'le, ce porcărie.

Roxanne își mută privirea și-l zări. Aproape că surîse, atît de disperată dorea o schimbare.

– Ce porcărie?

– Aia, arătă Luke spre afiș cu sticla de Coca. Să-l agăți pe perete pe țîngăul ăla plin de coșuri care se dă mare vedetă.

Mulțumit de ironie, bău din Coca, studiind-o pe Roxanne. Pielea ei albă era pătată, presărată cu ulcerații roșii și urîte. Le avea și pe toată fața, lucru pe care Luke îl găsi o *mare* porcărie. Se întrebă cum suportau Max și Lily s-o privească.

– Băi, fratele meu, ai peste tot căcaturile-alea, este? Parc-ai fi ieșit din *Revista monștrilor*.

– Lily spune c-or să-mi treacă în curînd și-am să fiu iar frumoasă.

– *Probabil* c-au să treacă, precizâ el, parfumîndu-și glasul cu suficientă îndoială pentru a face fruntea lui Roxanne să se încrețească de îngrijorare.

Da' tot urîtă ai să fii.

Uitînd cu totul de mîncărimile groaznice de pe burtă, fetița se ridică în capul oaselor.

– Sper să-ți dau și ție vărsatul. Sper să te umpli de bube peste tot.

Luke se înecă, bînd, apoi rînji:

– Ai zbîrcit-o. Am și avut deja. Vărsatul de vînt e pentru bebeluși.

– Nu-s bebeluș!

Nimic n-ar fi putut-o înfuria mai tare. Înainte ca Luke să se poată feri, sări în picioare și se năpusti la el, dînd cu pumnii. Sticla de Coca îi zbură din mînă, izbind peretele și împroșcînd peste tot. Ar fi fost comic, și chiar îi scăpă un hohot de rîs, înainte de a-l frapa cît de firavă era fata. Avea brațele ca două bețișoare fierbinți.

– O.K., O.K.

Întrucît își închipuia că avusese o relație intimă cu dorința de-a o vedea moartă, nu vru să riște să-i provoace cine știe ce criză.

– Nu ești bebeluș. Acum treci la loc în pat.

– M-am săturat de pat.

Reveni însă în așternut, cu ajutorul brînciului lui, nu tocmai blînd.

– Stai acolo. Căca-m-aș, ia uite ce mizerie. Cred că va trebui s-o curăț.

– Tu ești de vină, îi replică ea și, cu gura strînsă, privi îndîrjită pe fereastră, ca o bătrînă cu trup de copil. Bodogănind tot timpul, Luke ieși să caute o cîrpă.

După ce șterse cola vărsată, văzu că Roxanne

continua să-l ignore. În materie de strategii, era foarte inspirată.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Ascultă, mi-am luat vorba-napoi, nu?

Fața fetei se întoarse cu puțin spre el, dar gheața nu se topi.

– Îți pare rău c-ai zis că-s urîtă?

– Cred că s-ar putea să-mi pară.

Tăcere.

– Bine, bine. Of! Îmi pare rău c-am zis că ești urîtă.

O infimă umbră de zîmbet.

– Și-ți pare rău c-ai zis de David Cassidy că-i o porcărie?

Acum zîmbi el:

– Poți s-aștepți.

Drept răspuns, buzele lui Roxanne se strîmbară.

– Cred că n-are nimica, de vreme ce ești doar un băiat.

Momentul de gust al puterii fusese plăcut. Sperînd să-l îndulcească, Roxanne zîmbi mai cu spor. Încă de la opt ani, în surîsul ei se simțea forță. În fond, era fiica tatălui ei.

– Îmi torni și mie puțin suc?

– Așa s-ar zice.

Îi turnă din carafă în pahar și i-l întinse.

– Nu prea vorbești, spuse ea după cîteva momente.

– Vorbești tu prea mult.

– Am o mulțime de spus. Toată lumea zice că-s

foarte deșteaptă.

Mai era și îngrozitor de plictisită.

– Am putea să jucăm un joc, dacă vrei.

– Sînt prea mare pentru jocuri.

– Ba nu ești deloc. Tata spune că nimeni nu crește niciodată mare. De-asta se lasă oamenii duși de nas de *Fenta cu trei cărți* sau de *Cupele și Bilele* la colțuri de stradă și-și pierd banii.

Îi observă pe față scurtul licăr de interes și atacă:

– Dacă joci cu mine *Du-te la pește*, am să te-nvăț un truc cu cărțile.

Luke nu supraviețuise pînă la vîrsta de doisprezece ani fără a ști cum să se tîrguiască.

– Învață-mă trucul, și pe urmă ne jucăm.

– Nu.

Surîsul ei era arogant; ca o versiune mai tînără și doar puțin mai inocentă a femeii care știa că prinsese bărbatul în cursă.

– Îți *arăt* scamatoria și după aia ne jucăm. Pe urmă, am să te-nvăț cum s-o faci.

Luă de pe masă pachetul strîns cu un elastic și îl bătu cu o dibăcie considerabilă. Captivat, Luke se așeză pe marginea patului, privindu-i mîinile.

– Asta se cheamă *Pierdut și Regăsit*. Alegi orice carte vezi și-o anunți cu voce tare.

– Mare scofală dacă-ți spun cartea, murmură Luke. Dar, cînd fata amestecă din nou pachetul, alese popa de pică.

– A, păi pe-aia n-o poți alege, spuse Roxanne.

– De ce naiba? Ai spus că orice carte văd.

– Da' n-ai putut să vezi popa de pică. Nu-i aici.

Zîmbind, bătu din nou cărțile, iar Luke rămase cu gura căscată. Ce dracu', tocmai văzuse popa ăla. Cum se descotorosise de el?

– L-ai palmat.

Zîmbetul fetiței era larg, încîntat.

– N-am nimic în mînecă, spuse ea și, punîndu-și cărțile în poală, ridică ambele mîini pentru a-i arăta că erau goale. Poți să mai alegi una.

De astă dată, privind atent, Luke alese treiul de treflă. Cu un oftat demonstrativ, Roxanne clătină din cap.

– Tot alegi cărți care lipsesc.

O răsfirare lentă, iar Luke văzu nu numai că lipsea treiul, dar popa apăruse la loc. Frustrat, dădu să înhațe pachetul, dar Roxanne îl ridică deasupra capului.

– Nu cred că-i un pachet corect.

– Faptul de-a nu crede e cel care face magia magică, își cită Roxanne tatăl cu mare seriozitate. Amestecă rapid cărțile, apoi le întinse cu fața în sus pe cearceaf. Cu o unduire a mîinii îi arătă lui Luke că ambele cărți alese de el se aflau printre cele cincizeci și două.

Băiatul răsuflă greu, învins.

– O.K., cum ai făcut-o?

Rînjind din nou, fata execută o întoarcere aproape reușită.

– Mai întîi, *Du-te la pește*.

I-ar fi răspuns bucuros să se ducă la dracu'. Dar

dorea, mai mult decît satisfacția de-a i-o spune, să știe cum se făcea scamatoria.

După două runde de pește, se înmuie destul ca să aducă pentru amîndoi o gustare compusă din fursecuri și răcoritoare.

– Acum am să-ți arăt, se oferi Roxanne, bucuroasă că n-o mai bătuse la cap. Dar trebuie să juri că n-ai să spui niciodată secretul.

– Am și depus jurămîntul.

Ochii ei se îngustară:

– Cînd? Cum se face?

Mai bine și-ar fi mușcat limba.

– La repetiție, nu demult, răspunse el fără tragere de inimă. Te înlocuiesc pînă n-ai să mai fii plină de bube.

Fata își răsfrînse buza. Încet, luă cărțile și începu să le amestece. Întotdeauna gîndea mai ușor dacă făcea ceva cu mîinile.

– Îmi iei locul.

– Max a spus că fără tine e o gaură în spectacol. O astup.

Apoi, cu o diplomație pe care nu era conștient că o avea, adăugă:

– Temporar. Așa a spus Max. Poate doar diseară.

După încă un moment de gîndire, Roxanne dădu din cap:

– Dacă așa zice tata, e-n regulă. A spus că-i pare rău că mi-a zis că mă înlocuiește. Că nimeni n-o va face vreodată.

Luke habar n-avea cum era să fii atît de iubit sau să ai atîta încredere. Invidia îl lovi în inimă ca un pumn.

– Uite ce trebuie să faci, începu Roxanne, atrăgîndu-i atenția din nou la ea. Mai întîi, potrivești cărțile într-un pachet pentru frunzărit.

Le împărți în două pachete și începu să-i explice cu răbdarea unei învățătoare de clasa întîi care-și instruiește un elev cum să-și scrie numele.

Făcu scamatoria de două ori, pas cu pas, apoi îi dădu pachetul.

– Încearcă și tu.

După cum spusese Max, băiatul avea mîini bune.

– Ce mișto, murmură el.

– Magia e cea mai cea.

Cînd Roxanne zîmbi, zîmbi și Luke. Pentru moment, cel puțin, nu erau decît doi copii care împărtășeau un mare secret.

Capitolul 4

Tracul era o experiență nouă și umilitoare pentru Luke. Aștepta în culise, hotărît, țanțoș, nerăbdător chiar. Tuxedo-ul de ocazie, ajustat în grabă de degetele sprintene ale Mamei Franconi, îl făcea să se simtă ca o vedetă. Iar și iar își relua în minte numărul, mișcările, replicile, în timp ce Max încălzea publicul cu puțină prestidigitație.

Nici o problemă, își spuse. Avea să fie un pont sigur de clasa A, care-i aducea zece dolari în plus pe seară, cît timp rămînea Roxanne acoperită de ulcerațiile alea mici și roșii. Dacă pronosticul medicului se adeverea, asta-nsemna o sută de dolari pentru fondul

de Miami al lui Luke.

Se felicita pentru norocul său, privindu-i disprețuitor pe mocofanii care holbau ochii în rîndul întîi, cînd Mouse îl bătu pe umăr:

– Vine semnalul.

– Hm?

– Semnalul tău.

Mouse smuci din cap spre scenă, unde Lily se vînzolea în colanții cu paiete, adăugînd puțină mișcare din șolduri pentru bărbații din public.

– Semnalul meu, repetă Luke, în timp ce intestinele i se transformau în apă de la gheață, iar inima-i devenea un mic bulgăre fierbinte în gît.

Pregătit de Max pentru această eventualitate, Mouse scoase un mormăit de confirmare și-l împinse pe Luke în scenă.

Răsună un freamăt de rîsete, cînd băiatul cel subțiratic, în tuxedo larg, apăru împiedicîndu-se. În contrast cu reverele negre, lucioase, chipul lui Luke era alb ca zăpada. Trecu peste semn și peste prima replică. Tot ce reuși, în timp ce spinarea-i șiroia de ceea ce orice profesionist i-ar fi putut spune că era transpirație de trac, fu să rămînă imobil ca un bolovan, în timp ce ochii-i săgetau înnebuniți spre chipurile rînjite ale primilor lui spectatori.

– Aha.

Mătăsos ca eșarfele pe care le făcuse să apară și să dispară, Max veni spre el.

– Tînărul meu prieten se pare că s-a rătăcit.

Publicului i se păru că Max îl mîngîia prietenos

pe păr. Nu observară degetele agile care-l ciupiră puternic de ceafă pentru a-l trezi din emoțiile premierei.

Luke tresări, clipi din ochi și înghiți în sec.

– Am, ăă...

Rahat, ce trebuia să spună?

– ...mi-am pierdut pălăria, încheie el în grabă, făcîndu-se apoi din alb roșu, în timp ce spre scenă săltau chicoteli. La dracu' cu toți ăștia, își spuse, îndreptîndu-și umerii. În acel moment, se transformă, dintr-un băiețel speriat, într-un tînăr arogant.

– Am întîlnire cu Lily. Nu pot invita la dans o femeie frumoasă, fără pălărie.

– Ai întîlnire cu Lily?

După cum repetaseră, Max se arătă surprins, apoi nemulțumit, și în sfîrșit răutăcios.

– Mă tem că faci o confuzie, drăgălașa Lily mi-e îndatorată mie astă seară.

– Se pare că s-a răzgîndit, rînji Luke, agățîndu-și degetele de revere. Mă așteaptă. Mergem...

O mică fentă, iar din rever îi răsări un trandafir mare și roșu.

– ...în oraș.

Rafala de aplauze răzlețe pentru prima sa scamatorie în public îl vrăji ca o femeie seducătoare.

Luke Callahan își găsise menirea.

– Înțeleg.

Max aruncă o privire piezișă spre spectatori.

– Nu ești cam tînăr pentru o femeie cu farmecele lui Lily?

Acum se pornise de-a binelea.

– Ce-mi lipsește în numărul anilor, compensez prin energie.

Această remarcă, aruncată printre dinții dezveliți, stîrni un pufnet sonor din sală. Luke simți ceva fremătînd înlăuntru-i la auzul rîsetelor. În timp ce acel ceva își găsea comod locul, strîmbătura se prefăcu în rînjet.

– Dar firește, un gentleman nu poate escorta o doamnă în oraș fără pălărie, își frecă Max palmele. Mă tem că aceea e singura pălărie pe care am văzut-o în seara asta.

Reflectorul se focaliză pe enormul joben.

– Pare puțin cam mare, chiar pentru unul cu capul plin de gărgăuni ca al tău.

Legănîndu-se pe călcîie, Luke își vîrî degetele mari în betelia pantalonilor.

– M-am săturat de șmecheriile tale, bătrîne. O să-ți fie mult mai ușor dacă-mi faci pălăria la loc cum era.

– Eu?

Ridicînd din sprîncene, Max își duse o mînă la piept.

– Mă acuzi de vrăjitorie în scopul de a-ți compromite seara cu Lily?

– Al dracului de-adevărat.

Nu era tocmai replica pe care o repetaseră, dar Luke o rosti cu delectare, în timp ce mergea spre pălărie și bătea cu degetele în boruri.

– Doar rezolv-o.

– Prea bine, dar.

Cu un oftat față de evidentele maniere proaste

ale băiatului, Max gesticulă:

– Dacă eşti atît de amabil să intri în pălărie.

Zîmbi, în timp ce Luke îl ochea suspicios.

– Bine, da' fără năzdrăvănii.

Agil şi iute, Luke sări înăuntru.

– Nu uita, am să ţi-o fac eu.

În clipa cînd capul lui Luke dispăru sub bor, Max îşi agită bagheta magică.

– Şi presto! Magie la cerere.

Băgînd mîna în pălărie, scoase un iepuraş alb. În timp ce publicul vuia admirativ, Max înclină pălăria spre sală ca să vadă cu ochii lor că era complet goală.

– Mă-ndoiesc că pe Lily o va mai interesa acum o seară cu el în oraş.

Răspunzînd la semnal, Lily apăru sprinţară. O singură privire spre iepurele ce se zbătea în mîna lui Max o făcu să ţipe:

– Iarăşi?!?

Cu exasperarea clar întipărită pe faţă, se întoarse spre public:

– E al patrulea iepure pe luna asta. Daţi-mi voie să vă spun, doamnelor şi domnişoarelor, nu vă încurcaţi cu un magician gelos.

În toiul rîsetelor, reveni spre Max:

– Schimbă-l la loc.

– Dar, Lily...

– Schimbă-l la loc în clipa asta, îşi propti ea pumnii în şoldurile sclipitoare. Sau am terminat-o cu tine.

– Prea bine.

Cu exagerată încetineală, Max strecură iepurele

înapoi în pălărie, oftă şi ciocăni de două ori în boruri cu bagheta. Luke răsări din joben, fierbînd de furie.

Spectatorii continuau să aplaude, în timp ce Luke ieşea împleticit din pălărie. Apoi izbucniră hohote de rîs, la vederea codiţei albe plasată strategic pe partea dinapoi a tuxedo-ului.

Lui Luke nu-i trebui mult ca să înveţe cum să supraliciteze puţin. Lungi gîtul şi făcu trei piruete, chinuindu-se să-şi vadă dosul.

– O mică greşeală de calcul, se scuză Max, cînd reveni liniştea. Ca să dovedesc că n-am gînduri rele, o voi face să dispară.

Lily se îmbufnă drăgălaş:

– Promiţi?

– Pe cinstea mea, jură Max, ducînd o mînă la inimă. Şfichiui cu capa, îl înfăşură pe Luke cu ea, apoi îşi trecu bagheta peste silueta învăluită în mătase. Exact în timp ce capa începea să cadă spre podea, Max apucă un colţ şi aruncă mătasea în sus.

– Max! exclamă Lily, îngrozită.

– M-am ţinut de cuvînt, făcu el o plecăciune adîncă în faţa ei, apoi spre spectatorii entuziasmaţi. Coada a dispărut. Cu puştiul acela obraznic cu tot.

În timp ce Lily şi Max începeau momentul final, Luke stătea în culise. Ţintuit locului. Aplaudau. Îl ovaţionau. Pe el. Luke se aplecă înainte, privindu-l pe Max cum se pregătea s-o taie pe Lily cu fierăstrăul.

O fracţiune se secundă, privirile li se întîlniră, se susţinură. Dar momentul acela conţinea o asemenea bogăţie de înţelegere şi bucurie, încît Luke îşi

simți gîtlejul luînd foc.

Pentru prima oară în viața lui, începu să iubească un alt bărbat. Și nu-i era deloc rușine.

Luke hoinărea prin culoarul central al bîlciului. Ultima reprezentație se terminase demult, dar zgomotul aplauzelor și al rîsetelor încă-i mai dăinuia în cap, ca un cîntec vechi care-și repetă melodia la nesfîrșit.

Fusese cineva. Pentru cîteva scurte momente, fusese cineva important. În fața ochilor uimiți ai cîtorva zeci de oameni, dispăruse.

Și îl crezuseră.

Acesta era secretul, cugeta Luke în timp ce trecea țanțoș pe lîngă saltimbancii obosiți care încă-și mai desfășurau vraja înaintea gloatei tot mai răzlețe. Să-i faci pe oameni să ia o iluzie drept realitate, fie și numai pentru o fracțiune de secundă. Aceasta era puterea, adevărata putere care trecea dincolo de pumni și furie. Se întreba dacă ar fi fost în stare să-i explice cuiva că totul se petrecea numai în minte. Iar mintea lui era acum atît de plină de forță, încît avea senzația că i se va despica în jumătate, revărsînd afară lumină, albă și fierbinte.

Știa că Max ar fi înțeles acest sentiment, dar nu se simțea pregătit să împărtășească nimănui ceea ce

avea înlăuntru. Căci această seară, prima seară, era numai a lui.

Cei zece dolari pe care i-i dăduse Max după ultima reprezentație îi foșnira în degete, cînd își strecură o mînă în buzunar. Nevoia de a-i cheltui era uimitor de puternică – mai puternică decît foamea pe care învățase să n-o ia în seamă. Privi spre vîrtejul de lumini al *Roții mari*, auzi duruitul mașinilor ce se roteau pe *Pocnind din bici*. Astă seară se putea plimba cu toate.

Mica umbră în blugi și cămașă largă săgetă prin fața lui, făcîndu-l să se oprească, apoi să se încrunte și, în sfîrșit, să înjure.

– Roxanne! Hei, hei, Rox!

Alergă după ea, apucînd-o de braț.

– Ce naiba-ți trece prin minte?

Îi trecuseră destule prin minte, ba bine că nu. Se gîndise că era țintuită în pat, nefericită, pe cînd Luke îi lua locul în scenă. Se gîndise cît de nesfîrșite deveniseră zilele și cît de pline de mîncărimi, nopțile. Și se mai gîndise la faptul că aveau să ajungă în New Orleans, cu sezonul estival rămas în urmă, înainte de-a fi scăpat de bube.

– Merg la o plimbare.

– Pe dracu'.

Fața ei palidă era îmbujorată de furie.

– Nu-mi spui tu mie ce să fac, Luke Callahan. Nici acum, nici niciodată. Mă duc să mă dau în *Roata mare*, chiar acum.

– I-ascultă, duduiță căcat-în-loc-de-creier.

Dar, înainte de a-și fi putut încheia gîndul, fata

îl croi violent în stomac cu cotul. Pînă să-şi recapete Luke respiraţia, o luase la fugă, în graba mare.

– Fir-ai a dracului, Roxy.

O înhăţă din nou, dar numai fiindcă se agăţase într-o sîrmă. Începu s-o tragă de-acolo, dar de astă dată fetiţa se repezi la el cu dinţii.

– Te-ai ţicnit sau ce?

– Mă duc să mă distrez, îşi încrucişă ea braţele pe pieptul micuţ. Luminile colorate îi jucau pe chip, dînd erupţiei un sinistru aspect festiv.

Putea să plece. Categoric, Roxanne nu ar fi spus nimănui c-o văzuse. La urma urmei, nu el răspundea de ea. Dar, din motive pe care nu şi le putea pricepe nici pe departe, rămase alături. Băgă chiar şi mîna după bani să plătească biletele, cînd mecanicul, care o cunoştea bine pe Roxy, le făcu amîndurora semn să treacă.

Asemeni unei prinţese care acordă o favoare, Roxanne dădu din cap spre Luke:

– Poţi să te dai şi tu cu mine dacă vrei.

– Mii de mulţumiri.

Se aşeză lîngă ea, aşteptînd dangătul barei de siguranţă.

Roxanne nu avu nici o tresărire sau exclamaţie cînd roata îşi începu ascensiunea de-a-ndaratelea. Nu făcu decît să stea rezemată, închizînd ochii şi lăsînd un mic zîmbet de satisfacţie să-i joace împrejurul buzelor. Peste cîţiva ani, Luke avea să retrăiască acest moment, dîndu-şi seama că arătase ca o femeie mulţumită relaxîndu-se în fotoliu, după o zi grea.

Nu scoase o vorbă, pînă nu se încheie o rotaţie completă. Atunci vocea ei sună straniu de matură.

– M-am săturat să stau înăuntru. Nu văd luminile, nu văd oamenii.

– În fiecare seară e la fel.

– În fiecare seară e altfel.

Atunci deschise ochii, smaralde în care străluceau toate culorile din jur. Se rezemă de bară, iar vîntul îi flutură părul pe spate, ca unei vrăjitoare.

– Îl vezi pe slăbănogul ăla de-acolo, cu pălărie de pai? Niciodată nu l-am mai văzut. Şi pe fata în pantaloni scurţi, care ţine un căţel de pluş? Nici pe ea n-o cunosc. Deci, e altfel.

În timp ce urcau din nou, îşi dădu capul pe spate, spre stele.

– Înainte, credeam că vom urca drept pîn-la cer. Că puteam să-l ating şi să-l iau jos cu mine.

Zîmbi puţin, doar cu atîta maturitate cît să se amuze de infantilismul unui asemenea gînd – şi suficient de infantilă pentru a-şi dori să poată fi adevărat.

– Voiam să fac asta. Măcar o dată.

– Mult ţi-ar mai folosi, acolo jos.

Zîmbi şi el însă. Trecuse mult de cînd nu se mai dăduse într-o roată de bîlci. Atît de mult, încît abia-şi mai putea aminti senzaţia de gol în stomac şi a trupului învîrtindu-se rapid să şi-o alunge.

– Ai făcut treabă bună astă seară, în spectacol, spuse deodată Roxanne. L-am auzit pe tata, cînd a discutat cu Lily. Credeau c-am adormit.

– Zău? se strădui Luke să simuleze indiferenţa.

– A zis că văzuse ceva la tine şi nu l-ai dezamăgit.

Roxanne îşi ridică braţele drept în sus. Curentul de aer îi răcorea plăcut pielea cu mîncărimi.

– Cred c-ai să rămîi în spectacol.

Fiorul de emoţie simţit de Luke nu avea nici o legătură cu coborîrea rapidă.

– E şi asta o ocupaţie, ridică el din umeri, ca să se arate nepăsător. Cît timp stau pe lîngă voi.

Cînd o privi, văzu că se uita la el, măsurîndu-l din ochi.

– Zice că ai făcut nişte lucruri, că ai văzut nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit. Ce lucruri?

Umilinţa, furia şi o bolnăvicioasă senzaţie de oroare se ciocniră înlăuntrul lui. Max ştia, îşi spuse Luke. Aflase, cumva. Îşi simţi pielea încingîndu-se, dar glasul îi rămase rece.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba ştii.

– Dacă ştiu, nu te priveşte.

– Dacă rămîi cu noi, mă priveşte. Ştiu totul despre Mouse, Lily şi LeClerc.

– Cine dracu-i LeClerc?

– Ne găteşte în New Orleans şi-l ajută pe tata la numărul de cabaret. A jefuit bănci.

– Pe bune?

Încîntată că-i captase atenţia, Roxanne dădu din cap:

– A făcut puşcărie şi toate alea fin'că l-au prins. El l-a învăţat pe tata cum să deschidă orice broască

din lume.

Simţind că se îndepărta de subiect, reveni:

– Deci, şi despre tine ar trebui să ştiu totul. Aşa merge treaba.

– Încă n-am spus că rămîn. Am şi eu planurile mele.

– Ai să rămîi, spuse Roxanne, în parte sieşi. Aşa vrea tata. Şi Lily. Tata te va învăţa magia, dacă vrei să înveţi. Doar că eu am să fiu mai bună.

Nici măcar nu-i tresăriră genele, în faţa pufnetului dispreţuitor al lui Luke.

– Am de gînd să fiu cea mai bună.

– Mai vedem noi, murmură el, în timp ce se roteau spre cer. Întoarse faţa în vînt. În acel moment, aproape credea că tot ceea ce făcuse nu însemna nimic, nimic pe lîngă ceea ce putea face.

Capitolul 5

Prima impresie a lui Luke despre New Orleans fu un vîrtej învălmășit de sunete și mirosuri. În timp ce Max, Lily și Roxanne dormeau în rulotă, el stătuse încovrigat în cabina camionului, dormind pe apucate, agasat de fredonatul afon al lui Mouse. Se certaseră în privința radioului, dar Mouse nu cedase. Refuza să accepte orice zgomot care i-ar fi stricat plăcerea de a-și asculta motorul.

Acum, în creierul îngreunat al lui Luke începeau să se strecoare și alte sunete. Glasuri ascuțite și rîsete stridente, acorduri de saxofon, tobă și trompetă. În timp ce plutea spre trezie, crezu că reveniseră la bîlci.

Simțea miros de mîncare, un iz condimentat și duhoarea de fond a gunoaielor descompuse de arșiță.

Căscînd, deschise ochii și privi clipind pe fereastra deschisă.

Oameni, mase de oameni, șiroiau pe-alături de-a lungul străzilor. Văzu un jongleur care semăna cu Isus azvîrlind mingi portocalii strălucitoare care luminau pe întuneric. O femeie enorm de grasă dansa.

A venit circul în oraș, își spuse, chinuindu-se să se ridice în șezut.

Și văzu că lăsaseră în urmă bîlciul ambulant, pentru a intra într-unul mai masiv și mai stabil.

– Unde sîntem?

Mouse vira cu camionul și remorca pe străzile înguste.

– Acasă, spuse el simplu, în timp ce trecea pe lîngă Bourbon Street, spre Chartres.

Luke n-ar fi putut explica de ce acest cuvînt îl făcu să rînjească.

Încă mai putea auzi muzica, dar acum era mai slabă. Pe aceste străzi liniștite circulau mai puțini oameni. Unii mergeau spre locul acțiunii, alții veneau dintr-acolo. În lumina nesigură a felinarelor stradale, întrezări vechi clădiri de cărămidă, balcoane potopite de flori, taxiuri ducîndu-și grăbite clienții și siluete dormind ghemuite pe pragul ușilor.

Nu pricepea cum putea dormi cineva cu atîta muzică, mirosuri, în căldura incredibilă. Propria oboseală i se risipise, înlocuită de o nerăbdare crîncenă, datorată încetinelii cu care conducea Mouse.

Luke dorea să ajungă în locul spre care se îndreptau. Oriunde-ar fi fost.

– Isuse, Mouse, dacă mergi şi mai încet de-atît, începem s-o luăm cu spatele.

– Nici o grabă, îi replică Mouse, după care, spre buimăceala lui Luke, opri de-a binelea în mijlocul străzii şi coborî.

– Ce dracu' faci? se agită Luke, văzîndu-l pe Mouse stînd lîngă o poartă de fier deschisă. Nu poţi lăsa hărăbaia asta proţăpită-n mijlocul drumului. O să vină sticleţii.

– Doar îmi împrospătez memoria.

Mouse stătea pe loc, frecîndu-şi bărbia.

– Tre' s-o bag cu spatele.

– Să *ce?* îi sări lui Luke ochii din cap; aruncă o scurtă privire de neîncredere spre poartă şi înapoi la camion. Să bagi cu spatele drăcia asta înăuntru?

Scrută deschizătura dintre două neînduplecate ziduri de cărămidă, apoi se întoarse să estimeze lăţimea trailerului.

– Nici la Sfîntu' Aşteaptă.

Mouse zîmbi. Ochii-i luceau ca ai unui păcătos care tocmai a găsit calea religiei.

– Tu doar stai aici, în caz c-am nevoie de tine.

Porni vioi înapoi spre maşină.

– Nu se poate, strigă Luke în urma lui.

Dar Mouse fredona din nou, începînd să manevreze camionul şi rulota de-a latul străzii înguste.

– Ai să te ciocneşti. Isuse, Mouse!

Luke se pregăti pentru scrîşnetul metalului zgîriat. Rămase cu gura căscată, cînd uriaşa remorcă neagră se strecură în deschizătură uşor ca o mînă într-o mănuşă. În timp ce camionul o urma cu spatele, Mouse îi aruncă o privire lui Luke. Şi-i făcu cu ochiul.

Era o treabă bine făcută. Din cine ştie ce motiv, parcarea camionului şi a rulotei îl frapă pe Luke ca un eveniment la fel de minunat precum Crăciunul sau deschiderea unui nou sezon de baseball. Propriu-i rîs îl balansă înapoi pe călcîie, orbit de faruri.

– Dom'le, eşti clasa-ntîi, strigă Luke, în timp ce Mouse cobora din cabină; apoi se răsuci ca un boxer în gardă, cînd în casa din spatele lor se aprinse o lumină. Cine-i acolo? îl întrebă el pe Luke, zărind o siluetă în uşă.

– LeClerc.

Zăngănindu-şi cheile în buzunar, Mouse trecu să închidă poarta de fier a curţii.

– Deci, v-aţi întors.

LeClerc coborî treapta şi, pe fundalul luminos, Luke văzu un bărbat scund, cu păr cărunt şi barbă bogată. Purta un tricou atletic alb ca zăpada şi pantaloni gri largi, susţinuţi cu o bucată de frînghie. Glasul îi era marcat de un vag accent străin, nu tărăgăneala fluidă a lui Max, ci ceva mai acut, părînd să adauge silabe cuvintelor.

– Şi vi-e foame, da?

– Nu ne-am oprit să mîncăm, strigă Mouse.

– Bine-aţi făcut.

LeClerc se apropie, cu paşi ţepeni şi inegali. Luke văzu că era vîrstnic, mai bătrîn decît Max cu cel

puțin zece ani. Băiatului îi făcu impresia unui chip străvechi, o hartă de piele zdrențuită, vîrstată cu sute de drumuri îndelung bătute. Ochii căprui erau îndepărtați și vicleni, sub sprîncenele sîrmoase.

LeClerc văzu un băiat zvelt, cu chip frumos, dominat de doi ochi prudenți. Un băiat proptit pe vîrfurile picioarelor, ca pentru a o lua la fugă sau a sări la bătaie.

– Și ăsta cine să fie?

– Ăsta-i Luke, răspunse Max, în timp ce ieșea din trailer, cu Roxanne ațipită în brațe. Lucrează cu noi.

Între cei doi bărbați se simțea ceva ce părea cu atît mai intim, cu cît rămînea nerostit.

– Încă unul, hai? se arcuiră scurt buzele lui LeClerc împrejurul cozii de pipă pe care o strîngea permanent în dinți. Vom vedea. Și ce mai face *bébé*-ul meu?

Cu ochii cîrpiți, Roxanne întinse brațele, pentru a fi preluată de LeClerc. Se îndesă în mușchii și oasele lui ca și cum ar fi fost o pernă de puf.

Și-o potrivi comod pe șold, în timp ce Lily ieșea. Ducea o geantă grea de machiaj pe un braț al *négligé*-ului învolburat.

– Ah, mademoiselle Lily, reuși LeClerc să facă o plecăciune, în pofida fetiței pe care-o ținea pe șold. Mai frumoasă ca oricînd.

Femeia chicoti și-i întinse mîna să i-o sărute, ceea ce LeClerc făcu cu aplomb lin.

– Ce plăcut e să te-ntorci acasă, Jean.

– Poftiți, poftiți. Să vă delectați cu supeul nocturn pe care vi l-am pregătit.

Auzind de mîncare, coborî și Max din trailer, salutîndu-l pe LeClerc în timp ce acesta îi conducea prin curtea plină de trandafiri, liliac și begonii înflorite, pe o scară scurtă și printr-o ușă care dădea în bucătărie. Lumina dinăuntru era aprinsă, strălucind pe suprafețele lustruite ale faianței albe și lemnului brun închis.

O mică vatră de cărămizi se afumase din roșu într-un roz-cenușiu plăcut. Deasupra ei se afla o statuetă de plastic fluorescent a Binecuvîntatei Fecioare, și ceva asemănător unei banderole indiene din piele de șarpe, decorată cu mărgele și pene.

Deși în bucătărie domnea o răcoare miraculoasă, băiatul era gata să jure că simțise aroma ispititoare a pîinii coapte proaspăt.

Din tavan atîrnau buchete de mirodenii și ierburi uscate, alături de funii de usturoi și ceapă. Oale de bucătărie lucitoare stăteau agățate în cîrlige de fier deasupra vetrei. Altă oală, din care ieșeau aburi, se afla pe ochiul din spate. Ceea ce fierbea scăzut înăuntru emana o mireasmă paradisiacă.

O masă lungă, din lemn masiv, fusese pregătită deja cu castroane, farfurii și șervete de in imaculate. Continuînd s-o ducă pe Roxanne în brațe, LeClerc băgă mîna în dulap după încă un tacîm.

– Nimeni nu gătește așa ca Jean, iubitule. Așteaptă numai să guști. Dacă nu sînt atentă la mine, într-o săptămînă o să-mi plesnească toate costumele.

– În seara asta lași grijile, mănînci și gata, îi repli-

că LeClerc, aşezînd-o pe Roxanne pe un scaun, după care luă două cîrpe groase şi ridică oala de pe aragaz.

Luke privi, fascinat, cum se unduia şi dansa tatuajul şerpuitor de la încheietura osoasă a mîinii pînă la umărul colţuros. Reprezenta şerpi, observă el. Un cuib de vipere, în culori albastre şi roşii spălăcite, ce se răsuceau încolăcite peste pielea tăbăcită.

Numai că nu sîsîiau.

– Îţi place? îl studie LeClerc pe Luke cu ochi veseli. Şerpi, sînt iuţi şi şireţi. Îmi poartă noroc.

Scoase un sunet siflant, săgetînd cu braţul spre Luke.

– Şerpii nu-ţi vor veni de hac, băiete, chicoti el ca pentru sine, scoţînd cu polonicul supa groasă, condimentată. Mi-ai adus un pui de lup, Max. Ăsta mai întîi muşcă.

– Un lup are nevoie de haită.

Nepăsător, Max ridică un coş de pe masă şi descoperi o chiflă aurie. Îi oferi coşul lui Lily.

– Da' eu ce-s, LeClerc?

Trează de-a binelea, Roxanne îşi amesteca *gumbo*-ul cu lingura.

– Tu? se îmblînzi chipul brăzdat şi pergamentos, în timp ce-i trecea prin păr o mînă mare, noduroasă. Pisicuţa mea mică.

– Doar o pisicuţă?

– A, dar pisicuţele sînt isteţe, curajoase şi înţelepte, şi unele cresc spre-a deveni tigroaice.

Aceste cuvinte luminară ochii fetiţei. Îl privi pieziş pe Luke:

– Tigrii pot să-i mănînce pe lupi.

Cînd luna pornise spre apus şi pînă şi ecourile dinspre Bourbon Street slăbiseră, LeClerc se aşeză pe o banchetă de marmură, în curte, înconjurat de florile dragi lui.

Max era proprietarul casei, dar Jean LeClerc era acela care făcuse din ea un cămin. Luase amintiri demult apuse dintr-o cabană, flori sălbăticite, ai căror muguri fuseseră puşi de maică-sa în ghivece de plastic, mirosuri de potpourri şi mirodenii, de pînzeturi colorate şi de lemn lustruit, şi le amestecase laolaltă cu nevoia de eleganţă a lui Max.

LeClerc s-ar fi întors fericit în mlaştini, dar n-ar fi fost fericit fără Max şi fără familia pe care i-o dăruise acesta.

Îşi fuma pipa, ascultînd sunetele nopţii. O adiere blîndă foşnea prin frunzele de magnolia, făcînd să freamăte aerul cald şi făgăduind ploaie la fel cum o femeie ispititoare ar promite un sărut. Umezeala ce rodea treptat cărămizile şi piatra din Cartierul francez plutea în aer ca o pîclă.

Nu-l văzu pe Max apropiindu-se, nici nu-l auzi, deşi avea auzul ascuţit. Îl simţi.

– Deci, pufăi el din pipă, studiind stelele. Ce-ai de gînd cu băiatul?

– Să-i dau o şansă. La fel cum mi-ai dat tu mie, acum o viaţă de om.

– Ochii lui vor să înghită tot ce vede. Un asemenea apetit poate fi dificil.

– Atunci, am să-l hrănesc.

În glasul lui Max se simţea o undă de iritare; se aşeză pe bancă, lîngă LeClerc.

– Ai vrea să-l alung?

– E prea tîrziu ca să mai fim practici, acum cînd ţi s-a lipit de inimă.

– Lily s-a ataşat... începu Max, fiind întrerupt de rîsul bubuitor al lui LeClerc:

– Numai Lily, *mon ami?*

Max îşi aprinse pe îndelete o ţigară şi trase fumul în piept.

– Ţin la băiat.

– Îl iubeşti pe băiat, îl corectă LeClerc. Şi cum ar putea fi altfel, cînd priveşti şi te vezi pe tine însuţi? Îţi trezeşte amintirile.

Îi venea greu s-o recunoască. Max ştia că atunci cînd iubeai, puteai să răneşti şi să fii rănit.

– Îmi trezeşte amintirile. Dacă uiţi toată durerea, singurătatea, disperarea, uiţi să fii recunoscător pentru dispariţia lor. Tu m-ai învăţat asta, Jean.

– Bine-aşa, elevul meu a ajuns acum dascăl. Asta mă bucură.

LeClerc întoarse capul, ochii săi umbriţi lucind în întuneric.

– Va fi mulţumit cînd va descoperi ce eşti?

– Nu ştiu.

Max îşi privi mîinile. Erau mîini bune, agile, repezi şi istețe. Îi era teamă de efectul asupra inimii lui, atunci cînd aveau să încetinească.

– Am început să-l învăţ magia. Nu m-am hotărît dacă să-l învăţ şi restul.

– N-ai să poţi păstra prea multe secrete faţă de ochii ăia. Ce făcea cînd l-ai găsit?

Max fu nevoit să zîmbească:

– Fura din buzunare.

– Aha, chicoti LeClerc peste pipă. Deci, este deja unul de-ai noştri. Se pricepe ia fel de bine ca tine pe vremuri?

– Întru totul la fel de bine, admise Max. Poate chiar mai bine decît mine la vîrsta lui. Mai puţină teamă de consecinţe, mai multă lipsă de scrupule. Dar saltu-i lung de la şterpelitul de portofele prin bîlciuri şi spargerea broaştelor în case nobile şi hoteluri de lux.

– Un salt pe care tu l-ai executat cu graţie. Regrete, *mon ami?*

– Nici unul, rîse din nou Max. Ce nu-i în regulă cu mine?

– Tu ai fost născut ca să furi, spuse ridicînd din umeri LeClerc. Întocmai ca şi pentru a scoate iepuri din pălărie. Şi, se pare, ca şi pentru a culege vagabonzi. Mă bucur că te-ai întors acasă.

– E bine să te întorci acasă.

Un moment, stătură tăcuţi, desfătîndu-se în aerul nopţii. Apoi LeClerc trecu la probleme serioase.

– Diamantele pe care le-ai trimis de la Boston au fost excepţionale.

– Eu preferam perlele de la Charleston.

– A, da, suflă LeClerc fumul. Erau elegante, dar ce mai foc aveau diamantele... M-a durut să cîştig bani de pe urma lor.

– Şi ai primit...?

– Zece mii, doar cinci pentru perle, în ciuda eleganţei.

– Plăcerea de-a le ţine în mînă depăşeşte profitul.

Îşi aminti, cu plăcere, cum arătaseră pe pielea lui Lily, într-o singură, strălucitoare, seară.

– Şi tabloul?

– Douăzeci şi două de mii. Eu l-am socotit o lucrare stîngace. Pictorii ăştia englezi n-au pic de pasiune, adăugă el, desfiinţînd cu o ridicare din umeri peisajul lui Turner. Vaza chinezească am ţinut-o puţin mai mult. Ai adus cu tine colecţia de monede?

– Nu, n-am luat-o. Cînd s-a îmbolnăvit Roxanne, am contramandat angajamentul.

– Mai bine, dădu din cap LeClerc, trăgînd din pipă. Grijile pentru ea te-ar fi distras.

– Greu să-mi fi dat măsura maximă. Deci, pînă plasăm vaza, avem o zeciuială de... trei mii şapte sute.

Privirea aruncată spre chipul încruntat al lui LeClerc îl făcu pe Max să zîmbească.

– Atît de multă duşmănie, pentru atît de puţin.

– Pînă la sfîrşitul anului, vei fi aruncat pe fereastră cel puţin cincisprezece mii. Adaugă asta la fiecare an în care ai luat zece la sută ca să-ţi uşurezi conştiinţa...

– Prinos carităţii, îl întrerupse Max, amuzat. N-o fac ca să-mi uşurez conştiinţa, ci ca să fiu cu sufletul împăcat. Sînt hoţ, Jean, un hoţ excelent care nu am nici o consideraţie pentru oamenii de la care fur, dar ţin mult la cei care nu au nimic ce să merite furat.

Îşi studie vîrful incandescent al ţigării.

– S-ar putea să nu fiu capabil să trăiesc cu moralitatea altora, dar trebuie să trăiesc cu a mea proprie.

– Bisericile cărora le dai zeciuiala te-ar osîndi în focurile iadului.

– Am scăpat din locuri şi mai rele decît iadul pe care-l imaginează pentru noi preoţii.

– Nu glumesc.

Stăpînindu-şi un zîmbet, Max se ridică. Ştia că religia lui LeClerc acoperea toată gama, de la catolicism la *voodoo* şi toate superstiţiile la îndemînă din ele.

– Atunci ia-o ca pe-o asigurare. Poate că generozitatea mea prostească ne va asigura amîndurora un loc mai răcoros în lumea de apoi. Hai să ne culcăm.

Puse o mînă pe umărul lui LeClerc:

– Mîine, am să-ţi spun ce-am plănuit pentru următoarele cîteva luni.

Luke ştia că găsise paradisul. A doua zi nu avea nici o listă de corvezi, aşa că fu liber să hoinărească

prin casă, ceea ce şi făcu, înfuiecînd *beignets* şterpeliţi din bucătărie. Dîra de zahăr pudră lăsată în urmă străbătea parterul, scările, unul dintre balcoanele prelungi de la etajul întîi împodobit cu flori, revenind apoi jos.

Nu-i venea să-şi creadă norocului.

I se dăduse o cameră numai a lui şi petrecuse mult din noaptea albă privind, atingînd. Placa de la căpătîiul patului, înaltă şi sculptată îl fascinase, precum şi luciul dulce al tapetului şi modelele discrete ale covorului. Exista şi un dulap uriaş, pe care Max îl numise *armoire*. Luke îşi spunea că încăpeau înăuntru mai multe haine decît ar fi avut cineva nevoie într-o viaţă de om.

Şi mai erau şi florile. O vază albastră şi înaltă, plină. Niciodată nu mai avusese flori în camera lui şi, cu toate că ştia că ar fi trebuit să le considere fleacuri, mireasma lor îi trezi o plăcere profundă, tainică.

Luke plutea prin casă, tăcut ca fumul. Încă nu era sigur de LeClerc şi-l evită cu uşurinţă în timp ce-şi făcea explorările.

Mobilierul reflecta eleganţa lui Max. Îl făcea pe Luke să-şi înţeleagă mai bine mentorul, deşi nu recunoştea antichităţile franţuzeşti şi britanice. Ceea ce vedea el erau mese graţioase lustruite, canapele rotunjite, lămpi drăguţe de porţelan şi peisaje liniştitoare.

Oricît de mult îi plăcea casa, Luke îşi găsi locul favorit pe balconul camerei sale. De acolo, putea simţi mirosul cald al florilor şi al străzii. Privea oamenii făcînd fotografii şi căutînd suveniruri.

Nu putu să nu observe cît de neglijenţi erau trecătorii cu portofelele lor. Femei cu genţile bălăbănindu-li-se pe umăr, bărbaţi cu banii vîrîţi în buzunarul de la spate al pantalonilor. Paradisul oricărui hoţ de buzunare. Dacă nu ieşea socoteala cu Miami, Luke hotărî că avea să se descurce foarte bine aici, suplimentîndu-şi salariul de ucenic-vrăjitor.

– Ai făcut numai zahăr pe jos, spuse Roxanne din spatele lui.

Luke se crispă. Privindu-şi pe furiş mîinile, văzu cu dezgust că dovada-i era presărată pe toate degetele. Şi le şterse în grabă de pantaloni.

– Ei, şi?

– LeClerc o să se-nfurie. Zahărul atrage gîngănii.

Se şterse din nou pe mîini, căci i se umeziseră.

– Am să-l curăţ.

Fata i se alătură lîngă balustradă, drăgălaşă şi dichisită, într-un costum galben cu pantaloni scurţi.

– Ce faci?

– Mă uit şi eu.

– Tata zice că avem toată ziua liberă. Mîine va trebui să-ncepem repetiţiile la noul număr de cabaret, pentru club.

– Ce club?

– *Uşa magică*. Acolo lucrăm.

Începu să se joace cu florile ce înconjurau balustrada.

– Putem crea iluzii mai mari decît la bîlci şi, uneori, tata se duce şi în timpul zilei şi face numere de-aproape pentru unii clienţi.

Nemulțumirea lui LeClerc și teama de orice posibile represalii trecură în subsidiar. Luke nu știa ce rol ar fi putut juca într-un număr de cabaret, dar avea să se asigure că va primi unul.

– Cîte reprezentații pe seară?

– Două.

După ce rupse un boboc de clematită, Roxanne încercă să-și petreacă tulpina subțire pe după ureche.

– La opt și la unșpe. Noi sîntem atracția serii.

Își încreți nasul.

– Trebuie să trag un pui de somn după școală, în fiecare zi. Ca un bebeluș.

Pe Luke nu-l interesau cîtuși de puțin problemele fetiței.

– Mai face scamatoriile cu cărți de joc?

Roxanne își bătu ușurel floarea, revenind agale în camera lui Luke pentru a studia în oglindă rezultatul.

– A, o să facă unele noi.

Luke dădu din cap și începu să-și facă planuri. Devenise destul de priceput la trucurile pe care o convinsese să i le arate. Și exersa cel puțin o oră zilnic, cu *Cupele și Bilele*. Nu mai trebuia decît să-i arate lui Max. N-ar fi suportat ca acum să-l scoată din spectacol.

– Tata mi-a dat bani de înghețată, scoase Roxanne din nou capul prin ușile cu geam. Vrei și tu?

– Nu.

Luke era mult prea ocupat ca să-l atragă o tratație și tovărășia unei fete de opt ani.

– Șterge-o, bine? Trebuie să mă gîndesc.

– Îmi rămîne mie mai multă, ripostă Roxanne, abia stăpînindu-și mutra îmbufnată.

În clipa cînd rămase singur, Luke își scoase cărțile și începu să exerseze. Abia apucase să-și întindă *Culmea cu ași*, cînd fu întrerupt iarăși.

Vocea. Niciodată nu mai auzise așa ceva. Încercă să și-o alunge din minte, dar revenea cu încăpățînare. Un alto bogat, care-i tăia respirația, părînd să cînte numai pentru el. Incapabil să-i reziste, reveni pe balcon.

O localiză într-o clipă. O femeie în rochie înflorată unduitoare, cu un turban roșu pe cap și pielea *lucind ca abanosul*. Stătea la colțul străzii, cu o cutie de carton la picioare, în timp ce cînta à cappella, legănîndu-se în ritm.

Nu mai putu întoarce capul, sunetul aproape hipnotizîndu-l. Aceasta era adevărata frumusețe. Chiar în timp ce-și dădea seama, senzația îl pătrunse adînc, pînă-ntr-un cotlon lăuntric despre care nici măcar nu știuse că există.

Vocea aceea răsuna peste tot cartierul. Nu se opri, nu ezită nici o clipă, cînd se adună o mică mulțime. Femeia nici nu se uită în jos, la zornăitul banilor în cutie.

Îi dădea mîncărimi de piele și dureri de gît.

Pradă unui impuls, se repezi în casă și scoase punga pe care o ascunsese sub pernă. Dădu la iveală un dolar boțit. Cu inima încă plutindu-i pe aripile muzicii, ieși în goană din odaie, coborînd scara.

O văzu pe Roxanne în hol, măturînd zahărul pu-

dră, în timp ce LeClerc, lîngă ea, îi trăgea o săpuneală:

– Mănînci în bucătărie, nu-n toată casa. Să fii sigură că iei toate firimiturile alea, auzi ce-ți spun?

– Le iau.

Înălță capul să-i scoată limba lui Luke.

Inima-i era atît de plină de acea muzică, mințile atît de răvășite la gîndul că Roxanne lua asupră-i vina lui, încît nu nimeri ultima treaptă. Cu un țipăt înăbușit, își aruncă o mînă în față să se salveze.

Pentru Luke, totul se întîmplă cu încetinitorul. Văzu vaza plină cu trandafiri roșii ca sîngele, cristalul fațetat, însuflețit de razele soarelui. Cu groază, își văzu propria mînă zburînd spre ea, și-o privi balansîndu-se în timp ce el se zbătea să-și recapete echilibrul.

Degetele o atinseră. Simți sticla rece pe piele și scoase un geamăt de disperare cînd vasul alunecă.

Sunetul vazei sfărîmîndu-se pe podele păru o rafală de împușcături. Luke rămase încremenit, cu cioburile scînteietoare la picioare și parfumul trandafirilor înmiresmînd pătrunzător aerul.

LeClerc înjura. Luke n-avea nevoie să înțeleagă franceza pentru a ști că sudalmele erau grele și pline de furie. Nu se clinti, nu se osteni să fugă. Era încordat să primească lovitura, își alungase deja acea parte din el însuși, care simțea durerea și umilința. Ceea ce rămăsese pe loc era o carapace tăcută, refuzînd să-i pese.

– Fugi prin casa mea ca un indian sălbatic. Uite c-ai spart *Waterford*-ul, ai trîntit trandafirii și mi-ai făcut numai apă pe jos. *Imbécile!* Uite ce-ai făcut cu

frumusețile mele...

– Jean.

Glasul lui Max abia dacă era mai sonor decît o șoaptă, dar răzbătu prin criza bătrînului.

– *Waterford*-ul, Max, spuse LeClerc, ghemuindu-se să-și salveze trandafirii. Băiatul gonea de parcă l-ar fi fugărit toți cîinii iadului. Îți spun eu că trebuie să fie...

– Jean, repetă Max. Destul. Uită-te la fața lui.

Cu trandafirii în mîini, picurînd de apă, LeClerc își înălță privirea. Băiatul era alb ca o stafie, cu ochii întunecați și sticloși, plini de o stare prea profundă pentru a se putea numi frică. Cu un oftat, bătrînul se ridică.

– O să iau altă vază, spuse calm și plecă.

– Tată!

Zguduită, Roxanne își strînse tatăl de mînă.

– De ce arată așa?

– Nu-i nimic, Roxy. Fugi.

– Dar, tată...

– Fugi, repetă el, dîndu-i un ghiont.

Fata trecu în salon, pășind de-a-ndaratelea, fără însă să se îndepărteze prea mult. O dată-n viață, tatăl ei era prea atent la altcineva ca s-o observe.

– Mă dezamăgești, Luke, spuse el liniștit.

Ceva zvîcni în pîntecul băiatului, arătîndu-i-se scurt în ochi. O ocară, o lovitură, nici nu l-ar fi atins, dar tristețea simplă din glasul lui Max îl duru adînc.

– Îmi pare rău.

Cuvintele îi ardeau ca un acid gîtlejul înghețat.

– Pot s-o plătesc. Am bani.

Nu mă alunga, se ruga inima lui. Doamne, te rog, fă-l să nu mă alunge.

– Pentru ce îți pare rău?

– Nu m-am uitat pe unde merg. Sînt un împiedicat. Un prost.

Și toate celelalte de care fusese acuzat, în scurții săi doisprezece ani de viață.

– Îmi pare rău, repetă el, din ce în ce mai disperat, în așteptarea loviturii; sau, mai rău, cu mult mai rău, a brînciului pe ușă afară. Mă grăbeam fiindcă mi-era frică să nu plece.

– Cine?

– Femeia. Care cîntă la colț. Voiam să...

Dîndu-și seama de absurdul situației, Luke își privi neputincios bancnota încă boțită din mînă.

– Înțeleg.

Și, fiindcă într-adevăr înțelegea, lui Max mai că nu i se frînse inima.

– Cîntă adeseori aici. Ai s-o mai auzi.

O spaimă înnoită îi inundă ochii, în timp ce-l privea pe Max. Speranța era cu atît mai înfricoșătoare.

– Pot... pot să rămîn?

Cu un oftat prelung, Max se aplecă și culese un ciob din cristalul sfărîmat.

– Ce vezi aici?

– S-a spart. Eu am spart-o. Niciodată nu mă gîndesc decît la mine și...

– Încetează.

Ordinul tăios făcu capul lui Luke să tresară. Undeva, înlăuntrul său, începu să tremure, dîndu-și seama că de asta nu se putea ascunde. Sub lovitura lui Max, avea să simtă nu numai durerea fizică; toate speranțele lui urmau să se sfarme la fel de total cum spărsese el vaza.

– S-a spart, spuse și Max, luptînd să-și păstreze calmul. Și e foarte adevărat că tu ai spart-o. Ai vrut?

– Nu, dar eu...

– Uită-te-aici, întinse el spre Luke ciobul. Ăsta-i un lucru. Un obiect. Ceva ce poate aparține oricui plătește prețul. Crezi că însemni pentru mine mai puțin decît ăsta?

Cînd Max aruncă în lături ciobul, Luke nu-și mai putu stăpîni tremurul.

– Ai o părere atît de proastă despre mine, încît mă crezi în stare să te lovesc pentru că ai spart o sticlă?

– Eu nu...

Lui Luke începu să i se taie respirația, pe cînd apăsarea din piept i se întindea ca un foc de uscături. Nu-și putu opri lacrimile fierbinți, pline de ură, care-i năvăliră din ochi.

– Te rog. Nu mă alunga.

– Dragul meu copil, e posibil să fi stat cu mine în toate aceste săptămîni și să nu știi că sînt diferit de ei? Te-ai speriat atît de rău?

Acum, incapabil de cuvinte, Luke nu făcu decît să clatine din cap.

– Am fost și eu acolo unde ai fost tu, murmură Max, făcînd pasul următor, acela de a-l strînge pe Luke

la piept.

Băiatul se crispă, străbătut adînc de-o teamă primitivă. Apoi, pînă şi teama se risipi, cînd Max îl aşeză uşurel pe trepte, legănîndu-l.

– Nimeni nu te mai poate trimite înapoi. Aici eşti în siguranţă.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă umilit, aşa cum se smiorcăia în cămaşa lui Max. Dar braţele dimprejurul lui erau puternice, solide, reale.

Ce fel de băiat o fi acesta, se întrebă Max, care poate fi atît de mişcat de un cîntec, încît s-ar despărţi de unul dintre preţioşii săi dolari pentru a-l plăti? Cît de profund poate fi rănit un asemenea băiat de cruzimea nepăsătoare, de lipsa oricărei alegeri?

– Îmi poţi spune ce ţi-au făcut?

Îl năpădi ruşinea şi nevoia – o, nevoia de cineva care să-l înţeleagă.

– Nu puteam face nimic. Nu puteam face să se termine.

– Ştiu.

Vechile mînii dădură în clocot în acelaşi timp cu căderea lacrimilor.

– Mă băteau tot timpul. Dacă făceam ceva, dacă nu făceam. Cînd erau beţi, cînd erau treji.

Pumnii i se încleştaseră pe cămaşa lui Max ca nişte mici sfere de fier.

– Uneori mă închideau în debara, iar eu băteam în uşă şi mă rugam de ei să-mi deschidă. Nu puteam ieşi. Niciodată n-am reuşit să ies.

Era o amintire hidoasă, plînsul isteric în întunericul de sicriu al debaralei, fără speranţă, fără ajutor, fără scăpare.

– Veneau cei de la asistenţa socială şi dacă nu spuneam ce trebuia, după aia mă lua la rost cu cureaua. Ultima dată, atunci, ultima dată înainte să plec, am crezut c-avea să mă omoare. Aşa voia. Ştiu c-aşa voia – îţi dai seama cînd li se citeşte în ochi, da' nu ştiu de ce. Nu ştiu de ce.

– N-a fost vina ta. Nimic n-a fost din vina ta.

Max mîngîia băiatul pe cap, înfruntîndu-şi propriii demoni.

– Oamenii le spun copiilor lor că pe lume nu există monştri. Le-o spun fiindcă aşa cred, sau vor s-ajute copilul să se simtă în siguranţă. Dar monştrii există, Luke, cu atît mai înspăimîntători, cu cît au chip de om.

Îl îndepărtă de el pentru a-i studia chipul ud, răvăşit.

– Acum ai scăpat de ei.

– Îl urăsc.

– Ai tot dreptul.

Era mai mult. Nu era sigur că îndrăznea să-i vorbească despre asta. Ruşinea era neagră şi unsuroasă. Dar, cu ochii lui Max atît de calmi şi de vii în faţa lui, Luke răzbătu, poticnit.

– A... a venit într-o seară cu un om. Era tîrziu şi erau beţi. Al a ieşit şi a încuiat uşa. Iar omul ăla... a încercat...

– Nu-i nimic, încercă Max să-l strîngă iarăşi la piept, dar groaza îi făcu pe Luke să se retragă, agitat.

– Şi-a pus pe mine mîinile alea grase, gura, se şterse băiatul pe buze cu dosul mîinii. A zis că i-a plătit lui Al şi trebuia să-i fac tot felul de chestii şi să-l las să-mi facă şi el mie. Iar eu am fost un prost, fin'că nu ştiam ce voia să zică.

Acum nu mai erau lacrimi, doar o turbare uscată, arzătoare.

– N-am ştiut decît cînd m-am trezit cu el peste mine. Am crezut c-o să mă sufoce pînă...

Teroarea pură reveni ca un bumerang. Pielea năduşită, duhoarea de gin, mîinile hulpave, dibuind.

– Atunci am ştiut, nici vorbă. Am ştiut.

Mîinile i se încleştau, se descleştau, unghiile lăsîndu-i în palmă semilune adînci.

– Am dat în el, am dat, da' nu se mai oprea. Atunci am muşcat, l-am zgîriat. Mi se umpluseră mîinile de sîngele lui, se ţinea de faţă şi urla. Pe urmă a intrat Al şi m-a bătut mult, mult. Şi nu mai ţin minte... nu ştiu dacă...

Asta era cel mai rău, că nu ştia. Era o ruşine pe care n-o putea rosti cu glas tare.

– Aia a fost noaptea cînd a vrut să mă omoare. Noaptea cînd am fugit.

Max tăcu timp îndelungat, atît de îndelungat, încît Luke se temu că spusese prea mult, mult prea mult ca să mai fie iertat vreodată.

– Ai făcut tot ceea ce trebuia.

În glasul lui Max se simţea o povară care-i umplu din nou băiatului ochii de lacrimi.

– Şi-ţi pot făgădui un lucru. Nimeni nu te va mai

atinge vreodată în felul acela, cît timp eşti cu mine. Iar eu am să te-nvăţ calea de ieşire din debara.

Ochii săi reveniră spre ai lui Luke, susţinîndu-i privirea.

– S-ar putea să te mai încuie acolo, dar tu n-ai să rămîi.

Luke încercă să vorbească, însă cuvintele i se opriră în gît, pînă să şi le împingă cu forţa afară. De răspunsul acesta depindea viaţa lui.

– Pot să rămîn?

– Pînă vei dori să pleci.

Recunoştinţa-i era atît de uriaşă, încît crezu că va exploda din el ca lumina. Ca dragostea.

– Am să plătesc vaza, îngăimă el. Promit.

– Ai şi plătit-o. Acum, fugi să te speli pe faţă. Mai bine să facem curat aici pînă nu-l apucă iar pe LeClerc pandaliile.

Max rămase aşezat pe trepte, în timp ce Luke le urca în goană. Din ascunzătoarea ei, Roxanne îşi auzi tatăl oftînd. Şi plînse.

Capitolul 6

În următoarele cîteva zile, Luke sondă cu băgare de seamă împrejurimile. Nu era sigur de LeClerc şi ştia doar că bătrînul avea grijă de casă. Luke îşi dădea toată silinţa să nu-i stea-n drum. Nu mai făcu niciodată greşeala de-a lăsa să cadă firimituri prin casă.

Se ducea la cumpărături cu Lily, cărîndu-i cutiile şi sacoşele pe străzile pline de umezeală. Aştepta răbdător prin dughene, în timp ce ea îşi alegea haine noi, îi stătea alături pe cînd scotea ooh-uri şi aah-uri la vederea flecuşteţelor din vitrine.

Iubirea pentru ea era destul de profundă pentru a-l face să înghită hainele ce i le alegea Lily. Atît de

profundă, încît nici un tresărea la vederea cămăşilor înflorate pe care i le cumpără. Cînd avea timp liber, bîntuia cartierul, încîntat să exploreze, să asculte muzicanţii de stradă, să privească pictorii lucrînd împrejurul scuarului Jackson.

Dar cel mai mult îi plăceau lui Luke repetiţiile.

Uşa magică era un club înghesuit şi întunecos, care mirosea a damfuri de whisky şi fum îmbibat în pereţi de zeci de ani. În după-amiezele acelea încinse, se trăgeau obloanele să oprească soarele şi turiştii. Instalaţia de aer condiţionat scotea scîrţîieli mai spornice decît adierea sălcie pe care o producea. Ventilatorul din plafon reuşea ceva mai mult, însă, cu reflectoarele scenei aprinse, clubul părea un mic cuptor.

Pereţii erau tapetaţi cu catifea roşie şi aurie, cel din spatele barului constînd într-o oglindă menită să dea iluzia de spaţiu.

Lui Luke îi plăcea la nebunie.

În fiecare după-amiază, Lester Friedmont, administratorul, se aşeza la masa din faţă, cu o bere şi chiştocul scurt al unui trabuc aprins. Era un bărbat înalt, care-şi ţinea toate kilogramele suplimentare pe burtă. Invariabil, purta o cămaşă albă cu mîneci scurte, cravată şi bretele asortate. Pantofii săi negri de lac erau întotdeauna lustruiţi. Avea părul rar, uns, pieptănat pe spate, lucind umed sub lămpi. Privea astă lume prin lentilele pătate ale unor ochelari negri, groşi, cocoţaţi în vîrful nasului său ascuţit.

O mîţă tărcată, grasă, pe care o numea Fifi i se

freca de picioare, pleca alene să ronțăie din străchinuța de sub bar și iar venea să se gudure.

Friedmont ținea pe masă un telefon. Avea capacitatea de a urmări repetiția, adăugîndu-și propriile comentarii, a mustrului pe cine se nimerea să mătură prin club și a vorbi la telefon, toate acestea simultan.

Luke avu nevoie de cîteva după-amieze pentru a-și da seama că Friedmont era agent de pariuri.

Indiferent cît de des reluau un număr, Lester fluiera și clătina din cap.

– Doamne-nu-mă-lăsa, bun-a fost ăsta. Nu-mi zici și mie cum ai făcut-o p-asta, Max?

– Regret, Lester. Secret profesional.

Așa că Lester revenea la înscrierea pariurilor și la scărpinatul burții.

Max plănuia să înceapă spectacolul cu prestidigitație și cîteva scamatorii cu eșarfe colorate, asemănătoare acelora pe care le făcuse la bîlci. Apoi vru să adauge versiunea sa personală a *Mingii plutitoare*, înainte de-a o aduce pe Roxanne pentru noua *Fată levitantă*. Adăugase un ax pentru a tăia femeia cu ferăstrăul folosind o cutie verticală și a o decupa pe Lily în trei bucăți. Era aproape pus la punct.

Pe Luke îl punea la încercare printre picături. N-avea nici o îndoială asupra minții agere și mîinilor rapide ale băiatului. Acum îi testa inima.

– Privește, îi spuse el lui Luke. Învață.

Stînd în centrul scenei, Max scoase mătăsurile din buzunar; șiroiau afară culori vii, una după alta. Buzele lui Luke începură să tresalte. Nu înțelegea că

tot ceea ce vedea era temporizare pură. Cu cît dura mai mult numărul, cu atît publicul rîdea mai tare – și se lăsa indus în eroare.

– Întinde brațele, ordonă Max, după care petrecu eșarfele peste brațele lui Luke, aparent la întîmplare. La asta, vom avea muzică. Lily?

Femeia deschise magnetofonul.

– *Dunărea albastră.*

– Valsul e lent, drăgăstos, îi spuse Max. Gesturile îl reflectă.

Mîinile pluteau peste mătăsuri, se ridicau, cădeau, în timp ce Max îi dădea ocol băiatului.

– Și, firește, dacă am ales o femeie frumoasă din public ca să stea în locul tău, aceasta sporește măiestria și frumusețea iluziei. Iar reacția ei o va declanșa pe cea a spectatorilor.

O smucitură din încheietura mîinii și Max trase capătul unei eșarfe; cînd șfichiui cu ea, celelalte o urmară, legate în ordine una de alta, stacojiu de galben, galben de safir, safir de smarald.

Ochii lui Luke se holbară, cu o secundă înaintea rînjetului.

– Excelent.

Max strînse eșarfele, reunindu-le într-un ghemotoc multicolor, în timp ce vorbea:

– Vezi deci că, pînă și la o scamatorie atît de măruntă, măiestria, prezența scenică, sînt întru totul la fel de importante ca dexteritatea. Niciodată nu e de ajuns să faci bine un truc. Ci să-l înfăptuiești cu înfloriturі...

Azvîrli bulgărele în văzduh, iar mătăsurile, dezlegate acum, plutiră spre pămînt.

În apropiere, Roxanne chicoti, bătînd din palme.

– Asta-mi place, tată.

– Cel mai bun spectator al meu, comentă Max, aplecîndu-se să ridice eşarfele. Arată-mi.

Roxanne îşi frecă palmele, îşi muşcă buza.

– Încă nu pot face atît de multe.

– Atunci, cît poţi.

Nervozitatea şi mîndria se ciocneau, în timp ce alegea şase baticuri. Întorcîndu-se spre publicul imaginar, fata şi le strecură pe toate între mîini, apoi, fîlfîindu-le în aer, le depuse pe braţele lui Luke. Gesturile ei aveau o incontestabilă nuanţă feminină, care-l făcu pe Max să zîmbească, în timp ce fetiţa îşi întorcea mîinile pe deasupra mătăsurilor şi pe dedesubt. Deşi se mişca în ritmul muzicii, executînd o serie de piruete lente împrejurul lui Luke, concentrarea ei era totală. În lumea lui Roxanne nu existau trucuri mărunte. Toate erau enorme.

Întorcîndu-se din nou cu faţa spre Luke, fata surîse, îşi mai trecu o dată uşurel mîinile peste eşarfe, ca o femeie mîngîind o pisică, apoi, apucînd colţul, şi le roti pe deasupra capului. Rîse victorioasă, pe cînd îşi înfăşura umerii cu baticurile legate.

– Bine lucrat, o ridică Max s-o sărute. Foarte bine.

– Parcă-i un pistol, Max, strigă Lester. Ar trebui s-o laşi să-ncerce în faţa lumii.

– Ce zici, Roxanne? îi mîngîie Max părul cu o

mînă, în timp ce o lăsa jos. Eşti gata să-ncerci un solo?

– Pot? îi sări ei inima în piept. Tată, te rog, pot?

– Vom încerca la prima reprezentaţie, apoi mai vedem.

Fetiţa scoase un chiot şi alergă la Luke.

– Pot să port cercei? Adevăraţi? Pot?

Lily îi zîmbi lui Max, peste creştetul lui Roxanne.

– Îi poţi alege pe cei care-ţi plac cel mai mult.

– Pe cei din vitrina magazinului din colţul străzii. Cei albaştri.

– Aveţi douăzeci de minute, Lily, propuse Max. O femeie are nevoie de cel puţin atîta timp ca să-şi aleagă accesoriile costumului.

Totodată, voia să rămînă singur cu Luke.

– Deci, luă Max un pachet de cărţi, în timp ce Roxanne o trăgea pe Lily afară; începu să execute tăieturi cu o singură mînă. Te-ntrebi de ce poate o fetiţă să facă un lucru pe care tu nu-l poţi.

Luke roşi, dar rămase cu bărbia sus.

– Pot învăţa tot ce ştie ea.

– Posibil.

Ca să se distreze, Max răsfiră cărţile.

– Ţi-aş putea spune că e o greşeală s-o foloseşti, pe ea sau pe oricine, drept criteriu pentru tine însuţi. Dar nu m-ai asculta.

– Ai putea să mă înveţi.

– Aş putea, încuviinţă Max.

– Ştiu deja cîteva. Am exersat.

– Într-adevăr.

Ridicîndu-şi o sprînceană, Max îi oferi cărţile:

– Arată-mi.

Nervozitatea îi umezea vîrfurile degetelor, în timp ce bătea cărțile.

– Nu va ieși așa de bine, fiindcă știi cum o fac.

– Ei, aici te înșeli. Cel mai bun public al unui scamator e un alt scamator. Fiindcă ei înțeleg scopul. Tu îl înțelegi?

– Ca să fac o scamatorie, răspunse Luke, chinuindu-se să se concentreze asupra cărților.

– Atîta tot? Stai jos, propuse Max.

Odată ce se așezară la una dintre mese, alese o carte din pachetul pe care i-l întindea Luke.

– Oricine poate învăța să facă o scamatorie. Nu-ți trebuie decît să înțelegi cum funcționează și o dibăcie fundamentală care se poate rafina prin practică. Magia, însă...

Aruncă o privire cărții, apoi o strecură la loc în pachet.

– Magia înseamnă a lua realul și irealul și le a contopi într-un tot, pentru o scurtă perioadă. Îl face pe omul care nu crede să clipească din ochi cu uimire. Le dăruiește oamenilor ceea ce vor.

– Ce vor? întrebă Luke, amestecînd cărțile, după care bătu cu degetul deasupra și întoarse cartea lui Max. Îi crescu inima, cînd îl văzu pe Max înclinînd din cap a încuviințare.

– Excelent. Mai fă una.

Se rezemă de spătar, în timp ce Luke bîjbîia printr-o tăietură cu o singură mînă.

– Ce anume vor? Să fie păcăliți, să fie prostiți și

uluiți. Să vadă incredibilul petrecîndu-se chiar sub nasul lor.

Max desfăcu mîna, arătîndu-i lui Luke o mică bilă roșie.

– Exact înaintea ochilor.

Trînti bila pe masă, apoi își scoase cealaltă mînă de sub placa acesteia. Bila apăruse acolo, iar mîna dintîi era goală. Luke rînji și dispuse cărțile pentru *Culmea așilor.*

– Ai palmat-o, spuse Luke. Știu că așa ai făcut, dar n-am văzut.

– Fiindcă te-am privit pe tine, în ochi. Deci, te-ai uitat în ochii mei. Întotdeauna să-i privești în ochi. Inocent, înfumurat, cum preferi. Dar privește-i în ochi. Asta face ca o iluzie să fie cinstită.

– Un truc e o înșelătorie, nu?

– Numai dacă nu-i faci să se bucure de înșelăciune.

Dădu iarăși din cap, cînd Luke scoase cei patru ași de deasupra pachetului amestecat.

– Mecanica ta e bună, dar unde ți-e flerul? Unde este acel dramatism care-i spune publicului că nu e doar o scamatorie bine făcută, ci magie? Din nou, spuse el, împingînd către Luke. Uimește-mă.

Max privi concentrarea ivindu-se în ochii băiatului, auzi cele două inspirații profunde, pe cînd se pregătea.

– Vreau s-o mai fac o dată pe prima.

– Bine. Hai să te-aud cum sporovăiești.

Luke se îmbujoră, dar își drese glasul și se

avîntă. Exersa de săptămîni în şir.

– Aş vrea să vă arăt cîteva scamatorii.

Efectuă o impecabilă amestecare rusească şi o întoarcere zgomotoasă.

– Ei, nu-s mulţi scamatorii care să vă spună dinainte ce fac. Dar eu nu sînt decît un copil. Mai bine nu mă pricep.

Desfăşură cărţile cu faţa spre publicul imaginar, pentru a se putea convinge că era un pachet obişnuit.

– Îl voi ruga pe domnul aci de faţă să aleagă o carte, absolut orice carte.

Luke răspîndi cărţile cu faţa în jos pe masă şi aşteptă un moment, pînă cînd Max întinse mîna spre una dintre ele.

– Aceea? întrebă el, arătîndu-se stînjenit. Sînteţi sigur că pe aceea o vreţi?

Intrînd în joc, Max înclină capul:

– Întocmai.

– Sigur n-aţi prefera-o pe aceasta? bătu Luke în capătul unei cărţi. Nu?

Înghiţi în sec, sonor, cînd Max nu cedă.

– O.K. Nu uitaţi, sînt doar un copil. Dacă aţi arăta cartea celorlalţi spectatori, asiguraţi-vă că eu nu o văd, adăugă Luke, în timp ce încerca să lungească gîtul pentru a întrezări cartea. Bine.

Glasul îi tremura.

– Cred c-o puteţi pune ia loc, oriunde, absolut oriunde. Apoi le puteţi amesteca – doar dacă nu doriţi să le amestec eu, ceru el cu speranţă, în timp ce strîngea cărţile.

– Nu, prefer s-o fac eu.

– Perfect.

Oftă adînc.

– Odată ce le-aţi amestecat, eu voi tăia cărţile şi o voi dezvălui ca prin farmec pe cea aleasă de acest distins domn.

Băgă mîna în buzunar, scoase o batistă invizibilă şi se şterse pe frunte.

– Cred că e de-ajuns. Zău, serios, le-aţi amestecat destul.

Luke smulse pachetul înapoi. După ce îl puse pe masă, îşi trecu mîinile peste el, mormăind:

– Aproape o prinsesem. Şi!

Tăie cărţile şi o ridică pe una, triumfător. La uşoara clătinare din cap a lui Max, se prăbuşi.

– Nu e asta? Eram sigur că am procedat corect. Staţi un moment.

Puse cărţile la loc, bombăni din nou peste ele şi din nou alese incorect.

– O fi ceva în neregulă cu pachetul ăsta. Cred că nici măcar nu e în el cartea dumneavoastră. Cred că aţi trişat.

Se ridică, scandalizat, şi porni cu paşi mari spre public.

– Iar cineva de-acolo precis e în cîrdăşie cu dumneavoastră. Dumneata de-acolo!

Îndreptă un deget spre Lester, care era ocupat cu scrisul pariurilor.

– Haide, dă-mi-o.

– Ce să-ţi dau, puştiule?

– Cartea. Ştiu că dumneata ai luat-o.

– I-auzi.

Lester îşi potrivi receptorul telefonului pe umăr şi ridică ambele mîini:

– N-am nici o carte, puştiule.

– Zău? întinse Luke mîna peste burta umflată a lui Lester, scoţîndu-i de sub betelia pantalonilor un nouă de caro. Cred că tocmai te pregăteai să mergi la o partidă de poker.

În timp ce Lester hohotea de rîs, Luke ridică spre public cartea, pentru identificare.

– Mulţumesc. Mulţumesc. Auzi, ai fost băiat bun, îi spuse el lui Lester. De ce nu te ridici să faci o reverenţă?

– Sigur, puştiule, sigur, se ridică Lester, amuzat. Ai aici unu' care vine tare, Max. Mai mult ca sigur.

Complimentul îl făcu pe Luke să radieze de bucurie. Dar asta nu însemna nimic, absolut nimic, în comparaţie cu faptul că-l auzea pe Max rîzînd.

– Asta e, îi puse acesta o mînă pe umăr, ridicîndu-se. Asta-i măiestria. Ia să vedem dac-o putem băga în spectacol.

Falca lui Luke căzu pînă la genunchi.

– Pe bune?

Max îi ciufuli părul, încîntat că băiatul nu se mai crispa la atingerea lui.

– Pe bune.

Drumul de la New Orleans la Lafayette nu era lung. Cu Mouse la volanul *Sedan*-ului negru, Max putea sta în spate, închizînd ochii şi pregătindu-se. Hoţia nu era prea diferită de jocul pe scenă. Sau nu fusese niciodată, pentru el. Cînd începuse prima dată, cu atît de mulţi ani în urmă, îmbinase cele două talente. Fusese o problemă de supravieţuire.

Acum, mai bătrîn, mai matur, îşi despărţea reprezentaţiile de furtişaguri. Şi asta privea supravieţuirea. Pe măsură ce numele-i devenea tot mai cunoscut, ar fi fost un act necugetat să fure de la spectatori.

Max Nouvelle nu era un om necugetat.

Unii ar fi putut susţine că nu mai avea nevoie să fure pentru a avea burta plină sau un acoperiş deasupra capului. Max ar fi fost de acord. Ar mai fi adăugat şi că nu numai că era greu să se dezveţe de un obicei atît de îndelung fixat, mai ales cînd avea un asemenea talent, dar îi şi plăcea să fure.

În calitate de copil maltratat, abandonat şi neiubit de nimeni, furturile fuseseră o chestiune de autoritate şi sfidare.

Acum, era vorba de mîndrie.

Pur şi simplu, era unul dintre cei mai buni. Şi se considera suficient de elegant pentru a-şi alege prăzile cu grijă, luînd numai de la cei care-şi puteau permite să piardă.

Rareori se întîmpla să lucreze atît de aproape de casă. Max considera că e o problemă nu numai riscantă, dar şi încurcată. Totuşi, regulile erau făcute pentru a fi încălcate.

Cu ochii închişi, putea revedea scînteierea şi frumuseţea colierului cu diamante şi acvamarine. Tot acel alb şi albastru de gheaţă. Pentru el însuşi, prefera nestematele fierbinţi. Rubine, safire, culori bogate şi profunde care deţineau patimă precum şi strălucire. Dar gusturile personale trebuiau adesea lăsate la o parte din considerente practice. Dacă informaţiile lui erau corecte, acele acvamarine cu tăietură de smaralde aveau să aducă o sumă frumuşică, odată smulse din monturile lor.

LeClerc avea deja un cumpărător.

Chiar şi după zeciuială şi cheltuieli, Max calcula că avea să rămînă o ciozvîrtă grasă pentru fondul de colegiu al lui Roxanne şi pentru cel pe care i-l deschisese recent lui Luke.

Zîmbi pentru sine. Rareori îi scăpau din vedere ironiile. Era un hoţ care-şi făcea griji pentru rate de interes şi fonduri mutuale.

Prea numeroşii ani de flămînzeală îi învăţaseră valoarea investiţiilor. Copiii lui n-aveau să cunoască foamea şi urmau să aibă posibilitatea de a-şi alege drumul în viaţă.

– Ăsta-i colţul, Max.

Max deschise ochii şi observă că Mouse conducea maşina în ralenti, pe lîngă bordură. Era o zonă liniştită, cu şiruri de copaci şi case mari, elegante, cu

boschete înflorite în faţă.

– A, da. Ora?

Mouse îşi consultă ceasul, în acelaşi timp cu Max:

– Două şi zece.

– Bine.

– Sistemul de alarmă e foarte simplu. Ajunge doar să tai ambele fire roşii. Da' dacă nu eşti sigur, pot veni s-o fac eu în locul tău.

– Mulţumesc, Mouse.

Max îşi trase mănuşile negre, subţiri.

– Cred că mă descurc. Dacă seiful e aşa cum mi-a dat de înţeles LeClerc, nu-mi vor trebui decît şapte, opt minute, ca să-l deschid. Ne vedem aici la două treizeci fix. Dacă vezi că întîrzii mai mult de cinci minute, ai plecat.

Cînd Mouse nu făcu decît să mormăie, Max îl bătu pe umăr:

– Trebuie să pot conta pe tine pentru asta.

– Ai să te-ntorci, spuse Mouse, cocoşîndu-se în scaun.

– Şi vom fi mai bogaţi cu cîteva mii de dolari.

Max se strecură afară din maşină şi se mistui în umbră.

La jumătate de cvartal distanţă, sări peste un zid scund de piatră. În casa de cărămizi cu trei etaje nu ardea nici o lumină, dar Max îi dădu un ocol complet, pentru orice eventualitate, înainte de a localiza cofretul de alarmă. Odată ce firele roşii fură tăiate, nu mai ezită. Mouse nu se înşela niciodată.

Scoase cuțitul de tăiat sticlă și ventuza din punga de piele moale de la cingătoare. Norii care pluteau prin dreptul lunii făceau ca lumina să fie schimbătoare, dar Max nu avea nevoie deloc de lumină. Fie și de-ar fi fost lovit de orbire, Max și-ar fi găsit oricum drumul de intrare sau ieșire printr-o ușă încuiată.

Răsună un țăcănit scăzut, cînd vîrî mîna înăuntru și deschise cîrligul. Apoi, tăcere. Ca întotdeauna, ascultă, lăsînd-o să-l învăluiască, înainte de a se strecura înăuntru.

Nu ar fi putut descrie nimănui vreodată sentimentul ce i se trezea de fiecare dată cînd pășea într-o casă întunecată și tăcută. Era un soi de putere, bănuia, de-a fi acolo unde nu avea voie să fie și de a rămîne nedescoperit.

Silențios ca o umbră, se furișă prin bucătărie, pînă în sufragerie și apoi în hol.

Inima-i bătea repede. O senzație plăcută, pe care o cunoștea ca fiind similară cu anticiparea unui act sexual reușit.

Găsi biblioteca exact în locul unde-i spusese LeClerc că trebuia să fie, și seiful, ascuns după o ușă falsă.

Cu un creion-lanternă ținut în dinți și un stetoscop apăsat lîngă încuietoare, Max se apucă de treabă.

Îi plăcea această activitate. Biblioteca mirosea slab a trandafiri în plină înflorire și tutun cu aromă de cireș. O briză ușoară lovea de fereastră crengile unui castan. Își imagină că, dacă ar fi avut timp, ar fi găsit în apropiere o carafă cu brandy, delectîndu-se cu o

sorbitură, două, înainte de-a pleca.

Al treilea din cele patru culbutoare căzu la locul său, cu opt minute rămase la dispoziție. Atunci, auzi scheunatul.

Încordat s-o ia la goană, se răsuci încet. Folosind lanterna, cercetă împrejurimile în direcția sunetului. Un cățelandru, nu mai mare de cîteva săptămîni, stătea privindu-l. Cu un nou scîncet, se ghemui și urină pe covorul turcesc.

– Puțin cam tîrziu ca să te ceri afară, murmură Max. Și, îmi pare rău, dar nu-mi pot permite răgazul de-a face curat după tine. Va trebui doar să-ți încasezi porția, mîine dimineață.

Max lucră la cel de-al patrulea culbutor, în timp ce cățelul se apropia să-i adulmece pantofii. Cu un oftat satisfăcut, deschise seiful.

– Norocul meu că n-am plănuit treaba asta peste un an, cînd vei fi destul de mare ca să muști o bucată din mine. Deși zău că am pe crupă o cicatrice de la un pudel nu cu mult mai mare ca tine.

Lăsă neatinse certificatele de acțiuni și deschise o cutie de catifea. Acvamarinele sclipiră. Cu ajutorul lanternei și a unei lupe de bijutier, verifică pietrele, și scoase un oftat de mulțumire.

– Adorabile, nu-i așa?

Le mută din casetă în punga lui.

În timp ce se apleca să mîngîie capul cățelului în semn de rămas-bun, auzi mișcare pe scări.

– Frisky?

Era o voce de femeie, vorbind în șoaptă timbrată.

– Frisky, eşti jos?

– Frisky[1]? repetă Max printre dinţi, dîndu-i cîinelui o mică lovitură prietenească. Unii dintre noi sîntem siliţi să ne ridicăm mai presus de numele noastre.

Închise seiful la loc şi se retrase în întuneric.

O femeie între două vîrste, cu părul într-un fileu de dormit şi faţa lucind de cremă pentru noapte intră tiptil în cameră. Căţeluşul scheună, bătu covorul cu coada, apoi porni în direcţia lui Max.

– Aici erai! Puişorul mamei!

La mai puţin de-un pas distanţă de Max, femeia culese căţelul în braţe.

– Ce te-a apucat? Căţel rău!

Începu să-l sărute zgomotos, în timp ce căţelandrul se zbătea să scape.

– Ţi-e foame? Ţi-e foame, găluşcuţo cu miere? Ia să-ţi dăm noi ţie un castronaş bun cu lapte.

Max închise ochii, simţindu-se din toată inima de partea cîinelui, care schelălăia, încercînd să-şi recapete libertatea. Dar femeia îl ţinea strîns, cuibărindu-şi-l pe Frisky la piept în timp ce pornea spre bucătărie.

Întrucît asta însemna că nu mai putea pleca pe unde venise, Max ridică o fereastră. Dacă norocul era de partea lui, femeia avea să fie prea preocupată de căţel pentru a observa gaura frumoasă şi ordonată din uşa cu geam a bucătăriei.

Iar de nu, medită Max în timp ce scotea un picior

1 – vioi, zburdalnic

pe fereastră, tot avea avans la start.

Închise fereastra în urma lui şi se strădui să nu calce în picioare panselele.

Luke nu putea dormi. Gîndul că a doua zi avea să joace îl ţinea copleşit de emoţii. Îl hărţuiau toate „dar dacă"-urile posibile.

Dacă se încurca? Dacă uita trucul? Dacă publicul îl socotea doar un puşti nerod?

Putea lucra bine. Ştia că avea înlăuntrul lui potenţialul de a fi chiar foarte bun. Dar anii fără număr în care i se spusese că e prost, nefolositor, bun de nimic, lăsaseră urme.

Pentru Luke nu exista decît un singur mod de a face faţă insomniei. Şi anume, mîncarea. Încă mai considera că momentul cel mai bun pentru a se ospăta era acela cînd prin preajmă nu se afla nimeni care să-i spună să n-o facă.

Îşi trase o pereche de pantaloni tăiaţi şi coborî fără zgomot la parter. Prin cap îi valsau imagini ale porcului fript şi plăcintei cu pecan preparate de LeClerc.

Timbrul glasului lui LeClerc îl făcu să se oprească, înjurînd. Bătrînul era departe de a-i fi cîştigat încrederea. Cînd, însă, auzi şi rîsul lui Max, se furişă mai aproape.

– Informaţiile tale sînt întotdeauna demne de încredere, Jean. Schiţele, seiful, nestematele.

Max ţinea într-o mînă un pahar de brandy, iar în cealaltă pietrele preţioase.

– Nu mă pot plînge prea mult doar pentru un simplu căţel.

– Săptămîna trecută n-aveau cîine. Nici măcar acum cinci zile.

– Acum au unul, rîse Max şi mai bău puţin brandy. Cui nu i s-a spart niciodată casa?

– Slavă Fecioarei că n-a lătrat.

LeClerc îşi adăugă bourbon în cafea.

– Nu-mi plac surprizele.

– Aici drumurile ni se despart. Mie-mi plac foarte mult.

Şi în ochii lui Max se aprinse lumina succesului, asemenea sclipirii colierului sub razele lămpii.

– Altminteri, munca devine rutină. Iar rutina se transformă foarte uşor în stagnare. Deci, le vor simţi lipsa mîine dimineaţă, ce zici? ridică Max colierul, lăsînd nestematele să i se prelingă printre degete. Iar faptul că astea reprezentau plata unei datorii la joc îi va împiedica oare să reclame dispariţia?

– Reclamate sau nu, aici nu le va da nimeni de urmă.

LeClere dădu să ridice ceaşca de cafea pentru a închina, dar se opri. Ochii i se îngustară, în timp ce o punea la loc pe masă.

– Mă tem că-n noaptea asta pereţii au cel puţin două urechi.

Alarmat, Max ridică privirea, apoi oftă.

– Luke.

Rostind numele, făcu un semn spre umbră:

– Ieşi la lumină.

Aşteptă, cercetînd chipul băiatului pe cînd acesta intra în bucătărie.

– N-ai somn.

– N-am putut adormi.

În pofida încercărilor de-a n-o face, Luke nu se putea abţine să nu se holbeze ochii spre colier. Pe baza încrederii, a unei încrederi absolute, îşi permise să-l privească pe Max şi să-i spună:

– Le-ai furat.

– Da.

Luke întinse un deget ezitant, să atingă o piatră albastră-deschisă.

– De ce?

Max se rezemă de spătar, sorbind din brandy, gînditor.

– De ce nu?

La auzul acestui răspuns, buzele lui Luke tresăriră. Era răspunsul potrivit. Îi satisfăcea mai mult de-o duzină de justificări adînc simţite.

– Atunci, eşti un hoţ.

– Printre altele, se aplecă Max spre el, rezistînd însă imboldului de-a pune o mînă peste a lui Luke. Te dezamăgesc?

Ochii lui Luke se umplură de-o dragoste pe care n-avea cuvinte s-o exprime.

– N-ai putea, scutură el din cap, negînd frenetic.

Niciodată.

– Nu fi atît de sigur de asta.

Max îi atinse scurt mîna, apoi ridică colierul.

– Vaza pe care ai spart-o în ziua aceea era un obiect – şi acesta, la fel. Obiectele nu preţuiesc decît atît de mult sau de puţin cît cred oamenii.

Strînse mîna peste colier, îşi alătură pumnii, apoi desfăcu ambele mîini. Goale.

– Încă o iluzie. Motivele pentru care iau obiecte preţuite de alţii îmi aparţin. Într-o zi, s-ar putea să ţi le împărtăşesc şi ţie. Pînă atunci, te voi ruga să nu vorbeşti despre asta.

– N-am să spun la nimeni.

Mai curînd ar fi murit.

– Pot să te-ajut. Pot, repetă băiatul, înfuriat de pufnetul batjocoritor al lui LeClerc. Pot scoate bani frumoşi furînd din buzunare.

– Luke, nu există bani necinstiţi. Dar aş prefera să nu te-atingi de buzunare decît dacă asta face parte din spectacol.

– Dar de ce...

– Am să-ţi spun.

Îi indică lui Luke să se aşeze, iar nestematele îi apărură la loc în mînă.

– Dacă la bîlci ai fi continuat, puteai foarte bine să fii prins. Ar fi fost un lucru grosolan şi nefericit.

– Sînt atent.

– Eşti tînăr, îl corectă Max. Mă-ndoiesc că ţi-a trecut vreodată prin cap întrebarea dacă oamenii pe care-i furai îşi puteau permite să piardă ceea ce le

săltai tu din portofele.

Scutură din cap, înainte ca Luke să răspundă.

– Şi, pe vremea aia, nevoia ta de bani era foarte mare. Acum nu mai e.

– Dar tu furi.

– Fiindcă aşa am ales. Fiindcă, pur şi simplu, îmi place. Şi din motive complexe pe care tu...

Se întrerupse, chicotind încetişor:

– Începusem să spun că nu le-ai înţelege. Dar m-am înşelat.

Ochii i se înnourară.

– Abia dacă eram puţin mai mare decît tine, cînd m-a găsit LeClerc. Cîştigam mărunţiş cu *Cupele şi Bilele*, trucuri cu cărţi de joc... Săltam portofele... Şi eu evadasem dintr-un coşmar de genul pe care n-ar trebui să-l cunoască nici un copil. Magia îmi dădea putere. La fel şi hoţia. Aveam de ales şi am ales să-mi cizelez talentul în ambele domenii. Nu-mi cer scuze că sînt hoţ. De fiecare dată cînd fur, iau înapoi ceva ce mi s-a furat mie.

Rîse şi sorbi o gură de brandy.

– O, ce-ar mai scoate din asta un psihiatrul... Nu, nu mă scuz, dar nici n-am să mă joc de-a Fagan-ul zilelor noastre cu tine. Îţi voi dărui magia, Luke. Iar cînd vei fi mai bătrîn, ai să-ţi faci singur alegerea.

Luke se gîndi pe îndelete.

– Roxanne ştie?

Pentru prima oară, pe chipul lui Max se arătă umbra unei îndoieli.

– Nu văd nici un motiv de ce ar trebui să ştie.

Asta ameliora situația. Pentru Luke, faptul de-a ști ceva ce Roxanne nu știa, conta enorm.

– Voi aștepta. Voi învăța.

– Sînt sigur de asta. Și, că tot veni vorba, ar trebui să-ncepem să ne ocupăm de educația ta.

Entuziasmul lui Luke suferi o lovitură directă.

– Educația? Nu mă duc la școală.

– A, ba te duci.

Indiferent , Max îi întinse colierul lui LeClerc.

– Hîrțogăria ar trebui să fie destul de simplă. Cred c-ar putea fi fiul vărului meu, rămas recent orfan.

– O să-mi ia o săptămînă, declară LeClerc. Poate două.

– Excelent. Atunci, vom depune cerere pentru cursurile din toamnă.

– Nu mă duc la școală, repetă Luke. N-am nevoie de școală. Nu mă puteți sili să merg.

– Dimpotrivă, îi replică blînd Max. Te vei duce la școală, ai cu siguranță nevoie de ea și, cu toată certitudinea, te pot sili să mergi.

Luke era gata să-și dea viața pentru el, l-ar fi încîntat ocazia de a încerca. Dar nu era dispus să sufere cîteva ore de plictiseală cinci zile pe săptămînă.

– Ba n-am să mă duc.

Max se mulțumi să zîmbească.

Capitolul 7

Luke s-a dus la școală. Rugămințile, negocierile și amenințările au nimerit urechi surde. Cînd a descoperit că pînă și Lily cea bună la inimă era împotriva lui, Luke a capitulat.

Sau cel puțin așa s-a prefăcut.

Îl puteau sili să se ducă. Cel puțin, îl puteau face să se îmbrace, să-și ia un teanc de cărți tîmpite sub braț și să pornească spre școală, sub ochiul de vultur al lui LeClerc.

Dar nu-l puteau determina să învețe nimic.

Stilul disprețuitor al lui Roxanne de a-și arăta notele, începea să-l calce pe nervi. Cel mai tare îl

scotea din sărite cînd îi zîmbea, în timp ce Max şi Lily îşi exprimau laudele. Şi, în fiecare seară, puştoaica se aşeza în culise, făcîndu-şi cu sîrg lecţiile între numere.

Max îi extinsese figura cu eşarfele.

Luke ştia că putea primi note mari. Dacă avea chef.

Nu era nici o scofală – doar numere pe-o hîrtie – dar, pentru a dovedi că nu-l putea întrece te miri ce mucoasă cu mutra de maimuţă, învăţă înaintea unui extemporal la geografie.

Nici nu era atît de rău, să studieze statele şi capitalele. Mai ales cînd începu să numere cît de multe dintre acele state vizitase.

După aceea, abia aşteptă să-şi arate rezultatul. Dar se strădui să rămînă calm. Dacă lucrarea sa la geografie, cu un A roşu-viu pe ea, îi luneca întîmplător din caiet în culise, nu era vina lui.

Aproape explodă de nerăbdare, pînă cînd Lily zări hîrtia şi o ridică.

– Ce-i asta?

O văzu făcînd ochii mari, luminaţi de o emoţie atît de rar întîlnită, încît roşi pînă-n vîrful urechilor. De mîndrie.

– Luke! E nemaipomenit! De ce nu ne-ai spus?

– Ce?

Rînjetul prostesc care i se întinse pe faţă îi făcu praf tot spectacolul de indiferenţă, dar ridică din umeri oricum.

– A, aia. Nu-i mare lucru.

– Nu-i mare lucru?!

Rîzînd, femeia îl strînse la piept.

– E enorm lucru. Nu ţi-a scăpat nici unul. Nici măcar unul.

Cu un braţ petrecut în jurul lui, îl smulse pe Max dintr-o discuţie cu Lester:

– Max, Max, iubitule, hai să vezi!

– Ce trebuie să văd?

– Asta.

Triumfătoare, Lily îi agită în faţă lucrarea.

– Uite ce-a făcut Luke al nostru şi n-a spus o vorbă nimănui.

– M-aş uita bucuros, dacă ai ţine-o locului.

Sprîncenele i se ridicară, în timp ce cobora privirea spre Luke:

– Ei, ei. La urma urmei, tot te-ai hotărît să-ţi pui mintea la contribuţie. Şi cu nişte rezultate excelente.

– Nu-i cine ştie ce.

Nu ştiuse că putea fi.

– Am memorat doar.

– Dragul meu băiat, întinse Max un deget, coborîndu-l peste obrazul lui Luke. Toată viaţa e un exerciţiu de memorie. Odată ce prinzi şpilul, nu prea mai ai ce face. Te-ai descurcat bine. Foarte bine.

În timp ce o luau din loc să se pregătească pentru următoarea reprezentaţie, Luke rămase nemişcat, pătrunzîndu-se de toată plăcerea. Aceasta nu păli decît puţin, cînd se întoarse şi o văzu pe Roxanne studiindu-l cu ochi înţelepţi.

– La ce dracu' te zgîieşti?

– La tine.

– Ei, șterge-o.

Dar chiar și cînd Luke se îndepărtă, fata continuă să privească după el. Așa cum făcea cu orice lucru care o nedumerea.

Școala nu era chiar atît de rea. Luke descoperi că o putea tolera și rareori chiulea mai mult decît o zi, două, pe lună. Avea note bune. N-o fi luat el încontinuu A-uri ca Roxanne, dar își făcea porția.

Luke nu învăța rapid absolut orice. Fu nevoie de un ochi învinețit și o buză însîngerată pentru a avea și această ultimă revelație.

Venind spre casă, bătut, dezgustat și cu trei dolari și douăzeci și cinci de cenți în minus din banii de cheltuială, ticluia răzbunarea. Le-ar fi venit de hac, își spunea. Le-ar fi venit tuturor celor trei jigodii ticăloase, dacă n-ar fi apărut directorul să-i despartă.

De fapt, dacă domnul Rampwick nu observa încăierarea, Luke ar fi afișat doi ochi vineți în cel mai bun caz, dar mîndria adolescentină colora altfel evenimentul. Spera doar să se poată spăla, acasă, înainte de a-l vedea cineva. Se întreba dacă putea acoperi grosul avariilor cu machiaj.

– Ce-ai făcut?

Mai-mai că se ciocnise de Roxanne.

– Nu-i naibii treaba ta.

– Te-ai bătut, își aruncă Roxanne ghiozdanul roz pe umăr, proptindu-și mîinile în șolduri. Lui tata n-o să-i placă.

– Căcat cu mac.

Dar nu-l lăsa nepăsător. Avea Max să-l pedepsească? Max n-ar fi dat în el – promisese că n-o va face. Oricît jinduia Luke să-l creadă, o parte dintr-însul încă se mai îndoia. Și se temea.

– Îți sîngerează buza.

Oftînd, Roxanne căută în buzunarul fustei albastre, un șervețel.

– Poftim. Nu, nu te șterge cu mîna, ai să te mînjești doar.

Răbdătoare ca o bătrînă, îi tamponă cu mîna ei tăietura.

– Mai bine stai jos. Ești prea înalt ca să te-ajung.

Bodogănind, Luke se așeză pe treptele unui magazin. Oricum avea nevoie de cîteva minute ca să se pregătească pentru confruntarea cu Max și Lily.

– Pot s-o fac și singur.

Fata nu se plînse cînd el îi smulse din mînă șervețelul. Pe Roxanne o interesa prea mult să-i studieze ochiul, unde înflorea deja o vînătaie.

– L-ai scos din minți pe careva?

– Mhm. Și-au ieșit din minți fiindcă voiau să-și păstreze banii mei. Acuma taci din gură.

Ochii fetiței se îngustară:

– Voiau? Te-au bătut și ți-au luat banii?

Umilința acestor cuvinte îl înțepa mai rău decît

ochiul.

– Jigodia aia de Alex Custer m-a luat la pumni. I-aş fi dat şi eu, dacă n-avea doi tovarăşi de-ai lui jegoşi să mă ţină.

– Unde s-au dus?

Acum se înviorase, surprinzîndu-l pe Luke cu o săritură promptă de pe prag.

– Mergem după Mouse şi avem noi grijă de ei.

– Noi – rahat, rînji el, făcînd să-i ia foc buza spartă. Nu eşti decît o puştoaică – şi fată, pe deasupra!

Se apucă de ţurloiul în care Roxanne îi dăduse un şut.

– Ce mama dracu'?

– Eu pot să-mi port singură de grijă, sublinie ea plină de importanţă. Tu eşti ăla cu faţa făcută praf.

– Şi piciorul rupt, spuse Luke, amuzat în pofida propriei voinţe; fata arăta înfierbîntată, pregătită şi straniu de periculoasă. Şi pot să-mi port şi eu de grijă. N-am nevoie de ajutor.

– Mda, exact, zise ea, maimuţărindu-l; trase însă aer adînc în piept, lăsînd briza de toamnă să-i răcorească obrajii încinşi. Oricum e mai bine să nu ne batem. Mai mult, ne distrăm dacă sîntem deştepţi.

– Mai deştepţi decît Alex? pufni Luke. Şi o căpăţînă de varză-i mai deşteaptă ca ăla.

– Atunci, căpăţînă de varză să fie.

Fetiţa se aşeză din nou, mai mult şireată decît furioasă.

– Îl aranjăm noi.

– Ce-i iar căcatul ăsta cu „noi"?

Îi trezise, însă, interesul.

– N-ai destulă experienţă ca s-o faci de capul tău. Trebuie să-i faci figura astfel încît să nu se prindă că i-o faci.

Îşi netezi fusta, punîndu-şi mintea flexibilă la treabă.

– Îl cunosc pe frate-său mai mic, Bobby. Tot mereu ciupea fetele şi fura mîncare, zîmbi Roxanne. Ei, şi mă gîndeam să i-o facem lui Bobby, da' cred că i-o putem face lui Alex.

– Ce?

– Îţi arăt mai tîrziu. Acum trebuie să mergem acasă. Au să-nceapă să se-ngrijoreze.

N-o iscodi, numai fiindcă nu voia să pară prea curios. Şi, în al doilea rînd, îl îngrijora reacţia la apariţia lui în bucătărie. Probabil aveau să ţipe la el, conchise, tîrşindu-şi picioarele. Sau, mai rău, infinit mai rău, Max avea să-i arunce privirea aceea lungă, grea, şi să rostească vorbele acelea groaznice.

Mă dezamăgeşti, Luke.

Ţipară într-adevăr, cînd Luke o urmă pe Roxanne în uşa bucătăriei. Toţi patru într-un glas, dar nu tocmai cuvintele la care se aştepase el.

– La mulţi ani!

Tresări ca şi cum ar fi fost lovit. Stăteau în jurul mesei din bucătărie, Max, Lily, Mouse, LeClerc, cu un tort mare, glazurat din abundenţă, în mîini. În timp ce căsca ochii la ei, buimăcit, zîmbetul radios al lui Lily se transformă într-un „o" de deznădejde.

– Puişor! Ce s-a-ntîmplat?

Max opri năvala femeii, apucînd-o de încheietura mîinii. Rămase cu ochii la Luke şi, cît timp în ei i se citea un licăr de supărare, glasul îi rămase calm.

– Ai avut o ciomăgeală, aşa-i?

Luke ridică doar din umeri, dar Roxanne îi preluă drapelul.

– Au fost trei, tată. Asta-nseamnă că-s nişte laşi, nu?

– Într-adevăr, se aplecă Max înainte, cuprinzînd cu blîndeţe bărbia băiatului în palmă. Data viitoare, alege-ţi mai atent adversarii.

– Ia-ncearc-o pe asta.

LeClerc alese o sticlă dintr-un raft şi scutură o parte din conţinut pe un prosop curat. Cînd îl apăsă pe ochiul umflat al lui Luke, mare parte din durere se risipi.

– Trei? repetă el, şi-i făcu cu ochiul. Sîngele ăsta de pe cămaşă e de-al lor, *oui?*

Era pentru prima oară că simţea aprobarea lui LeClerc. Riscînd să-i crape iarăşi buza, Luke rîse.

– Al dracu' că da.

– Ei bine, interveni Lily, tocmai ne-ai făcut o surpriză la fel de mare pe cît speram să-ţi facem noi ţie. Nădăjduiesc că a noastră e mai plăcută. La mulţi ani, puişor.

– Mai bine suflă-n lumînări, propuse Max, cînd Luke nu făcu decît să stea locului, cu ochii mari. Pînă nu dăm foc la casă.

– Nu uita să-ţi pui o dorinţă.

Asta o spusese Roxanne, care se înghesuia în

cadru, pe cînd Mouse regla un aparat de fotografiat.

Nu avea decît una şi aceea era de a-şi găsi un loc în lume. Părea că i se împlinise deja.

Emoţia îmbătătoare a primului tort de ziua lui, de-a desface cadourile cumpărate numai pentru el, îi alungă din minte orice gînd de la Alex şi de la răzbunare.

Roxanne era mai hotărîtă.

Două zile mai tîrziu, Luke se pomeni în mijlocul unei cacealmale care-i putea aduce mari satisfacţii sau un chip desfigurat.

Trebuia să admită că era o manevră isteaţă. Ba chiar – pentru a folosi unul dintre cuvintele de zece dolari ale lui Roxanne – diabolică. Urmînd sfatul fetei, Luke se asigură că Alex şi cei doi haidamaci ai săi juvenili îl văzură intrînd vioi într-o piaţă de la colţul străzii spre şcoală. Plăti o sticlă cu Nehi de struguri – băutura favorită a lui Alex – scoase dopul şi trase o duşcă prelungă în timp ce revenea afară.

Apoi, se prefăcu a-l vedea abia atunci pe Alex şi se sili să pară speriat. Ca un rechin simţind miros de sînge, lui Alex nu-i trebui mai mult pentru a se lua după el.

Mica tolomacă avusese dreptate, îşi spuse Luke în timp ce fugea ca săgeata pe o alee, destupînd fiola

care conținea unul dintre remediile casnice ale lui LeClerc.

Cu mîini agile, Luke turnă laxativul puternic în Nehi. Se încredea în Roxanne că știa ce făcea și că nu urma să-i facă nimănui de petrecanie. Deși conștiința lui n-ar fi suferit peste măsură.

Îndesînd fiola goală la loc în buzunar, se răsuci, parcă învins de panică. Alesese cu sînge rece acea alee înfundată. Îl puteau cîrpi din nou, dar cel puțin unul dintre ei avea s-o plătească, mai tîrziu.

– Care-i treaba, suflare-de-bășini?

Văzîndu-și prada încolțită, Alex își umflă pieptul și rînji.

– Ne-am pierdut?

– Nu vreau s-avem probleme, își îngropă Luke mîndria sub dorul răzbunării, făcîndu-și glasul și mîinile să tremure. Nu mi-a mai rămas nici un ban. I-am cheltuit pe asta.

– N-ai bani? înhață Alex sticla înainte de a-l îmbrînci pe Luke într-un perete. Ia vezi dacă nu minte, Jerry.

Bău cu sete din băutura acidă, rînjind pe sub mustața roșcată.

Luke scînci, lăsîndu-l pe celălalt băiat să-i scotocească prin buzunare. Voia să fie sigur că Alex golea sticla.

– N-are nimica, anunță Jerry. Dă și mie, Alex.

– Ia-ți singur.

Alex dădu sticla pe spate și o goli.

– Așa, o aruncă el. Hai să i-o tragem.

De astă dată, însă, Luke era pregătit. Cînd nu puteai lupta, fugeai. Lăsă capul în piept și se repezi în pîntecul lui Alex, azvîrlindu-i unul peste altul pînă cînd toți trei se prăbușiră ca un castel din cărți de joc. O zbughi spre gura aleii. Era mai rapid, știa, și ar fi putut scăpa înainte ca adversarii să-și vină-n fire și s-o ia la goană după el. Dar voia să-l urmărească. Puțină mișcare, își spuse, ar fi trebuit să accelereze procesele din organismul lui Alex.

Îi antrenă în urmărire, spre Jackson Square și pe Royal, derapînd la colțul cu St. Ann și sprintînd către Decatur. O privire în urmă îl înștiință că Alex avea chipul alb ca hîrtia, șiroind de sudoare. Luke se îndreptă spre propria-i curte și tocmai se întreba dacă să intre sau să fugă mai departe, cînd Alex gemu și se apucă de abdomen.

– Băi, ce-i cu tine? trase de el Jerry. Hai, dom'le. Ne scapă.

– Burta mea! Burta!

Și Alex se repezi spre niște rododendroni, unde se lăsă pe vine.

– I-suse! strigă dezgustat Jerry. Ce por-că-rie!

– Nu pot, nu pot, fu singurul lucru pe care-l putea spune Alex, în timp ce laxativul lui LeClerc îl curăța fără milă.

– O, ia te uită! răsări ca din pămînt Roxanne, arătînd cu degetul. Un băiat, în tufișuri, face treabă mare! Mămico! chirăi ea cu glas de bebeluș. Mămico, vino repede!

– Haide, Alex, *fi-ți-ar,* hai!

După o privire rapidă în jur, Jerry şi tovarăşul său îl lăsară pe Alex gemînd şi porniră spre locuri mai sigure, căci începeau să se adune cîţiva adulţi.

Cu un zîmbet nepăsător pe faţă, Roxanne intră agale în curte.

– Mai bine-aşa decît să-l pocneşti, îi spuse ea lui Luke. Pe-aia ar fi uitat-o, da' pe-asta niciodată n-o s-o uite.

Băiatul fu nevoit să zîmbească.

– Şi mai ziceai că sînt rău.

De pe balcon, Max urmărise aproape în întregime mica aventură, auzind tot ce-avea nevoie să audă. Copiii săi, îşi spuse, cu un cald fior de mîndrie, evoluau frumos, chiar foarte frumos. Cît s-ar fi bucurat Moira de fiica ei!...

Nu se gîndea adesea la soţia lui, făclia aceea roşcovană care-i vîjîise atît de rapid prin viaţă. O iubise – o da, o iubise cu un soi de mirare lacomă. Cum s-ar fi putut altfel, cînd era atît de frumoasă şi de neînfricată?

Chiar şi după toţi aceşti ani, îi venea greu de crezut că acea văpaie şi iureş fuseseră înăbuşite. Atît de scurt. Atît de inutil.

O criză de apendicită. Era prea ocupată ca să se plîngă de dureri – iar apoi, fusese prea tîrziu. Goana nebunească pînă la spital, operaţia de urgenţă n-o salvaseră. Se scursese din viaţa lui, lăsîndu-l cu cel mai preţios lucru pe care-l făcuseră împreună.

Da, era sigur că Moira ar fi fost mîndră de fetiţa ei.

Revenind în dormitor, o privi pe Lily introducîndu-i încă o pereche de ciorapi *argyle* în bagaj.

Lily. Pînă şi numele îl făcea să zîmbească. Dulcea, drăgălaşa Lily. Greu l-ar fi putut un bărbat blestema pe Dumnezeu, cînd i se dăruiseră două asemenea minunate femei de iubit într-o viaţă de om.

– Nu-i nevoie să faci atîtea pentru mine.

– Nu mă deranjează.

Îi controlă trusa de bărbierit, ca să se asigure că avea lame noi, înainte de-a i-o împacheta.

– Îmi va fi dor de tine.

– Am să mă-ntorc înainte de a-ţi fi dat măcar seama de lipsa mea. Houston e practic la o zvîrlitură de băţ.

– Ştiu, oftă Lily, cuibărindu-se lîngă el. Doar că m-aş fi simţit mai bine dacă mergeam şi eu cu tine.

– Mouse şi LeClerc mă apără prea destul, nu crezi?

O sărută din nou, pe o tîmplă, apoi pe cealaltă. Lily a lui avea pielea fină ca petalele de crin.

– Aşa se pare.

Femeia înclină capul, lăsîndu-şi ochii să se închidă cînd Max îi cutreieră gîtul cu buzele.

– Şi trebuie să stea cineva cu copiii. Chiar crezi că treaba asta va merita un sfert de milion?

– A, minimum. Ălora de la petrol le place să-şi bage banii de prisos în bijuterii şi opere de artă.

Gîndul la atîţia bani o surescita, dar nici pe departe la fel de mult ca mîngîierile limbii iscusite a lui Max pe ureche.

– Am încuiat ușa.

Max chicoti, culcînd-o pe pat.

– Știu.

Avură timp din belșug, pe parcursul scurtului zbor de la New Orleans la Houston, cu Mouse pilotînd avionul *Cessna*, să revadă schițele. Casa pe care aveau s-o atace peste cîteva ore era imensă, întinsă pe cinci sute de metri pătrați.

Planurile pe care le parcurgea în acest moment Max costaseră ceva mai mult de cinci mii de dolari mită. Era o investiție pe care Max o considera demnă de profitul final.

Ferma R-ului Strîmb, cum cu nespusă drăgălășenie i se spunea, era doldora de opere de artă din secolele XIX și XX, în special americane și orientale, toate alese pentru proprietari de către agenții acestora. Fuseseră achiziționate nu pentru valoarea lor estetică sau pur și simplu din dorința de frumos, ci ca investiție.

O investiție bună, Max n-avea nici o îndoială. Era pe cale să-i aducă o mare sumă de bani.

Existau și bijuterii. Lista obținută de Max – dintr-un biblioraft de la sediul *Security Insurance, Inc.* din Atlanta – conținea destule bagatele și mărgele pentru a dota un magazin modest.

De vreme ce țintele erau asigurate din greu, Max

presupunea că pierderea celor de la *Security* avea să fie cîștigul lui. Și, la urma urmei, asigurările echivalau cu niște pariuri, între asigurator și asigurat. Pînă la urmă, cineva tot trebuia să piardă.

Max ridică privirea, rînjindu-i lui LeClerc. Falangele cajun-ului se albiseră, atît de tare strîngea brațul fotoliului. Purta la gît un crucifix de argint, o cruce de aur, un talisman de cristal și o pană de vultur. Mai avea un rosariu, un picior de iepure negru și, în poală, o pungă plină de pietricele colorate.

Cînd zbura, LeClerc se asigura pe toate părțile.

Întrucît ținea ochii închiși strîns, cu gura mișcîndu-i-se în rugăciuni neauzite, Max nu spuse nimic și se ridică să toarne pentru amîndoi cîte un brandy mic.

LeClerc dădu paharul pe gît.

– E nefiresc ca un om să zboare prin văzduh. Sfidează zeii.

– Îi sfidează de fiecare dată cînd respiră. Îmi pare rău că te supun unui lucru care-ți displace, dar absența mea din New Orleans n-ar avea nici o șansă de-a trece neobservată dacă am pierde vremea mergînd cu mașina.

– Magia ta te face să fii prea celebru.

– Fără ea, nu sînt nimic. Iar celebritatea are avantajele ei. Devine un obicei ca gazdele cele mai importante să mă invite la dineuri, ca musafir.

Luă din aer o monedă și începu s-o manipuleze printre degete.

– În speranța că le voi distra, împreună cu

oaspeții, în salon.

– Ca un jongleur, îi replică dezgustat LeClerc, dar Max se mulțumi să ridice din umeri:

– Dacă preferi. Întotdeauna sînt dispus să mă achit pentru o masă rafinată. Și sînt mai mult decît rambursat, în natură, prin relațiile pe care mi le fac. Prietenii noștri din Houston au fost încîntați de reprezentația mea improvizată, anul trecut, la o serată din Washington. Ce noroc pe noi că s-au hotărît să-și viziteze vărul senator.

– Mai mare noroc că sînt acum în Europa.

– Mult mai mare. Deși nu e cine știe ce să furi dintr-o casă nelocuită.

Mișcă din nou umerii, făcînd din singura monedă două monede.

Luară o limuzină de la *Hobby,* iar Mouse își puse șapca și vestonul de șofer. Mașina prelungă avea să treacă mai neobservată în cartierul bogaților decît un *Sedan* fără însemne.

Iar Max prefera să călătorească luxos ori de cîte ori era posibil.

Pe bancheta din spate, în acordurile unei piese de Mozart, își verifică pentru ultima oară instrumentele.

– Două ore, anunță el. Nu mai mult.

LeClerc își trăgea deja mănușile – bătrîn cal de pompieri care aude clopotul de alarmă și freamătă să fie înhămat.

Trecuseră luni de zile de cînd auzise ultima oară culbutorii țăcănind și căzînd, luni întregi de cînd avusese plăcerea să deschidă ușa unui seif și să pătrundă

în bezna de dincolo de ea. În lunga vară, fusese burlac – cel puțin în sens figurat – și-i era dor de romantismul hoției.

Fără Max, știa că de-acum această plăcere ar fi fost pe veci pierdută. Deși nu vorbeau niciodată despre asta, știau amîndoi că LeClerc încetinea. Un bărbat tînăr ar fi întregit mai practic triunghiul format din el, Mouse și Max. Iar ziua aceea avea să vină. Deja nu-l mai însoțea pe Max decît în misiunile mai puțin dificile. Dacă locuința petrolistului n-ar fi fost pustie, LeClerc știa că acum s-ar fi aflat acasă, așteptînd, așa cum aștepta Lily.

Dar nu nutrea resentimente. Era recunoscător pentru ocazia încă unei șanse de aventură.

Parcurseră lin aleea curbă, pe lîngă statuia unui nud de băiat ținînd un crap. Cînd texanii erau acasă, bănuia Max, crapul va fi vomat apă în băița pentru păsări.

– O lecție pentru tine, Mouse. Cu bani, nu se poate cumpăra bunul gust.

După ce parcară în fața casei, cei trei își începură tăcuți treaba. Max și LeClerc se duseră la portbagaj, iar Mouse porni greoi să rezolve cu sistemul de alarmă. Era întuneric ca smoala, fără o singură rază de lună.

– Ce mult pămînt, murmură LeClerc, încîntat. Ce mulți copaci mari. Vecinii or fi avînd nevoie de binoclu ca să se spioneze între ei prin ferestre.

– Să sperăm că-n noaptea asta nu se joacă nici unul de-a Ochilă.

Max scoase din portbagaj o cutie căptușită cu catifea și un sul de antifon folosit adesea în teatre.

Și așteptară.

Peste zece minute, Mouse reveni grăbit.

– Scuze. Fu un sistem bunișor. A durat ceva timp.

– Nu-i nevoie de scuze.

Max simțea în degete familiara mîncărime, pe cînd se apropia de ușa din față. Scoțîndu-și trusa de șperacluri, se apucă de lucru.

– De ce te-ncurci cu alea? Pune-l pe Mouse să spargă ușa. A oprit alarma.

– I-ar lipsi finețea, murmură Max, cu ochii semiînchiși și gîndul printre lamelele broaștei. Așa... încă un moment.

Era bun la vorbă ca și la faptă. Peste cîteva minute, se aflau într-un orbitor hol de marmură albă, pe trei nivele, în fața unei reproduceri după Venus și a unui bazin interior cu pești aurii.

– Mamă, fu singurul comentariu care-i trecu prin cap lui Mouse.

– Într-adevăr. Aproape că-ți face poftă să stai locului și să reflectezi, răspunse Max, privind spre un cuier enorm, confecționat din coarne de cerb. Aproape.

Se despărțiră, LeClerc pornind pe scările largi și curbate, spre seiful din dormitor cu bijuteriile doamnei, iar Mouse și Max ocupîndu-se de parter.

Lucrară liniștiți, decupînd tablourile din ramele pe care Max le considera excesiv de ornamentate și

rulîndu-le în cutia capitonată. Sculpturile de bronz, marmură și piatră fură învelite în antifonul gros.

– Un Rodin, se opri Max un moment, să țină o lecție. O piesă cu adevărat remarcabilă. Observi mișcarea, Mouse? Fluiditatea, emoția artistului față de acest subiect.

Mouse observă doar un pietroi cu înfățișare curioasă.

– A, sigur, Max. E mișto.

Max nu putu decît să ofteze, în timp ce strecura reverențios Rodin-ul între faldurile materialului gros.

– Nu, aceea nu, spuse, văzînd lucrarea de bronz pe care o aducea Mouse.

– E foarte grea. Zdravănă. Tre' că valorează mult.

– Fără îndoială, altfel n-ar face parte din colecția asta. Dar îi lipsește stilul, Mouse, și frumusețea. E mult mai important să furi frumosul, decît valorosul. Altminteri, am jefuit bănci, nu-i așa?

– Așa se pare.

Trecu în camera alăturată și reveni cărînd un Remington ce reprezenta un cowboy călare pe un cal nărăvaș.

– De-asta ce zici, Max?

Max o studie. O operă bună și, probabil, grea cît un camion. Deși nu era pe gustul său personal, putu vedea că pe Mouse îl atrăgea.

– Excelentă opțiune. Mai bine du-o la limuzină așa cum e. Aici aproape am terminat.

– Treabă bună am făcut, declară LeClerc, cobo-

rînd la parter cu paşi mari şi bătîndu-se peste punga umflată. Nu ştiu ce-au luat cu ei madame şi monsieur în Europa, da' ne-au lăsat în urmă o droaie de farafastîcuri.

Îi fusese greu să nu ia în seamă acţiunile negociabile şi banii gheaţă găsiţi în cele două seifuri gemene, dar Max era superstiţios cu furturile de bani. LeClerc nici nu crîcnea faţă de superstiţiile celorlalţi.

Scoase un şirag de diamante şi rubine orbitoare, montate într-un colier pe trei rînduri. Cu un mormăit, Max îl luă, ridicîndu-l în lumină.

– Cum poate lua cineva asemenea pietre frumoase, pentru a-şi face o hidoşenie ca asta? Doamna ar trebui să ne fie recunoscătoare că nu va mai trebui s-o poarte niciodată.

– Trebuie să valoreze cincizeci de mii, pe puţin.

– Hmmm.

Posibil, îşi spuse Max, dorindu-şi să fi luat cu el lupa. Avea să aleagă cîteva dintre pietrele cele mai arătoase şi să comande un colier mai convenabil pentru Lily. Se uită la ceas şi dădu din cap:

– Cred că festinul nostru de cumpărături s-a sfîrşit. Încărcăm?

PARTEA A DOUA

„Un diavol înnăscut, de-a cărui fire
Învăţul nu se prinde. În zadar
M-am străduit să-l schimb..."
WILLIAM SHAKESPEARE

Capitolul 8

Cînd Luke împlini şaisprezece ani, Mouse îl învăţă să conducă maşina. Se hurducară şi scrîşniră mult pe drumuri lăturalnice şi odată, cînd Luke încercă să schimbe vitezele, să cotească şi să frîneze în acelaşi timp, aproape că sfîrşiră într-o mlaştină. Dar Mouse avea nesfîrşite rezerve de răbdare.

Obţinerea permisului de conducere fu un eveniment monumental pentru Luke, pasul acela gigantic spre atingerea bărbăţiei după care începea să tînjească hămesit. Dar pînă şi acesta pălea, pe lîngă o altă ocazie epocală. Întîlnirea cu Annabelle Walker, care incluse fantasticul iureş din *Războiul stelelor*,

două enorme cornete cu popcorn şi încheierea scrii printr-un act sexual pe bancheta din spate a *Nova*-ului la mîna a doua pe care şi-l cumpărase din economiile personale.

Nici Annabelle şi nici *Nova*-ul nu erau străine de tangoul de pe canapeaua din spate. Dar Luke o făcea prima oară şi, pentru el, drumul întunecos, cîntecul greierilor în contapunct cu toate gîfîielile şi gemetele, miraculoasa senzaţie a sînilor fără sutien ai lui Annabelle în mîinile lui erau la fel de romantice şi de maiestoase ca Taj Mahal-ul.

Annabelle putea fi considerată o femeie uşoară, dar nu se tîra pe bancheta din spate cu un băiat decît dacă acesta era drăgălaş, dacă se purta frumos cu ea şi dacă ştia să sărute.

Luke se calificase la toate probele.

Cînd îl lăsă să-i intre sub tricou pentru a gusta acele mingi generoase, albe ca laptele, băiatul crezu că nimerise drept în paradis. Dar, cînd femeia îi desfăcu fermoarul blugilor şi-l apucă, înţelese că i se deschideau larg porţile raiului.

– Christoase, Annabelle.

Bîjbîia la pantalonii ei, în timp ce ea îl pompa spre delir. Sperase că-l va lăsa s-o atingă, dar nici prin minte nu-i trecuse că doar cîteva întîlniri şi o seară de privit planete întregi salvate o vor convinge să-l lase să-i facă marea CHESTIE.

Totuşi, nu era el omul care să rateze ocazia odată ce i se oferea. Cel puţin atîta lucru învăţase de la Max.

– Lasă-mă să....

Nu era tocmai sigur dar își vîrî mîna în chiloții ei de dantelă roșie.

Umedă, caldă, alunecoasă. Sîngele i se prăbuși nestăpînit din cap pînă între picioare, pulsînd acolo într-un tam-tam de junglă care stabili ritmul pentru degetele ce scormoneau. Plăcerea lui Annabelle răsuna într-un murmur scăzut care se transformă repede în gemete lacome, gîfîieli disperate, mici scîncete de voluptate. Șoldurile ei generoase se arcuiau și cădeau, plesnind canapeaua roasă a mașinii. Ferestrele ridicate de Luke împotriva frigului apropiatei ierni se aburiseră, prefăcînd *Nova* într-o saună sufocantă cu miros de sex.

Îi putea simți, simți efectiv, mușchii contractîndu-se împrejurul lui, în timp ce femeia se excita tot mai intens și i se potrivi fericită în mînă.

Răsuflarea lui șuiera ascuțit, în timp ce se lupta să ajungă la ceea ce fusese doar un vis întunecos, punctat de conversații prin vestiare.

Cu chipul îngropat între sînii ei și lucrînd-o agitat cu o mînă, își eliberă șoldurile din pantaloni. Senzația de-a se găsi astfel înăuntrul unei femei era aproape de-ajuns ca să-i sfărîme toată stăpînirea de sine. Totuși, o parte din el, un cotlon ascuns al creierului, rămînea calm, detașat în chip straniu, amuzat chiar.

Iată-l pe Luke Callahan, cu curu' gol în *Nova*-ul său '72, cu Bee Gees iodlărind la radio – Christoase, chiar trebuiseră să fie Bee Gees? – și Annabelle răschirîndu-și picioarele sub el în cel mai bun stil de

animatoare.

Își simțea pula ca o rachetă, enormă și fierbinte, vibrînd pe rampa de lansare a erecției. Nu putea decît să spere că decolarea nu se producea prematur.

Nu dibăcia fu aceea care-l ajută să-i dăruiască mai mult decît alți băieți cu care avusese relații. Senzația acelei umezeli fierbinți, senzația unei forme feminești tremurînd și arcuindu-se sub el era unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le trăise Luke vreodată.

– Of, puiule.

Veterană a sexului prin locuri strîmte, Annabelle se zvîrcolea, se potrivea și-i încătușa trupul cu picioarele.

– Nu mai pot s-aștept. Pur și simplu nu mai pot.

Nici el nu mai putea. Instinctul orb îl împinsese într-însa. Stăpînirea, care consta în instinct, cît și în tributul celor patru ani, îi oprise această dorință să se elibereze imediat. Îi condusese pe amîndoi printr-o năduşeală delirantă, înainte de a-și da drumul. Ultimul lucru pe care-l auzi fu glasul ei strigîndu-l pe nume. Mai-mai că nu-l cînta.

Grație lui Annabelle, luni avea să revină la școală cu o reputație de băiat mare care-i dădea toate motivele de mîndrie.

Casa era întunecată, cu excepția unei lumini lăsate aprinsă în bucătărie, cînd Luke se întoarse, mirosind a sex, a sudoare și a colonia *Charlie* a lui Annabelle.

Fu recunoscător că nu era nimeni treaz să-l întîmpine. Și chiar mai recunoscător că i se dădea liber de la club din două în două weekend-uri, pentru a-și putea forma, conform expresiei lui Max, o viață socială bine rotunjită.

Astă seară, se simțea rotunjit ca toți dracii.

Deschise frigiderul și bău o jumătate de litru de suc direct din sticlă. Încă mai zîmbea, fredonînd în surdină *Witchy Woman* a Eagles-ilor, cînd se întoarse, pentru a o găsi pe Roxanne în ușă.

– Dezgustător, înclină ea capul spre sticla din mîna lui.

Crescuse cu anii, asemeni lui. Dar, cîtă vreme Luke încă avea sub un metru optzeci, nedepășind înălțimea medie pentru vîrsta lui, Roxanne era cea mai înaltă fată din clasă – mai înaltă, de fapt, decît majoritatea băieților. În cea mai mare parte consta în picioare, după cum se vedea acum de sub cămașa de noapte scurtă pe care o purta. Întrucît avea părul periat cu grijă, ceea ce Luke știa că făcea în fiecare seară înainte de culcare, presupuse că încă nu adormise.

– Mă lași, zîmbi el, punînd sticla pe tejgheaua bucătăriei.

– Poate mai voia și altcineva.

Deși nu-i era deloc sete, fata se apropie de frigider și căută. Alegînd un *Dr.Pepper,* strîmbă din nas

spre Luke:

– Miroși.

Adulmecînd, prinse, printre altele, izul slab al coloniei lui Annabelle.

– Iar ai fost cu *aia.*

Roxanne o ura din principiu pe Annabelle Walker. Din principiu, pentru că era mignonă, blondă și drăguță, și că Luke își petrecea timpul cu ea.

– Și ce te doare pe tine?

– Își oxigenează părul și-și poartă hainele prea strînse pe ea.

– Poartă haine sexy, o corectă Luke, ca un expert în materie. Ești doar geloasă fiindcă ea are țîțe și tu n-ai.

– Or să-mi crească.

În pragul vîrstei de treisprezece ani, Roxanne era distrusă de pasul de melc al dezvoltării sale feminine. Aproape toate fetele din clasa ei aveau cel puțin niște muguri de sîni, iar ea era încă la fel de plată ca scîndura de frămîntat aluatul a lui LeClerc.

– Cînd voi avea, o să fie mai frumoși ca ai ei.

– Exact.

Ideea unei Roxanne cu sîni îl amuza. Inițial. Cînd începu să se gîndească mai bine, simți o căldură stînjenitoare.

– Șterge-o.

– Îmi iau ceva de băut, își turnă fata *Dr.Pepper* într-un pahar, ca s-o dovedească. Sîmbăta seara n-am oră de culcare.

– Atunci mă duc eu.

Cum să poată pluti omu' pe-un nor de patimă, cu smiorcăita asta mică învîrtindu-se prin preajmă? se întrebă el, în timp ce pornea cu paşi mari pe scări. Nedorind să piardă nici un moment din visul desfătător pe care şi-l plănuise, Luke se dezbrăcă şi se trînti gol pe pat.

Se obişnuise cu mirosul şi senzaţia cearceafurilor curate, deşi încă nu le lua drept ceva garantat. Rareori se mai culca flămînd şi, pentru lungi perioade de timp, uita ce însemna frica.

În ultimii patru ani, umblase aproape prin tot estul Statelor Unite, dăduse spectacole pe pîrloage, în cluburi dărăpănate şi pe scene ceruite. În vara trecută, după ce Max – cu oarecare regret – vînduse cortul, călătoriseră în Europa, unde reputaţia de maestru magician a lui Max sporise.

Ştia să vorbească franţuzeşte, cam împiedicat, şi învăţase să facă să danseze cărţile de joc. Din cîte îşi putea da seama, nu-i mai lipsea nimic. Viaţa era perfectă, medită Luke, în timp ce-l fura somnul.

Astfel că peste o oră fu năucit să se trezească scăldat în sudori reci, cu un scîncet în gît.

Se întorsese, se întorsese complet înapoi, în apartamentul acela înghesuit, de două camere. Cureaua lui Al îi biciuia pielea ca o lamă de brici, şi nu avea unde fugi, unde să se ascundă.

Ridicîndu-se în capul oaselor, Luke trase nesăţios cîteva guri de aer tomnatic, aşteptînd să-i treacă tremurul. Nu i se mai întîmplase de luni de zile, îşi spuse, pe cînd se rezema cu capul de genunchi. Luni

şi luni fără ca subconştientul să-l mai catapulteze acolo. Crezuse că învinsese. De fiecare dată cînd treceau mai multe săptămîni sau luni fără vreunul dintre coşmarurile acelea hidoase, era sigur că rămăseseră în urmă.

Iar apoi răsăreau din nou, ca un spiriduş hlizindu-se dintr-o pivniţă, pentru a-l hărţui şi tortura.

Nu mai era copil, îşi reaminti Luke, coborînd poticnit din pat. N-ar fi trebuit să aibă coşmaruri şi să se trezească tremurînd, vrînd să vină Lily sau Max şi să-l facă să-i treacă.

Aşa că avea să-l alunge printr-o plimbare. Luke îşi trase pantalonii, spunîndu-şi că va merge pînă la Bourbon şi-napoi, pentru a se scutura de resturile cleioase ale coşmarului.

Cînd ajunse la baza scării, auzi ţipătul ascuţit şi un murmur înfundat de voci. Privind în cabinet, o văzu pe Roxanne aşezată turceşte pe covor, cu un castron de popcorn în poală.

– Ce faci aici?

Fata tresări, dar nu-şi luă ochii de la ecran.

– Mă uit la Teatrul terorii: *Castelul morţilor care umblă*. Tipu' ăsta, contele, îmbălsămează oameni. E simpatic.

– O porcărie.

Dar îl captivă, cel puţin atîta cît să se aşeze pe capătul canapelei şi să bage o mînă în floricelele lui Roxanne. Încă-i mai venea să tremure, dar, înainte ca pe Christopher Lee să-l prindă ceea ce venea spre el, Luke adormise.

Roxanne aşteptă să fie sigură că dormea, după care, rezemîndu-şi obrazul de perna canapelei, întinse mîna să-l mîngîie pe păr.

– Cresc mai mari decît noi, Lily.

– Ştiu, iubitule, oftă ea, în timp ce se instala în lada orizontală viu colorată. Repetau singuri în club, un număr nou, pe care Max îl intitulase *Femeia divizată*.

– Roxy va deveni adolescentă.

Max prinse închizătorile, în timp ce executa un ocol stilizat împrejurul lăzii, pentru potenţialii spectatori.

– Cît timp au să mai stea băieţii departe de ea?

Lily zîmbi, mişcîndu-şi mîinile şi picioarele care ieşeau prin găurile lăzii.

– Nu foarte mult. Nici o grijă, Max, e prea isteaţă pentru a se mulţumi cu mai puţin decît exact ceea ce doreşte.

– Sper că ai dreptate.

– E fiica lui taică-său.

Lily scoase gemetele şi scîncetele cuvenite, în vreme ce Max demonstra ascuţimea tăişului unui iatagan bătut în pietre scumpe.

– Prin asta, înţelegi că e încăpăţînată, ambiţioasă şi cu mintea numai la una.

Lily tăcu, pe cînd Max efectua manevrele de tăiere a lăzii şi reunire a celor două jumătăţi. Apoi îl întrebă:

– Nu te-ntristează că au început copiii să crească, nu-i aşa, iubitule?

– Puţin, poate. Mi-aminteşte că îmbătrînesc. Luke conduce maşina şi se ţine după fete.

– N-are nevoie să se ţină după ele, se încreţi nemulţumită fruntea lui Lily. Se-aruncă ele la picioarele lui. Oricum, oftă ea, sînt copii buni, Max. O pereche grozavă.

Jumătate din perechea grozavă se afla la două străzi distanţă, făcînd o demonstraţie sprintenă a *Ghicitorii cu trei cărţi*. În oraş năvălise un torent de turişti. Roxanne pur şi simplu nu avea destulă voinţă ca să reziste.

Era îmbrăcată îngrijit, în pantaloni roz şi jachetă asortată, cămaşă înflorată şi tenişi albi ca zăpada. Avea părul legat într-o coadă de cal care-i tresălta şi faţa proaspăt spălată, mai păstrînd doar pistruii.

Arăta ca o fată americană din cap pînă-n picioare, drăgălaşă şi sănătoasă. Ceea ce era exact şi în intenţia ei. Roxanne cunoştea valoarea iluziei şi a imaginaţiei.

Adunase deja peste două sute, deşi avea grijă

să nu jupoaie prea nemilos nici un client. N-o făcea pentru bani – deşi ţinea la fel de mult ca tatăl ei la ceea ce se putea cumpăra cu banii. O făcea ca să se distreze.

Încă o dată trînti trei cărţi pe măsuţa pliantă. Luă miza de cinci dolari de la actuala victimă – un bărbat trupeş, cu cămaşă aloha – întoarse cărţile cu faţa în jos şi începu să le manipuleze. Şi, odată cu ele, şi pe ceilalţi spectatori.

– Ţineţi ochii pe dama de negru. Nu clipiţi. Nu strănutaţi. Staţi cu ochii pe ea. N-o scăpaţi.

Mîinile ei mici, cu degete lungi, se mişcau ca fulgerul. Şi, desigur, dama era deja palmată.

Mai luă cincizeci şi achită cuiva douăzeci pentru a-şi menţine bunele relaţii sociale. Undeva în apropiere, un muzicant de stradă sufla într-o trompetă, singuratic. Roxanne trase concluzia că era timpul să închidă taraba şi să se mute.

– Asta-i tot pe ziua de azi. Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor. Şedere plăcută în New Orleans.

Începu să-şi strîngă cărţile, cînd o mînă i se încleştă pe antebraţ.

– Încă un joc. N-am ajuns să-mi încerc şi eu norocul.

Era un băiat de optsprezece, nouăsprezece ani. Pe sub blugii decoloraţi şi tricoul cu *Grateful Dead*, avea o constituţie vînoasă – numai muşchi supli. Părul lăţos îi era blond auriu, ca o aureolă ciufulită împrejurul unui chip îngust, în unghiuri ascuţite. Ochii lui, căprui-închişi, adînci, îi fixau insistent pe ai lui Roxanne.

Îi amintea de Luke – nu la înfăţişare, ci prin acea sălbăticie lăuntrică şi potenţială răutate. Nu vorbea cu accentul din New Orleans. Părea a fi de nicăieri.

– Ai întîrziat prea mult, îi spuse ea.

Degetele băiatului rămaseră strînse ferm pe încheietura mîinii ei. Cînd îi zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi egali, impecabili, nervii fetei tresăriră.

– Un singur joc, insistă el. Te-am urmărit.

Lui Roxanne îi era aproape imposibil să reziste unei provocări directe. Instinctul o îndemna să refuze, dar mîndria fu mai puternică.

– Pentru unul, aş mai avea timp. Cinci dolari miza.

Dînd din cap, băiatul scoase din buzunarul de la spate o bancnotă împăturită şi o depuse pe masă.

Roxanne înşiră cărţile, două dame de roşu, cu cea de negru în centru.

– Atenţie la dama de negru, începu ea, în timp ce întorcea cărţile pe dos. Hotărîndu-se într-o fracţiune de secundă, optă pentru a nu o palma, înfruntîndu-şi în termeni egali partenerul. Începu să comute cărţile, cu viteză tot mai mare, rămînînd cu ochii la băiat.

Nu era nou într-ale jocului. Ea însăşi lucra de prea mult timp în domeniu pentru a nu recunoaşte un profesionist. Roxanne îşi miză orgoliul contra hîrtiei de cinci dolari.

Deşi nu privise nici un moment cărţile de cînd începuse, ştia exact unde se ascundea dama de negru.

– Unde-i?

Fără ezitare, băiatul bătu cu un deget în cartea din stînga. Înainte ca Roxanne s-o întoarcă, el o apucă iarăşi de încheietura mîinii.

– O-ntorc eu.

Şi dezvălui dama de roşu.

– Se pare că mîna mea e mai rapidă decît ochiul tău.

Continuînd să-i ţină mîna la distanţă, băiatul întoarse celelalte cărţi. Clipi din ochi, o dată, cînd văzu că dama de negru era exact acolo de unde pornise. În centru.

– Aşa se pare, murmură el.

Ochii i se îngustară, în timp ce-o privea strecurînd banii şi cărţile într-o pungă pe care o puse sub masă.

– Mai mult noroc data viitoare.

Plie masa, o săltă sub braţ şi porni spre *Uşa magică*.

Băiatul nu renunţă atît de uşor.

– Hei, puştoaico. Cum te cheamă?

Fata îi aruncă o privire piezişă, în timp ce-şi potrivea pasul lîngă ea.

– Roxanne. De ce?

– Voiam doar să ştiu. Eu sînt Sam. Sam Wyatt. Te pricepi. Foarte bine.

– Ştiu.

Sam chicoti, dar mintea sa analiza deja posibilităţile. Dacă reuşea s-o ademenească într-o zonă mai puţin aglomerată, îşi putea recupera cei cinci dolari, plus tot restul cîştigurilor.

– I-ai luat ca din oală. Cîţi ani ai, doişpe, treişpe?

– Şi ce-i cu asta?

– Ei, iubito, era un compliment.

O văzu împăunîndu-se, doar puţintel. Dacă în semn de răspuns faţă de complimentul său ori faţă de faptul că un băiat de vîrsta lui numea o fată de doisprezece ani „iubito", nu era sigur. Oricum, treaba mergea.

– Acum cîteva luni eram la New York. Lucra acolo un tip, la colţ de stradă, lua cinci, şase sute pe zi. Nu era cu nimic mai dibaci ca tine. De cînd îi trişezi pe ăştia?

– Nu sînt trişoare.

Ideea că putuse fi luată drept o escroacă de rînd o făcu să se zburlească.

– Sînt magiciană, îl informă. Lucrul cu gloata aia a fost un fel de repetiţie. O repetiţie plătită, zîmbi Roxanne pentru sine.

– Magiciană...

Sam observă că traficul pietonal se subţiase. Nu vedea pe nimeni care să-i dea cu adevărat de furcă, atunci cînd avea să înhaţe punga puştoaicei şi s-o ia la fugă.

– Ce-ar fi să-mi arăţi şi mie o scamatorie? îi puse el o mînă pe braţ, pregătindu-se s-o trîntească la pămînt.

– Roxanne!

Încruntat, Luke traversa strada în fugă.

– Ce naiba faci? Trebuia să fii la repetiţie.

– Merg acum, se încruntă fata la rîndul ei, fu-

rioasă că apăruse exact cînd se pregătea să-şi încerce talentul la flirtat. Nici tu nu eşti acolo.

– Asta-i altă poveste.

Observase masa şi punga şi-şi dădea seama de ce se ţinuse. Îl enerva ca dracu' faptul că nu-l luase şi pe el. Lăsînd acest subiect pe mai tîrziu, se luă de Sam. În stilul unui animal mascul, i se zbîrliră ţepii de pe ceafă:

– Ăsta cine-i?

– Un prieten de-al meu, se hotărî Roxanne pe loc. Sam, el e Luke.

Sam afişă un zîmbet nepăsător.

– Cum merge?

– O.K. Nu eşti de pe-aici.

– Abia am venit în oraş, de cîteva zile. Ştii, umblu.

– La fix.

Luke nu-l plăcea. Expresia rapace din ochii lui Sam nu se potrivea cu surîsul generos.

– Am întîrziat, Roxy. Să mergem.

– Imediat.

Dacă Luke avea de gînd s-o trateze ca pe un bebeluş, urma să-i arate ea naibii că era stăpînă pe sine.

– Poate ţi-ar plăcea să mai stai pe-aici, Sam. Să te uiţi la repetiţie. Sîntem chiar acolo, la *Uşa magică.*

Nu părea să aibă şanse de-a pune mîna pe pungă, dar Sam nu era omul care să renunţe. Întîlnirea cu Roxanne trebuia să merite ceva.

– Ar fi nemaipomenit. Dacă eşti sigură că se

poate.

– Nici o problemă, îl luă ea de mînă, conducîndu-l spre tatăl ei.

Sam ştia să fie fermecător. Poleiala de afabilitate, bunele maniere şi umorul critic făceau parte din joc tot atît de mult ca un pachet de cărţi trucat. Sam stătu în *Uşa magică* şi aplaudă, exprimă neîncredere uimită şi rîse în toate momentele potrivite.

Cînd Lily împinse lucrurile pînă la o invitaţie la cină, acceptă cu sfioasă recunoştinţă.

Pe LeClerc îl găsi bătrîn şi prost, pe Mouse, greoi şi prost, şi se dădu peste cap să le facă impresie bună amîndurora.

După aceea, se dădu dispărut o zi, ca să nu pară prea pisălog. Cînd apăru la *Uşa magică* să vadă un spectacol, fu întîmpinat cu căldură. Se încredinţă că Lily îl vedea numărîndu-şi atent mărunţişul pentru a-şi comanda o răcoritoare.

– Max, îl trase ea pe acesta de braţ cînd veni în culise, lăsîndu-l pe Luke în faţă să-şi facă cele cinci minute de prestidigitaţie. Băiatul ăla are necazuri.

– Luke?

– Nu, nu, Sam.

– Nu prea e un băiat, Lily. E aproape bărbat.

– Abia dacă-i mai mare decît Luke.

Scoase capul, îl zări pe Sam la bar şi observă că se ocupa de aceeaşi Coca diluată cu apă.

– Cred că nu are bani şi nici unde să se ducă.

– Nu pare să caute de lucru.

Max ştia că era dur şi habar n-avea de ce se simţea atît de nehotărît faţă de oferta unei mîini de ajutor.

– Iubitule, ştii cît de greu se găseşte. Nu i-ai putea propune ceva?

– Poate. Mai lasă-mă o zi, două.

O zi, două era tot ce-i trebuia lui Sam. Pentru a-şi întregi imaginea, într-o noapte se culcă încovrigat în curtea familiei Nouvelle, asigurîndu-se că avea să fie găsit de dimineaţă.

Complet treaz, rămase cu ochii închişi, privind printre gene cînd Roxanne o zbughi afară pe uşa bucătăriei. Gemu, îşi schimbă poziţia, apoi deschise ochii şi scoase un strigăt de spaimă înăbuşit, cînd fata îl văzu.

– Ce faci aici?

– Nimic.

Îşi rulă pătura zdrenţuită şi se adună pe picioare.

– Nu făceam nimic.

Cu fruntea încreţită, Roxanne se apropie.

– Ai dormit aici?

– Ascultă, îşi umezi Sam buzele, nu-i mare lucru, O.K.? Să nu spui nimănui.

– N-ai o cameră?

– Am pierdut-o.

Ridică din umeri, reuşind să arate curajos şi neajutorat în acelaşi timp.

– Ei, o s-apară ceva. Pur şi simplu n-am vrut să stau în stradă toată noaptea. Aici m-am gîndit că nu deranjez pe nimeni.

Roxanne moştenise inima tatălui ei.

– Hai înăuntru, îi întinse ea mîna. LeClerc pregăteşte micul dejun.

– N-am nevoie de pomană.

Întrucît înţelegea mîndria, fata se înmuie şi mai mult.

– Tata îţi poate da ceva de lucru. Am să-l rog eu.

– Chiar? îşi strecură Sam mîna într-a ei. Frate, chiar ţi-aş rămîne dator, Rox. Dator pînă peste cap.

Capitolul 9

Max îi refuza lui Roxanne foarte puține lucruri. Din acest motiv l-a angajat pe Sam Wyatt, în pofida unei stranii ezitări de a-l adăuga pe acest băiat anturajului său. Îi dădu sarcina să tragă de frînghii, ocupație despre care Sam știa că era mai prejos de demnitatea și priceperea lui.

Dar Sam avea și instinct. Acesta îl înștiința că intrarea în trupa Nouvelle putea fi poarta spre fapte mult mai mari și mai valoroase. Erau niște neghiobi, cu toții. În același timp îi lua în derîdere, dar îi și detesta pentru a-l fi cules din stradă ca pe cine știe ce corcitură

rătăcită. Pe Sam, însă, îl atrăgeau mult mai mult comploturile îndelung pregătite decît loviturile rapide. Putea avea răbdare.

Petrecu ore-ntregi încărcînd și descărcînd echipamente, lustruind cutiile și chingile pe care Max le folosea la diversele sale numere. Jură să se răzbune într-o zi pe bătrîn pentru a-i fi oferit o muncă atît de istovitoare, însă cu Roxanne era încontinuu amabil și atent, iar cu Lily sfios-curtenitor. Sam ajunsese demult la concluzia că, în orice grup, adevărata putere o dețineau femeile.

Nu făcu greșeala să se ia la întrecere cu Luke. Se îndoia că ar fi fost înțelept să i se opună fățiș celui considerat de Max ca un fiu, dar dușmănia pe care o nutrea față de Luke îl rodea pe Sam de-a lungul zilelor de trudă plicticoasă. Faptul că antipatia era reciprocă nu era decît un avantaj. Nici unul n-ar fi putut spune de ce, dar se detestaseră de la prima vedere. Unul își lăsa sentimentele să iasă bolborosind la suprafață, celălalt și le tăinuia, adunînd ura cum își adună un sărăntoc aurul.

Sam abia aștepta ziua cînd avea să facă acest aur să renteze.

Între timp, era mulțumit cu noul cap de pod și cu faptul că se pregăteau să petreacă o săptămînă la Los Angeles.

Și Max era încîntat de apropiata călătorie. Urmau să aibă prilejul de a juca la *Magic Castle,* să participe la un dineu oferit de Brent Taylor, star de cinema și

magician amator, iar Max avea să profite de ocazie pentru a-i arăta familiei sale cîte ceva din strălucirea Hollywood-ului.

Mai intenționa și să ia cu el în Est o parte din această strălucire. Beverly Hills și proprietățile sale pline de comori urmau să sporească beneficiile unui turneu deja foarte lucrativ.

Ochise două case, urmînd să aleagă între ele după sosirea la Los Angeles și o primă recunoaștere.

Ocupară cîteva camere la *Beverly Hills Hotel.* Pe Max îl amuză să-l privească pe Luke cum îi vrăjea pe liftier și cameristă cu cîteva trucuri de buzunar. Băiatul învățase, își spunea el. Și învăța bine.

Aranjă un prînz pretențios la *Maxim's,* tratîndu-și familia și pe toți membrii trupei pînă la cel mai de jos băiat de culise. După aceea, le trimise pe Lily și pe Roxanne la cumpărături.

– Așadar, își aprinse Max un trabuc după masă, Mouse și cu mine avem de rezolvat cîteva probleme, dar restul sînteți liberi toată ziua să explorați, să admirați priveliștile, să faceți ce vă dictează fantezia. Am nevoie de toată lumea, cu ochii proaspeți, la repetițiile de mîine dimineață la ora nouă.

După ce restul plecară, Luke se mută pe scaunul de lîngă Max.

– Am nevoie să-ți vorbesc.

– Desigur, ridică Max o sprînceană, identificînd atît enervare cît și hotărîre. E vreo problemă?

– Nu cred că-i o problemă.

Luke trase adînc aer în piept și se aruncă:

– Vreau să merg cu voi.

Scutură din cap înainte ca Max să răspundă. Își pregătise discursul zile întregi.

– Știu sistemul, Max. Tu și Mouse veți lovi cîteva case. Aveți deja materialele cele mai importante. O copie după listele de asigurări, schițe, planurile sistemelor de alarmă, o idee a obiceiurilor de bază ale casei. Acum veți face un prim control și veți hotărî cînd și unde să acționați.

Max își mîngîie mustața. Nu era sigur dacă se simțea nemulțumit sau impresionat.

– Ții pasul.

– Am avut patru ani în care să studiez sistemul, în timp ce așteptam să mă iei și pe mine.

Nouvelle scutură scrumul țigării înainte de a trage un fum, gînditor.

– Dragul meu băiat...

– Nu mai sînt băiat, fulgerară ochii lui Luke, în timp ce se apleca spre el. Sau ai încredere-n mine sau nu ai. Trebuie să știu.

Max suflă fumul, păstrînd tăcerea în timp ce chelnerul strîngea tacîmurile.

– Nu e o problemă de încredere, Luke, ci de oportunitate a momentului.

– Doar n-ai să-mi spui că încerci să mă cruți de-o viață în fărădelege.

Buzele lui Max tresăriră.

– Categoric, nu. N-am fost niciodată ipocrit și

sînt la fel de egocentric ca orice tată care speră ca fiul său să-i calce pe urme. Dar...

Luke îi puse o mînă pe încheietură:

– Dar?

– Eşti încă tînăr. Nu sînt sigur că eşti gata. Ca să fii un hoţ de succes, îţi trebuie maturitate, experienţă.

– Îmi trebuie coaie, preciză Luke, făcîndu-l pe Max să-şi arunce capul pe spate, rîzînd.

– O, trebuie, într-adevăr. Dar, pe lîngă asta, şi o anume cantitate de talent, fineţe, calm. Peste alţi cîţiva ani s-ar putea să fii copt, dar deocamdată...

– Ce oră e?

Distras, Max clipi din ochi, apoi se uită la ceas. Sau, la locul unde-ar fi trebuit să-i fie ceasul.

– Întotdeauna am spus că ai mîini bune, murmură el.

– N-avem timp? îşi răsuci Luke încheietura mîinii; razele soarelui sclipiră pe aurul *Rolex*-ului lui Max. E aproape trei. Cred c-ar fi bine să plătim nota şi să mergem.

Îi făcu chiar el semn chelnerului. Absent, Max băgă mîna în haină, după portofel. O scoase goală.

– Puţin cam strîmtorat? zîmbi Luke şi scoase portofelul lui Max din propriul său buzunar. Fac eu cinste de data asta. Întîmplător, am făcut recent rost de nişte bani.

Dezarmat, Max medită un moment, apoi îi zîmbi lui Mouse:

– De ce nu-ţi iei şi tu o după-amiază liberă? Mă poate duce Luke.

– Sigur, Max. Pot merge să văd urmele alea de paşi în cartierul chinezesc.

– Distracţie plăcută.

Cu un oftat, Max întinse mîna după portofel.

– Gata de plecare? îl întrebă el pe Luke.

– Sînt gata de ani de zile.

Beverly Hills îl atrăgea pe Luke. Nu ca New Orleans-ul, cu străzile sale sărbătoreşti şi strălucirea decadentă. Acela era singurul loc pe care avea să-l considere vreodată „acasă". Însă bulevardele largi, mărginite cu palmieri, şi aura fantastică a caselor cuibărite pe vîrfurile colinelor, în depărtarea înceţoşată, păreau a face parte dintr-un film. Bănuia că din acest motiv multe vedete de cinema aleseseră acea zonă pentru a-şi face locuinţele.

Conduse agale, urmînd îndrumările lui Max. Observă maşinile de poliţie ocazionale. Aici copoii nu aveau rable zgîriate şi prăfuite. Fiecare maşină lucea de curăţenie în soarele după-amiezei.

Majoritatea proprietăţilor erau ascunse după ziduri înalte şi garduri vii. De două ori, pe cînd dădeau tîrcoale, depăşiră cîte unul dintre autobuzele care fă-

ceau turul locuințelor marilor actori. Luke se întrebă de ce erau oamenii dispuși să plătească plimbarea, cînd de fapt nu vedeau decît zidurile de piatră și vîrfurile copacilor.

În timp ce-și deschidea servieta, Max întrebă:

– De ce vrei să furi?

– Fiindcă mă distrează, răspunse Luke fără să judece. Și mă pricep.

– Mmmm.

Max nu putea decît să fie de acord că mai bine era să-ți petreci viața făcînd un lucru pentru care aveai atît plăcere, cît și talent.

– Liftierul care ne-a adus bagajele și s-a distrat cu scamatoriile tale, avea ceas și portofel. I le-ai luat?

– Nu, întoarse surprins Luke capul, cu ochii mari. De ce să i le iau?

– De ce să *nu* i le iei e mai important.

Max își scoase cravata și o puse în servietă, împăturită.

– Păi, ce dracu', nu mai e distractiv dacă-i atît de ușor. În plus, nu era decît un om care cîștiga o pîine.

– Am putea argumenta că și hoțul e un om care mănîncă o bucată de pîine.

– Dacă asta ar fi tot ce vreau, aș putea lovi vreun magazin cu prețuri reduse.

– Aha, deci consideri că se exclude o asemenea inițiativă.

– E mîrlănească.

– Luke, oftă Max, în timp ce-și împătura în servietă cămașa albă, scrobită. Mă faci într-adevăr să fiu mîndru.

– E ca magia, spuse Luke după un moment. Vrei să faci lucrurile de care ești cel mai capabil. Dacă-i vorba să tragi pe sfoară pe cineva, atunci ar fi cazul s-o faci cu oarecare fler. Corect?

– Absolut corect, își trase Max o cămașă de poliester cu mîneci scurte, în carouri verzi și portocalii țipătoare.

– Ce faci?

– Îmi pun doar costumul potrivit, îi explică Max punîndu-și o șapcă de baseball *Phillies* și o pereche de ochelari cu oglindă. Sper că arăt ca un turist.

Luke opri la o intersecție și profită de timp pentru a-l studia pe Max.

– Arăți ca un idiot.

– Pe-aproape. Uite autobuzul cu turiști mai încolo. Trage în spatele lui.

Ascultînd ordinele, Luke parcă mașina, încruntîndu-se însă la vederea șepcii de jucător pe care i-o întindea Max.

– *Pittsburgh.* Știi că nu-s un fan al Ligii naționale.

– Înghite-o.

Max își agață la gît aparatul de fotografiat și binoclul.

– Asta de-aici e casa Elsei Langtree, spuse el cu accentul gros din Midwest, pe cînd cobora din mașină; recurse și la un mic fluierat, înainte de-a se alătu-

ra celorlalți turiști să arunce o privire prin poarta de fier forjat. Bă nenică, da' e ceva!

Luke preluă tonul și lungi gîtul.

– Pe naiba, tată, e o babă.

– Poa' să mă tragă oricînd de gît în pădure.

Această remarcă atrase cîteva chicoteli de la restul mulțimii, înainte ca ghidul să-și înceapă litania. Făcînd un pas înapoi, Max dădu ocol autobuzului și urcă agil pe acoperiș, în timp ce restul celor din grup ascultau și făceau fotografii. Cu ajutorul teleobiectivului, Max fotografie zidul, casa colonială cu două etaje, anexele, sistemul de iluminare din curte.

– I-ascultă, amice, miji ochii pe sub cozoroc șoferul autobuzului. Ia dă-te dracu' jos de-acolo, auzi? Christoase, în fiecare gașcă-i cîte unu' d-ăștia.

– Voiam doar să văd dacă n-o pot zări pe Elsa.

– Hai jos, tată. Mamă, ce mă mai faci de rușine.

– O.K., O.K. A, stai! Cred c-am văzut-o. Elsa! strigă Max, profitînd de diversiune, în timp ce oamenii se îmbulzeau din nou la poartă, pentru a-și lua ultimele instantanee.

În timp ce șoferul înjura și amenința, Max coborî. Oferi un rînjet spășit și o scuză.

– Sînt admirator de-al ei de douăzeci de ani. Pînă și papagalița mi-am botezat-o *dupe* ea.

– Mda, o să moară de fericire.

Cu vizibilă nemulțumire, Max îl lăsă pe Luke să-l tragă înapoi la mașină.

– Stai să vezi cînd le-oi spune băieților acasă în

Omaha. Stai numa'.

– Ai luat ce-ți trebuia? întrebă Luke.

– A, așa cred. O să ne mai uităm la una. Casa lui Lawrence Trent nu face parte din traseu, dar are reputația de-a avea o excelentă colecție de cutii de prizat din secolul nouăspe.

– Și Elsa ce are?

– Pe lîngă evidentele farmece feminine?

Max reglă radioul, prinzînd puțin Chopin.

– Smaralde, dragă băiete. Cucoana ține în mod deosebit la smaralde. I se asortează cu ochii.

Și Max ținea la smaralde. Odată ce LeClerc aranjă să se developeze fotografiile, deveni evident că proprietatea Trent avea să fie ținta cea mai ușoară. Max nu prea avea nevoie de altceva ca să se hotărască. Avea să atace nestematele.

– Tocuri, Roxanne?

Roxanne stătea mîndră în culise, cam clătinîndu-se pe escarpinii ei noi, cu tocul înalt de-un deget.

– Sînt, practic, adolescentă, îi răspunse ea tatălui său.

– Cred că încă mai avem cîteva luni pînă la această monumentală ocazie.

– Asta-i egal cu zero.

Se răsuci, atentă, în maioul albastru de balet, cu paiete.

– Iar înălțimea tocurilor îmi dă mai multă prezență scenică.

Dacă sînii aveau să-și continue la nesfîrșit dezvoltarea, cel puțin să profite de înălțime.

– E important să fac impresie bună, aici, la *Magic Castle,* nu? zîmbi ea învingătoare.

– Natural.

Și mai aveau treizeci de secunde pînă să intre.

– Nu cred că ți-ai adus pantofi de rezervă.

Poate să fi fost o iluzie datorată luminilor sau propriilor lui gînduri, dar, un moment, cînd cortina de ridică, văzu în ea o femeie în toată firea, zveltă și fermecătoare, radiind de încredere, cu ochii strălucindu-i de secrete pe care numai inima femeiască le înțelege vreodată cu adevărat.

Apoi fu iarăși doar fetița lui, purtînd pantofi de oameni mari și fermecînd publicul cu dibăcia de-a mînui mătăsuri. Peste cîteva momente, eșarfele îi stăteau la picioare și se răsuci spre tatăl ei, pregătită să intre în transă pentru numărul de levitație – o combinație între vechea iluzie cu mătura și fata care plutește în aer.

Muzica lansă un semnal. *Für Elise.* Încet, grațios, Max își plimbă mîinile prin fața ei. Capul i se clătină. Pleoapele căzură.

Folosea mături cu peria sclipitoare, urmărind frumusețea precum și dramatismul. Pe prima i-o plasă între omoplați, apoi, făcînd un pas spre stînga, întinse brațele, gesticulînd. Ca lipsite de greutate, picioarele fetei începură să se înalțe, drepte, întinse, pînă cînd trupul ajunse paralel cu scena. Dădu cu cealaltă mătură pe deasupra și pe dedesubt. Coama de păr roșcat, lungă, deja impresionantă, atîrna în jos. Cînd Max înlătură singura proptea, dîndu-i ambele mături lui Lily, mulțimea aplauda deja.

În acordurile fluide ale lui Beethoven, Roxanne începu să se rotească. Lumina deveni aurie, în timp ce trupul i se învîrtea, se înclina, lua poziție verticală, la un metru deasupra scenei. O coborî ușurel, pas cu pas, pînă cînd picioarele atinseră podeaua.

Și o deșteptă.

Roxanne deschise ochii într-un tunet de aplauze. În mintea ei, deja nu mai exista un sunet mai dulce.

– Ți-am spus, tată, spuse, în șoaptă.

– Așa este, iubita mea.

Sam privea din culise, clătinînd din cap. Totul era un truc, își spunea el. Cel mai mult îl enerva că nimeni nu-i dezvăluise vreodată secretul. Nu era decît încă un lucru pentru care cei din neamul Nouvelle aveau să plătească la sfîrșit.

N-avea nevoie decît de cîteva amănunte, după

care, credea el, putea reface scamatoria, sau pe oricare dintre celelalte, dacă așa voia. Îl uimea și-i stîrnea simțul rapace faptul că oamenii plăteau efectiv bani grași pentru a vedea pe cineva prefăcîndu-se a înfăptui imposibilul.

Trebuia să existe o cale de-a investi, cugeta el. Își aprinse o țigară și-l privi pe Luke făcîndu-și intrarea. Mare futu-i mă-sa, își spuse. Ticălosul se credea un căcat cu moț, stînd acolo în lumina reflectoarelor, aplaudat de toată lumea.

Avea să vină sorocul, își spuse Sam, cînd toți vor fi atenți numai la el. Fiindcă, odată cu asta, aveai și puterea. Iar puterea era lucrul pe care-l dorea Sam cel mai mult.

– Domnule Nouvelle.

În momentul cînd reprezentația se sfîrși, Brent Taylor, actorul cu mutră de idol de matineu și glas baritonal savuros ca frișca, îl vizită pe Max în cabină.

– Niciodată, niciodată n-am văzut ceva mai reușit, îi strînse entuziasmat Taylor mîna.

– Mă flatați, domnule Taylor.

– Brent, vă rog.

– Atunci, Brent, iar tu spune-mi Max. E cam înghesuit aici, dar aș fi onorat dacă am bea împreună un brandy.

– Plăcerea e de partea mea. Numărul cu transformarea, continuă Taylor, în timp ce Max turna în pahare. Absolut minunat. Iar levitația a fost spectaculoasă. Abia aștept dineul, ca să avem mai mult timp

să discutăm despre magie.

– Întotdeauna sînt fericit să discut despre magie, îi oferi Max un pahar cu picior, plin-ochi cu coniac *Napoleon.*

– Și poate reușim să discutăm și despre magia micului ecran. Televiziunea, preciză Taylor, cînd Max nu făcu decît să surîdă politicos.

– Da, mă tem că nu prea am ocazia s-o urmăresc. Copiii mei, însă, sînt experți.

– Și magicieni impresionanți, cu drepturi depline. Îmi închipui că ar fi încîntați să-și încerce norocul într-o emisiune specială de televiziune.

Max îi făcu semn lui Taylor să se așeze pe banchetă, ocupîndu-și și el scaunul din fața măsuței de machiaj.

– Magia își pierde forța pe film.

– Se poate, desigur. Dar, cu simțul tău teatral, ar putea ieși ceva minunat. Voi fi sincer, Max. O rețea mi-a dat posibilitatea să produc o serie de emisiuni speciale de varietăți. Aș dori foarte mult să realizez o oră cu *Uluitorul Nouvelle.*

– Max...

Luke se opri, cu o mînă pe clanță.

– Scuze. E aici un reporter de la *Los Angeles Times.*

– Vorbesc cu el într-o clipă. Brent Taylor, Luke Callahan.

– O plăcere să te cunosc, se ridică Taylor să-i strîngă lui Luke mîna. Ai mult talent – deloc sur-

prinzător, cînd înveți de la cei mai buni.

– Mulțumesc. Îmi plac filmele dumneavoastră.

Luke privi de la Taylor la Max.

– Am să-i spun să aștepte la bar.

– Perfect.

– Un băiat uimitor de chipeș, comentă Taylor, după ce Luke îi lăsă din nou singuri. Dacă se va hotărî să nu-ți calce pe urme, ca mîine i-aș putea face rost de șase roluri.

Max zîmbi, studiindu-și unghiile.

– Mă tem că e foarte decis să mă urmeze. Acum, cu privire la oferta ta...

Luke abia avea răbdare să aștepte. Nu avu timp să discute cu Max între patru ochi, pînă după a doua reprezentație. În momentul cînd Max intră în cabină, Luke se și repezi:

– Cînd o facem?

– Cînd? se așeză Max la masa de machiaj, înmuindu-și degetele în crema rece. Cînd facem ce?

– Aia cu televiziunea.

Emoția scînteia împrejurul lui, în timp ce privea imaginea lui Max în oglindă.

– Emisiunea specială pe care vrea s-o producă Taylor. O facem aici, în Los Angeles?

Cu mișcări calculate, Max începu să-și șteargă machiajul.

– Nu.

– Am putea-o face în decor natural, la New Orleans.

Luke vedea deja totul – reflectoarele, camerele, celebritatea.

Max aruncă șervețelele folosite.

– N-o facem, Luke.

– Probabil va trebui să tăiem toate imaginile de aproape, dar ie-am putea înlocui cu...

Rămase cu fraza neterminată, emoția fiind înlocuită de uimire.

– Ce? Cum adică, n-o facem?

– Uite-așa, își scoase Max cravata tuxedo-ului, înainte de a se ridica să se schimbe. Am refuzat.

– Dar de ce? Ne-ar vedea milioane de oameni, într-o singură seară.

– Magia își pierde impactul pe film.

Max își agăță haina și se apucă de lucru cu butonii cămășii.

– Nu e nevoie. Am putea-o face în direct. De multe ori au spectatori în studio.

– În orice caz, nu ne-ar permite-o programul.

Puse butonii într-o cutiuță de aur. Cînd deschise capacul, dinăuntru ieși un acord din *Lacul lebedelor.*

– Palavre, răsună glasul lui Luke, mai calm, odată ce înlăuntrul lui își croia drum altă stare în locul nedumeririi. Max nu-l privise nici un moment în ochi,

niciodată, de cînd intraseră în cabină. Toate-s baliverne. N-o faci din cauza mea.

Cu mişcări lente, Max închise capacul, oprind muzica.

– Asta-i o idee remarcabil de prostească.

– Ba nu e deloc. Nu vrei să fii expus în felul ăla, nu cu mine alături. La fel cum ai refuzat spectacolul lui Carson, anul trecut. Nu vrei să apari la televiziune fiindcă-ţi închipui că ticălosul ăla m-ar putea vedea, el sau maică-mea, şi ar face tărăboi. Aşa că spui nu tuturor treburilor care te-ar da peste cap.

Max îşi scoase cămaşa de la tuxedo, rămînînd în maioul alb şi pantalonii costumului. Din obişnuinţă, agăţă cămaşa pe un umeraş capitonat, dînd cu degetul peste pliseu.

– Hotărăsc singur, Luke, din motive care mă privesc.

– Din cauza mea, murmură Luke; îl durea acea apăsare în piept, acel junghi în măruntaie. Nu e cinstit.

– E cinstit pentru mine, Luke.

Max întinse mîna să-l atingă pe umăr, dar Luke se smuci din loc. Era pentru prima oară, de ani de zile, cînd băiatul făcea din nou acea mişcare bruscă, defensivă. Îl durea şi acest lucru.

– Nu trebuie s-o iei aşa.

– Cum ai vrea s-o iau? întrebă furios Luke; îi venea să spargă ceva, orice, dar reuşi să-şi ţină pumnii încleştaţi lîngă trup. Eu sînt de vină.

– Învinuirile nu au nici o legătură. Priorităţile, da.

S-ar putea să nu fii încă destul de mare pentru a înţelege asta, sau faptul că timpul trece. Peste încă doi ani, vei avea optsprezece. Dacă aleg să primesc o ofertă la televiziune în acel moment, am s-o fac.

– Nu vreau să mai aştepţi. Nu pentru mine.

Ochii-i străluceau de furie.

– Dacă or s-apară necazuri, mă descurc eu cu ele. Nu mai sînt copil. Şi din cîte ştim, e moartă. Mă rog la Dumnezeu să fie moartă.

– Mai bine nu, răsună tăios ca o spadă glasul lui Max. Orice-a făcut sau n-a făcut, rămîne mama ta care ţi-a dat viaţă. Nu-i dori moartea, Luke. Vine ea la noi toţi, destul de curînd.

– Te-aştepţi să n-o urăsc?

– De sentimentele tale, tu răspunzi. La fel cum propriile mele decizii îmi aparţin.

Deodată obosit, Max şi frecă faţa cu mîinile. Ştiuse că avea să sosească momentul de-a vorbi despre asta. Întotdeauna venea timpul lucrului de care te temeai cel mai mult.

– N-a murit.

Trupul lui Luke se crispă ca un bici.

– De unde ştii?

– Crezuseşi că mi-aş fi asumat vreun risc cu tine?

Furios pe faptul că trebuia să se explice, Max înhăţă o cămaşă curată de pe umeraş.

– M-am ţinut pe urmele ei, unde e, cum o duce şi ce face. O mişcare către tine, una singură, şi te-aş fi dus într-un loc unde să nu te poată găsi niciodată.

Toată mînia lui Luke secă, lăsîndu-l gol şi nefericit.

– Nu ştiu ce-ar trebui să-ţi spun.

– Nu trebuie să spui nimic. Am făcut ceea ce-am făcut şi voi continua s-o fac, fiindcă te iubesc. Dacă trebuie să-ţi cer ceva în schimb, îţi cer să mai ai răbdare doar doi ani.

Cu umerii căzuţi, Luke mişcă borcănaşele de pe măsuţa de toaletă a lui Max.

– Niciodată n-am să fiu în stare să te răsplătesc.

– Să nu mă insulţi încercînd cumva.

– Tu şi Lily...

Ridică un borcan, îl puse la loc. Unele emoţii erau prea imense pentru cuvinte.

– Aş face orice pentru voi.

– Atunci, scoate-ţi asta din minte deocamdată. Du-te şi te schimbă. Mai am de lucru în seara asta.

Luke îşi ridică din nou privirea. Max se întreba cum era posibil ca acest băiat să fi devenit bărbat în scurtul răstimp cît stătuseră în cabina aceea înghesuită. Însă cel care se întorsese acum spre el era un bărbat, fără să mai aibă ochii strălucitori, ci întunecoşi şi discreţi.

– În noaptea asta ai să faci treaba de la Langtree. Vreau să vin cu tine.

Max oftă, aşezîndu-se să-şi scoată pantofii de scenă.

– Îmi faci greutăţi, astă seară, Luke. Te-am mai luat cu mine, dar e un pas enorm între a pregăti o

treabă şi a o executa.

– Vin cu tine, Max, păşi Luke înainte, astfel că Max fu nevoit să-şi încline capul pe spate pentru a-i susţine privirea. Întotdeauna vorbeşti despre a alege. Nu e timpul să mă laşi şi pe mine să aleg singur?

Urmă o lungă pauză, înainte ca Max să vorbească din nou.

– Plecăm peste o oră. Vei avea nevoie de îmbrăcăminte neagră.

Max era recunoscător că Elsa Langtree nu colecţiona căţeii fru-fru pe care multe actriţe îi găseau la modă. Excentricităţile Elsei se îndreptau spre colecţionarea de bărbaţi – tot mai tineri şi mai muşculoşi, odată cu trecerea anilor. Actualmente se afla între soţul numărul şapte şi soţul numărul opt, după recentul divorţ de un fotbalist fundaş profesionist. Erau în curs planurile de nuntă cu amorul ei actual, un culturist de douăzeci şi opt de ani.

Elsa avea patruzeci şi nouă şi nu se lăsa.

Gusturile ei, recunoscut jalnice în materie de bărbaţi, erau altminteri impecabile. Fapt pe care Max i-l explică lui Luke în timp ce escaladau zidul înalt de doi metri şi jumătate.

– Bogătaşii îşi pierd adesea simţul perspectivei,

spuse încet Max, în timp ce străbăteau grăbiți peluza tunsă. Dar, după cum vei vedea, casa pe care și-a clădit-o Elsa acum vreo zece ani e pur și simplu adorabilă. A angajat decoratori, bineînțeles. Baxter și Fitch, foarte buni. Dar a inspectat și a aprobat personal fiecare mostră, fiecare piesă, fiecare detaliu.

– De unde știi toate astea?

– Cînd te pregătești să spargi o casă, e obligatoriu să știi totul despre locatari, precum și despre configurația construcției.

Se opri la adăpostul unor arbori de mimoze.

– Iată, după cum vezi, un excelent exemplu de arhitectură colonială. Linii foarte tradiționale, vag fluide și feminine, potrivite perfect cu Elsa.

– E mare, remarcă Luke.

– Evident, dar nu ostentativ. Odată intrați, nu vei mai vorbi decît cînd e absolut necesar, stai lîngă mine tot timpul și urmează-mi instrucțiunile *ad litteram* și fără ezitare.

Luke dădu din cap. Nerăbdarea îi bolborosea în sînge.

– Sînt gata.

Max găsi sistemul de alarmă camuflat lîngă rama ferestrei, în curtea din spate. Urmînd instrucțiunile lui Mouse, deșurubă capacul și tăie firele potrivite. Înfruntîndu-și nerăbdarea, Luke așteptă pînă cînd Max puse la loc șuruburile și trecu la ușa terasei.

– Sticlă gravată, tăiată și decorată de un artist din New Hampshire, murmură Max. Ar fi o crimă s-o

vătămăm.

În loc să-și folosească tăietorul, scoase cleștele și începu să lucreze la cele două broaște.

Dură ceva timp. Pe măsură ce treceau minutele, Luke începu să simtă toate sunetele din aer. Zumzetul slab al filtrului din piscină, freamătul păsărilor nocturne prin copaci, țăcănitul liniștit al metalului pe metal, pe cînd Max lucra cu finețe la încuietori. Apoi, șoapta succesului, cînd Max deschise ușa glisantă.

Acum, pentru prima oară, simți ceea ce trăia Max de fiecare dată. Acea excitație pulsîndă de-a intra într-o casă încuiată, plăcerea sinistră de a ști că înăuntru dormeau oameni, mîncărimea puterii de a umbla prin beznă spre a-ți găsi prada.

Merseră tăcuți, unul după altul, prin salonul spațios. Mireasmă slabă de crizanteme, o părere de parfum feminin stăruind. Cu planurile deschise în mînă, Max se îndreptă spre bucătărie și spre ușa care ducea în pivniță.

– De ce...

Max clătină din cap făcîndu-i semn să tacă, și coborî scara. Pereții erau lambrisați cu lemn de brad brun-închis. O masă de biliard stătea în centrul încăperii principale, înconjurată de echipamente de culturism. Un bar de stejar domina un perete.

– Sala de jocuri, spuse calm Max. Ca să fie bărbații fericiți.

– Își ține bijuteriile aici jos?

– Nu, chicoti Max la un asemenea gînd. Ci tabloul

electric. Seiful e cu deschidere programată. Foarte sofisticat şi greu de deschis. Desigur, dacă se opreşte curentul...

– ...seiful se va deschide.

– Bingo.

Max crăpă uşa camerei instalaţiilor.

– Nu-i totul la-ndemînă? îi arătă el lui Luke. Toate etichetate frumos. Biblioteca.

Trase contactorul.

– Cu asta, ar trebui să se rezolve, spuse el, întorcîndu-se zîmbitor spre Luke. Oamenii îşi ascund atît de des seiful printre cărţi. Interesant, nu ţi se pare?

– Mda.

Înăuntrul mănuşilor, îi asudau mîinile.

– Cum te simţi?

– Ca prima oară cînd m-am aşezat cu Annabelle pe bancheta din spate, se pomeni Luke rostind, după care roşi.

Max îi apăsă pe inimă o mînă, dar nu-şi putu stăpîni chicotitiul scurt.

– A, da, reuşi el să spună după un moment. O analogie foarte adecvată.

Întorcîndu-se, porni să urce din nou scara.

Găsiră seiful în bibliotecă, în spatele unui O'Keefe extraordinar. Progamarea deschiderii fiind anulată, era simplu de descuiat ca o cutie cu cifru pentru copii. Max făcu un pas înapoi, indicîndu-i lui Luke să înceapă.

De la tată la fiu, îşi spuse el mîndru, în timp ce

Luke scotea din seif casetele cu bijuterii. Fasciculul îngust al creionului-lanternă făcu să stălucească pietrele preţioase, cînd Luke deschise capacele.

Erau splendide. Altceva nu-şi putu spune Luke, în timp ce privea scînteierea nestematelor, montate magnific în aur şi platină. Faptul că nu se gîndise deloc la valoarea lor monetară, în acel prim moment, l-ar fi încîntat enorm pe Max.

– Încă nu, spuse acesta, cu gura lîngă urechea lui Luke. Ceea ce străluceşte e adesea fals.

Scoase o lupă din pungă şi, dîndu-i lui Luke lanterna s-o ţină spre pietre, le examină.

– Formidabile, murmură el, oftînd. Pur şi simplu formidabile. Cum am spus, Elsa are gusturi excelente.

Închise seiful şi trase tabloul la loc.

– Mai mare ruşinea s-o lăsăm O'Keefe aici. Dar mi se pare cinstit, nu crezi?

Luke ţinea în mîini smaralde de mii de dolari. Şi zîmbea.

Capitolul 10

Trucul de a reuşi o scamatorie curată, în ce-l privea pe Sam, consta în a exploata veriga cea mai slabă. În scurtul timp de cînd se afla alături de trupa Nouvelle, stătuse la dispoziţia tuturor, pentru orice munci, avînd pe chip un zîmbet voios şi un cuvînt măgulitor oricînd gata pe limbă. Ascultase compătimitor cînd Lily îi povestise despre viaţa lui Luke şi-i cucerise inima inventînd o poveste despre o mamă moartă şi un tată brutal – lucru care i-ar fi surprins pe părinţii lui, care locuiau într-o casă modestă din Bloomfield, New Jersey, fără a fi ridicat la furie mîna asupra lui niciodată în cei şaisprezece ani cît trăise sub aco-

perişul lor.

Urîse suburbiile şi, din motive care-i nedumereau pe ambii săi părinţi, liniştiţi şi muncitori, îi disprețuise, cu stilul de viaţă şi ambiţiile lor reduse.

Prin anii adolescenţei, le frînsese inimile cu sfidarea şi caracterul său rebel. Furase pentru prima oară maşina familiei la vîrsta de paisprezece ani şi pornise spre Manhattan. Poate ar fi ajuns, dacă se ostenea să plătească taxa la tunel. Poliţiştii l-au adus înapoi în Bloomfield, îmbufnat şi fără să se căiască.

Dobîndise priceperea furtişagurilor din magazine, a hoţiei de ceasuri, bijuterii de costum, materiale de machiaj de magazin universal. Închidea ordonat marfa într-o servietă de piele furată, apoi o vindea cu preţ redus colegilor de şcoală.

Pătrunsese în şcoală şi o vandalizase de două ori, din plăcerea de a sparge ferestre şi ţevi de apă. Era destul de deştept ca să nu se laude cu faptele sale şi se purta atît de fermecător cu profesorii, încît nici nu priviseră în direcţia lui.

Acasă era un zbir, făcîndu-şi mama să plîngă cu regularitate. Părinţii ştiau că fura de la ei, lipsea un pol din portofel, dispăreau mărunţişuri, cîte o bijuterie se făcea nevăzută. Nu înţelegeau de ce simţea îndemnul să fure, cînd îi asigurau o viaţă atît de îndestulată. Şi nu înţelegeau nici că fiului lor hoţia nu-i făcea o deosebită plăcere. Dar îi plăcea, foarte mult, să-i facă pe oameni să sufere.

Refuza să se ducă la consultaţii – sau, dacă reuşeau să-l tîrască pînă la psihoterapeut, şedea bo-

sumflat şi nu scotea o vorbă. Cînd, la şaisprezece ani, mama sa refuzase să-l lase să-i folosească maşina, reacţionase lovind-o, spărgîndu-i buza şi învineţindu-i un ochi. Apoi luase calm cheile, ieşise pe uşă şi plecase, la volan.

Abandonase maşina lîngă hotarul cu Pennsylvania şi nu se mai întorsese niciodată.

Nu se gîndea un moment la părinţii lui. Prin minte nu i se derula nici o amintire a vreunui Crăciun sau zi de naştere, nici o plimbare pe malul mării. Pentru Sam, acestea însemnau mai puţin decît nimic şi, prin urmare, nu existau.

Familia Nouvelle îi oferea ceva bani de buzunar, o faţadă excelentă şi răgazul de a plănui o nouă lovitură. Întrucît era capabil să se folosească de ei, îi disprețuia la fel de mult pe cît disprețuise perechea liniştită care-i dăduse viaţă.

Din motive pe care nu le înţelegea şi pe care nici nu încerca să le exploreze, cel mai mult îl ura pe Luke. Întrucît simţea că lui Roxanne i se trezise o pasiune copilărească pentru Luke, Sam îşi puse în minte s-o momească departe de el.

O mai considera şi ca fiind veriga slabă.

Îi acorda timp şi atenţie, îi asculta ideile, o complimenta pentru talentul la magie. O convinse să-i arate cîteva scamatorii şi, treptat, îi cîştigase încrederea şi afecţiunea.

Era absolut sigur de loialitatea ei şi, spre sfîrşitul celei de-a doua luni petrecute în New Orleans, se hotărî s-o folosească.

Îi ieşea adesea în întîmpinare pe drumul de la şcoală, obicei care-i atrăsese simpatia lui Max şi Lily. Era o iarnă rece şi umedă, iar oamenii se grăbeau pe străzi, căutînd căldura căminelor. Îi fu uşor s-o depisteze pe Roxanne, mergînd agale pe trotuar, pe sub streşinile teraselor, ca să n-o plouă, în timp ce privea prin vitrine. Mulţi dintre negustori o cunoşteau şi o primeau cu bucurie dacă intra să scotocească prin rafturi.

Atingea toate produsele cu respect şi admiraţie, punînd adesea întrebări şi reţinînd datele nou aflate.

Încă se mai afla la două străzi distanţă cînd o văzu Sam, părul ei roşcat-viu şi jacheta de un albastru intens desprinzîndu-se din penumbra mohorîtă. Îşi alesese deja prada şi, mergînd s-o întîmpine, era cum nu se poate mai bine dispus.

– Hei, Rox, cum a fost la şcoală?

– A fost bine.

Fata îi zîmbi doar, destul de matură şi categoric destul de femeie pentru a fi flatată de atenţia unui bărbat de nouăsprezece ani. Inima de sub sînul ce se încăpăţîna să rămînă nedezvoltat îşi accelera ritmul.

Unul dintre magazinele de pe Royal conţinea mai mult boarfe decît comori. Existau cîteva piese interesante, majoritatea necostisitoare. Femeia care ţinea magazinul lua obiecte în consignaţie şi-şi sporea veniturile ghicind în cărţi şi-n palmă. Sam alesese acest magazin fiindcă proprietăreasa lucra de obicei singură, iar Roxanne se oprea adesea să-i ghicească.

– Vrei să-ţi ghicească în cărţi? îi rînji el. Poate

afli ce-ai făcut la teza aia.

– Nu întreb niciodată asemenea prostii.

– Ai putea-o întreba despre vreun băiat.

Și-i aruncă o privire care-i lansă pulsul la galop, deschizînd ușa înainte ca Roxanne să fi apucat să se îndepărteze.

– Poate-ți spune cînd ai să te măriți.

Roxanne își privi pantofii.

– Tu de fapt nu crezi în cărți.

– Hai să vedem ce-ți spune. Poate o să cred.

Madame D'Amour stătea după tejghea. Avea o față unghiulară, rujată gros și dominată de ochii căprui-închiși. În ziua aceea purta unul dintre numeroasele-i turbane, purpuriu, care-i lăsa libere doar cîteva șuvițe din părul vopsit nemilos în culoarea abanosului. Își adăugase cercei grei cu strasuri, căzîndu-i aproape pînă pe umerii caftanului vînăt. La gît purta cîteva lanțuri de argint. Brățările îi zăngăneau pe ambele mîini.

Avea vreo șaizeci de ani și pretindea că s-ar fi tras dintr-un neam de țigani. Putea fi adevărat dar, indiferent de moștenire, o fascina pe Roxanne.

Cînd clopoțeii de la ușă clincăniră, ridică privirea și zîmbi. Cărțile de tarot, ilustrate colorat, stăteau în fața ei pe tejghea, aranjate într-o cruce celtică.

– Mă gîndeam eu că mica mea prietenă mă va vizita azi.

Roxanne se apropie pentru a putea să studieze cărțile. În magazin era peste măsură de cald, dar n-o deranja. Întotdeauna mirosea frumos, de la tămîia pe care o ardea Madame și pînă la parfumul femeiesc

folosit cu generozitate.

– Ai venit la magazin, o întrebă Madame, sau la ghicit?

– Aveți timp de-o lectură?

– Pentru tine, iubito, oricînd. Poate împărțim puțină ciocolată fierbinte, *oui?*

Privi spre Sam, iar zîmbetul i se cam șterse. Băiatul avea ceva ce nu-i plăcea, în pofida zîmbetului deschis, prietenos, și a ochilor frumoși.

– Și dumneata? Ai o întrebare să le-o pui cărților?

– Nu vă deranjați, zîmbi el mînzește. Cred că mă cam sperie puțintel. Dă-i drumu', Rox, nu te grăbi. Trebuie să iau ceva de la farmacie. Ne-ntîlnim acasă.

– O.K.

În timp ce Madame culegea cărțile și se ridica, Roxanne trecu spre perdeaua care despărțea magazinul de odăița din spate.

– Spune-i lui tata că vin.

– Sigur. La revedere.

Porni spre ușă, oprindu-se cînd auzi perdeaua căzînd cu un foșnet. Zîmbetul nu-i mai era prietenos, cînd deschise intenționat ușa spre stradă, făcînd clopoțeii să sune, apoi o închise la loc. Mișcîndu-se cu repeziciune, trecu pe lîngă mesele pline cu fleacuri și valori, spre tejghea. Sub aceasta se găsea cutia de țigări pictată unde Madame aduna încasările zilei. Nu era o pradă bogată – afacerile mergeau greu în zilele ploioase de iarnă – dar Sam strînse totul, pînă la ultimul penny. Își îndesă în buzunar bancnotele și mărun-

ţişul şi aruncă o privire rapidă în jur să vadă dacă mai merita ceva să-şi piardă timpul. I-ar fi plăcut să spargă ceva sticlărie şi porţelanuri. Asta era cert. În schimb, îşi umplu buzunarele hainei cu unele dintre farafastîcurile mai mărunte. Ţinînd cu grijă clopoţeii nemişcaţi, se strecură afară şi închise încet, tăcut, uşa în urma lui.

De-a lungul săptămînii următoare, Sam mai jefui patru magazine din cartier. Cînd era spre avantajul lui, recurgea la ajutorul lui Roxanne, hoinărind cu ea prin prăvălii şi aşteptînd pînă cînd fata, cunoscută în zonă, distrăgea atenţia vînzătorului. Vîra în buzunare tot ce-i era la îndemînă, indiferent că era cîte o piesă de *Limoges* valoroasă sau vreo scrumieră suvenir ieftină. O dată, fu îndeajuns de norocos să cureţe încă un sertar de încasări, pe cînd Roxanne era invitată în spate să vadă o păpuşă de porţelan care tocmai sosise de la Paris.

Pentru Sam nu conta valoarea prăzii. Lucrul care-l bucura cel mai mult era cunoştinţa faptului că Roxanne cea cu ochii mari şi atît de încrezătoare era neştiutoarea lui parteneră. Nimeni n-ar fi acuzat-o pe drăgălaşa fetiţă a lui Maximillian Nouvelle că ar fura flecuşteţe. Cît timp era cu ea, îşi putea căptuşi buzunarele după placul inimii sale îngheţate.

Dar cea mai reuşită parte a acelei ierni în New Orleans a constat în seducerea lui Annabelle de lîngă amorezatul Luke.

A fost uşor, la fel de uşor ca obligatoriile şi meschinele furturi din magazine. Tot ce-avea de făcut era să privească, să asculte şi să profite de ocaziile ce i se iveau.

Asemenea majorităţii amanţilor tineri, Luke şi Annabelle aveau partea lor de ciorovăieli. Cele mai multe se învîrteau în jurul timpului limitat de care dispunea Luke ca s-o distreze şi cerinţelor ei crescînde asupra fiecărui moment din zi. Îl sîcîia să lipsească de la repetiţii, de la reprezentaţii pentru a o putea duce la cîte-o petrecere, la un dans, la o plimbare. L-or fi mînat poate pe el hormonii, dar Luke era un profesionist prea conştiincios – şi un hoţ prea devotat – ca să contramandeze un spectacol sau o lovitură, fie şi pentru Annabelle.

– Ascultă, nu pot, pufni enervat Luke, mutîndu-şi telefonul la cealaltă ureche. Annabelle, ţi-am explicat încă de-acum cîteva zile.

– Nu eşti decît încăpăţînat.

Prin receptor i se auzeau clar lacrimile din voce. Şi-l făceau pe Luke să se simtă mizerabil.

– Doar ştii că domnul Nouvelle ar înţelege.

– Ba nu ştiu, răspunse Luke – fiindcă nu-i ceruse lui Max să înţeleagă şi nici n-avea intenţia s-o facă. Nu e weekend-ul meu liber, Annabelle. Am un angajament de spectacol.

– Cred că-nseamnă pentru tine mai mult decît

însemn eu.

Firește că așa era, dar Luke se îndoia c-ar fi fost înțelept să i-o spună.

– E un lucru pe care-l am de făcut.

– Petrecerea lui Lucy va fi cea mai mare de anul ăsta. Toată lumea o să fie acolo. Tatăl ei a angajat chiar și-o orchestră *live*. Mor dacă nu mă duc.

– Atunci du-te, spuse Luke printre dinți. Ți-am spus că nu mă supăr. Nu-ți pretind să stai singură acasă.

– A, sigur.

Derîderea, cu o nuanță stridentă, se alătură lacrimilor.

– Să mă duc la cea mai mare petrecere a anului fără prietenul meu.

Își trase nasul, strecurîndu-și apoi în voce toată lingușeala pe care-o avea la dispoziție:

– O, te rog, iubitule, n-ai putea să joci doar în prima reprezentație? N-ar fi atît de rău dacă am merge împreună, după care vei spune că trebuie să pleci.

Era tentant, la fel cum fusese *Trosnetul biciului* odinioară, cu nu prea mulți ani în urmă. Făgăduia emoții, o plimbare rapidă, cu sufletul la gură. Luke nu se schimbase atît de mult în ultimii ani ca să nu știe cînd să reziste unei plăceri ce i se oferea.

– Îmi pare rău, Annabelle. Nu pot.

– Bine.

Acest unic cuvînt era rece ca gheața.

– Ascultă, începu el, tresărind apoi, cînd telefonul trîntit îi reverberă în ureche. Christoase, murmură, și

lăsă receptorul în furcă.

– Necazuri cu femeile?

Sam părea că tocmai intrase agale din bucătărie, cu un măr în mînă. În realitate, trăsese cu urechea la întreaga conversație și-și elabora deja planurile.

– Astea nu înțeleg nimic.

Luke nu avea obiceiul să i se confeseze lui Sam, dar era pur și simplu destul de furios și frustrat ca să se descarce primei urechi disponibile.

– Cum dracu' să mă pot regula cu programele tuturor numai fiindcă Lucy Harebecker dă nu-ș' ce petrecere?

Sam dădu din cap înțelegător și mușcă din măr.

– Ei, o să-i treacă, îi dădu el lui Luke un pumn amical în braț. Iar dacă nu, atunci se găsesc puicuțe cît cuprinde în pădure. Corect?

Îi făcu cu ochiul și porni spre etaj. Se ivea necesitatea de a-și lua liber de la spectacolul din seara aceea. Sam avea de mers la o petrecere.

O febră falsă și o durere de cap înnebunitoare fură tot ce-i trebuia. În timp ce Luke se pregătea să încălzească publicul la *Ușa magică,* Sam ciocănea la ușa lui Annabelle. Deschise chiar ea, cu ochii umflați de plîns și nervi.

– A, bună, Sam, își trase Annabelle nasul și-și netezi părul. Ce faci pe-aici?

– M-a trimis Luke.

Cu un zîmbet de scuză, scoase mîna de la spate și-i oferi un buchet de margarete colorate.

– Oh!

Fata luă florile şi le mirosi. Erau frumoase, dar nu recuperau absenţa de la cea mai grozavă noapte a anului.

– Cred că-ncearcă să se-mpace cu mine.

– Îi pare foarte rău, Annabelle. Se simţea prost că pierzi petrecerea.

– Şi eu.

Ochii i se înăspriră, apoi oftă, ridicînd din umeri. Părinţii ei plecaseră în oraş, propria ei seară era distrusă şi nu se putea mulţumi decît cu un buchet de flori tîmpite.

– Ei, mulţumesc că mi le-ai adus.

– Plăcerea mea. Nu-i tocmai o corvoadă să-i aduci flori unei femei frumoase.

Admiraţia, cu o lucire de poftă, i se ivi în ochi înainte de a-şi muta grăbit privirea.

– Cred că-i timpul s-o-ntind. Ai treburi de făcut.

– Nu, nu tocmai.

Era flatată de expresia lui, mişcată de faptul că încercase să şi-o ascundă. Cu toată noaptea lungă şi searbădă care-o aştepta, ar fi părut o prostie să-i închidă uşa-n nas unui mascul atrăgător.

– Poate ţi-ar face plăcere să intri, la o Cola sau ceva. Dacă n-ai alte planuri.

– Ar fi drăguţ, dacă eşti sigură că ai tăi nu se supără.

– A, sînt plecaţi, n-au să vină cîteva ore, îşi fîlfîi Annabelle genele. Zău că mi-ar plăcea puţină companie.

– Şi mie.

Închise uşa în urma lui.

La început făcu pe timidul, păstrînd distanţa din belşug pe canapea în timp ce băură Coca Cola şi ascultară discuri. Treptat, înaintă spre poziţia de confident înţelegător. Avu grijă să se oprească înainte de a-l critica pe Luke, conştient de uşurinţa cu care Annabelle s-ar fi putut întoarce împotriva lui. Sub pretextul de a-i înlocui petrecerea ratată, o invită – cu doar o tuşă de stîngăcie – la dans.

Fata îi găsi admiraţia sfioasă foarte dulce şi-şi cuibări capul pe umărul lui în timp ce se legănau pe covor. Cînd mîna lui începu să i se mişte ritmic în sus şi-n jos pe şira spinării, nu făcu decît să ofteze.

– Mă bucur atît de mult că ai venit, murmură ea. Mă simt cu atît mai bine.

– Nu puteam suferi gîndul că erai singură şi necăjită. Ce norócos e Luke să aibă o fată ca tine.

Înghiţi în sec, asigurîndu-se că se auzea. Cînd vorbi din nou, glasul îi era nesigur.

– Eu... mă gîndesc la tine tot timpul, Annabelle. Ştiu că n-ar trebui, da' n-am încotro.

– Chiar?

Ochii fetei străluceau, în timp ce-şi dădea capul pe spate să-l privească.

– Şi la ce te gîndeşti?

– La cît eşti de frumoasă.

Îşi apropie gura de a ei şi o simţi cutremurîndu-se. Îl distra să vadă cît de uşor influenţabile erau femeile. Spune-le că-s frumoase şi vor crede orice.

– Cînd vii pe la noi sau la club, nu-mi mai pot lua

ochii de la tine.

Îi atinse buzele cu ale lui, doar o părere, apoi, parcă venindu-şi în fire, se smuci înapoi.

– Iartă-mă.

Îşi trecu prin păr o mînă tremurîndă.

– Cred c-ar fi mai bine să plec.

Dar nu se clinti, rămase pe loc, privind-o. Peste un moment, aşa cum sperase, aşa cum plănuise, ea fu aceea care păşi spre el, care-i cuprinse gîtul cu braţele.

– Sam, nu pleca.

Era drăgălaş, era bun cu ea şi săruta bine. Cerinţele lui Annabelle tocmai fuseseră întrunite.

Cînd o culcă pe canapea şi o avu, tot trupul i se zgudui de orgasm. Dar mai mult se zguduia de plăcerea de-a şti că luase ceva ce-i aparţinuse lui Luke.

În timp ce Sam o făcea pe Annabelle să geamă pe trandafirii decoraţi, cît verzele, ai canapelei maică-si, Madame intră în culisele scenei de la *Uşa magică.* O tulbura să aducă veşti proaste. Dar făcea acest lucru nu atît pentru ceilalţi comercianţi din cartier, nici măcar pentru sine, cît pentru Roxanne.

Max ridică privirea de pe schiţele pe care le făcea şi o văzu pe Madame în uşa cabinei. O reală plăcere îi lumină ochii, în timp ce se ridica, luîndu-i mîna să

i-o sărute.

– Ah, Madame, *bonsoir, bienvenue.* E o plăcere să vă revăd.

– Aş dori să pot spune că am venit să văd spectacolul, *mon ami,* dar nu este aşa.

Îi văzu zîmbetul din ochi prefăcîndu-se în îngrijorare.

– Aveţi o problemă?

– *Oui,* una pe care trebuie să v-o împărtăşesc, cu regret. Putem sta de vorbă?

– Desigur.

Închise uşa şi o pofti pe un scaun.

– La începutul acestei săptămîni, magazinul meu a fost jefuit.

Poate că era o ironie, el însuşi fiind hoţ, dar acest gînd îl umplu de furie. Max n-o consideră o ironie. Madame îi era prietenă şi o prietenă care-şi putea permite greu să fie jefuită.

– Ce aţi pierdut?

– O sută de dolari, poate mai mult sau mai puţin, şi cîteva mărunţişuri. E o complicaţie, monsieur, nu tocmai o tragedie. Am reclamat-o, desigur, şi nu s-a putut face mare lucru. Cînd lucrezi în domeniu, înveţi să accepţi pierderile. Nu m-aş mai fi gîndit prea mult, dar peste o zi, două, am auzit că alte două magazine – *New Orleans Boutique* de pe Bourbon şi *Rendez vous* de pe Conti – fuseseră de asemenea jefuite, de sume mici, neîndoielnic. A doua zi, magazinul de lîngă al meu a înregistrat o pierdere – nu chiar la fel de mică. Au fost luate mai multe piese de porţelan valo-

roase, precum și cîteva sute, bani lichizi.

Max își trecu un deget peste mustață.

– L-a văzut cineva pe hoț?

– Poate.

Madame se juca stingherită cu amuleta de pe corsajul de mătase roșie al caftanului cu falduri.

– Și poate că nu. Cînd ne-am adunat, între comercianți, să ne plîngem de necazurile noastre, a reieșit că o cunoștință de-a noastră fusese în magazin de fiecare dată cînd se produseseră pierderile. Coincidență, poate.

– Coincidență? își arcui Max o sprînceană. Cam improbabil, cu siguranță. De ce ați venit să mi-o spuneți mie, Madame?

– Fiindcă vizitatorul fiecăruia dintre magazine a fost Roxanne.

Madame strînse cu putere buzele, cînd îl văzu pe Max schimbîndu-se la față. Risipită, dispărută era preocuparea, interesul, vizibila dorință de-a o ajuta. În locul acestora apăruse o mînie amenințătoare, arzînd-i în ochi.

– Madame, rosti el, cu un glas nu mai puternic decît o șoaptă și înfricoșător ca o spadă. Îndrăzniți?

– Îndrăznesc, monsieur, pentru că o iubesc pe copilă.

– Și totuși o acuzați de-a se fi furișat în prăvălia dumneavoastră, să fure de la cei care o iubesc și au încredere în ea?

– Nu, se ridicară umerii femeii. N-o acuz. N-ar lua ceea ce-mi aparține, cînd în adîncul inimii știe că

n-ar trebui decît să ceară pentru a i se da. Nu venise singură în vizitele acelea, monsieur.

Luptîndu-se cu furia, Max se întoarse să toarne brandy pentru amîndoi. Așteptă să-i ofere o cupă și să ia el însuși prima sorbitură, înainte de a vorbi.

– Și cu cine era?

– Cu Samuel Wyatt.

Max digeră informația, apoi dădu din cap. Nu-și dorea decît să fi putut spune că era surprins. Își dorea doar să nu simtă inevitabilitatea faptului. Îl luase pe băiat lîngă el, făcuse tot ce putea mai bine, dar știuse, cumva știuse că n-avea să fie răsplătit cu aceeași monedă.

– Îmi acordați un moment?

Se duse la ușă și o chemă pe Roxanne. Încă în costum, fata veni în cabina tatălui ei. Zîmbetul îi înflori cînd o văzu pe Madame.

– Ați venit! se repezi ea s-o sărute pe obraz. Îmi pare atît de bine c-ați venit! Puteți vedea iluzia cea nouă. Luke și cu mine am făcut-o prima oară pentru public în spectacolul de-adineauri. Ne-a reușit bine, nu-i așa, tată?

– Da.

Max închise ușa, apoi se plecă și-i puse mîna pe umeri.

– Am să te întreb ceva, Roxanne. Ceva important. Trebuie să-mi spui adevărul, orice-ar fi.

Zîmbetul i se stinse din ochi, aceștia devenind solemni și cam înspăimîntați.

– Nu te-aș minți, tată. În viața mea.

– Ai fost săptămîna asta în magazinul lui Madame?

– Luni, după şcoală. Madame mi-a dat în cărţi.

– Ai fost singură?

– Da – cînd mi-a ghicit în cărţi, adică. Venise şi Sam cu mine, dar a plecat.

– Ai luat ceva din magazinul lui Madame?

– Nu. Cred că s-ar putea să cumpăr sticluţa albastră, cea cu păunul pe ea.

O privi pe Madame în aşteptarea confirmării.

– De ziua lui Lily, dar n-am avut bani la mine.

– Nu să cumperi, Roxanne. Să iei.

– Nu...

Gura i se deschise, tremurătoare, înţelegînd.

– N-aş lua niciodată nimic de la Madame, tată. Cum aş putea? E prietena mea.

– L-ai văzut pe Sam luînd ceva, de la Madame sau de la oricare din celelalte prăvălii pe care le-a vizitat cu tine săptămîna asta?

– O, tată, nu.

Simplul gînd îi umplu ochii de lacrimi.

– N-ar fi-n stare.

– Mai vedem.

O sărută pe obraz.

– Iartă-mă, Roxanne. Trebuie să-ţi scoţi asta din minte pînă după spectacol, şi să fii pregătită să accepţi adevărul, oricare ar fi acela.

– E prietenul meu.

– Sper.

Trecuse de ora unu, cînd Max deschise uşa camerei lui Sam. Văzu silueta de sub pături şi se apropie tăcut de marginea patului. Treaz de-a binelea, Sam se foi şi deschise ochii clipind, chipurile somnoros. Lumina lunii îi căzu pieziş pe faţă.

– Te simţi mai bine? întrebă Max.

– Cred că da, îi adresă Max un zîmbet vlăguit. Îmi pare rău că te-am lăsat baltă astă seară.

– Asta nu-i mare lucru.

Max aprinse lumina, neluînd în seamă mormăitul de surpriză al lui Sam.

– Îmi cer scuze dinainte pentru această intruziune. Fie îmi apăr căminul, fie îţi fac ţie un grav deserviciu. Sper sincer că e al doilea caz.

– N-ai dreptul să scotoceşti în lucrurile mele personale, sări Sam din pat, în indispensabili, apucîndu-l pe Max de braţ.

– S-ar putea ca, procedînd aşa, să-ţi salvez reputaţia. Fii cuminte, Sam.

Cu jena vizibilă în roşeaţa obrajilor, Mouse păşi în odaie să-l dea pe Sam la o parte.

– Futu-te-n cur de stricat, ia-ţi labele de pe mine.

Sam se smuci, se zbătu, dar Mouse îl ţinea strîns. Furia ce mocnise tot timpul izbucni la suprafaţă, cînd îl văzu pe Max luînd o cutie de pe raftul dulapului.

– Ticălos blestemat, pentru asta am să te-omor!

Calm, Max deschise capacul cutiei şi cercetă conţinutul. Banii erau aranjaţi ordonat şi legaţi cu elasticuri. Erau acolo şi cîteva dintre mărunţişurile de pe lista pe care i-o dăduse Madame. Altele fuseseră probabil vîndute, presupuse Max. Simţea o apăsare pe inimă cînd privi spre Sam.

– Te-am luat în casa mea, spuse el rar. Nu aştept recunoştinţă pentru asta, de vreme ce ai muncit pentru cameră şi masă. Dar am avut încredere în tine cu privire la copila mea, iar ea a avut încredere ca într-un prieten. Te-ai folosit de ea şi într-un asemenea mod încît, odată cu lucrurile astea, i-ai furat o parte din copilărie. Dacă aş fi un om violent, numai pentru acest lucru te-aş ucide.

– Ştia ce făceam, scuipă Sam. A fost şi ea părtaşă. Şi ea a...

Se întrerupse, cînd Max îl lovi cu putere peste faţă cu dosul mîinii.

– Poate că, la urma urmei, sînt un om violent.

Făcu un pas înainte, ajungînd cu ochii foarte aproape de ai lui Sam.

– Îţi iei hainele şi pleci în noaptea asta. Îţi voi da plata pe care ţi-o datorez. Nu vei părăsi numai această casă, ci şi cartierul. Înţelege-mă, cunosc fiecare palmă de loc din Vieux Carré. Dacă la crăpatul zorilor mai eşti pe-aici, voi şti. Şi-am să te găsesc.

Se întoarse şi, luînd cutia, porni spre uşă.

– Dă-i drumul, Mouse. Vezi să-şi împacheteze numai şi numai lucrurile lui.

– Ai să plăteşti, ticălosule! îşi şterse Sam sîngele

de pe buză. Jur pe Christos c-ai să plăteşti.

– Am şi plătit, răspunse Max peste umăr. Supunîndu-mi familia prezenţei tale.

Sam apucă o pereche de blugi de pe spătarul unui scaun. Îşi dezveli colţii spre Mouse în timp ce şi-i trăgea pe el:

– Ţi se scoală cînd te uiţi cum mă-mbrac, poponare?

Mouse roşi puţin, dar nu spuse nimic.

– Oricum mă bucur că plec de-aici, continuă el, punîndu-şi o cămaşă. În ultimele cîteva luni am murit de plictiseală.

– Atunci, mişcă.

Luke apăruse în uşă. Ochii îi scînteiau.

– O s-avem nevoie de timp să afumăm, pîn-o trece de-aici putoarea canaliei care se foloseşte de o fetiţă ca să-şi acopere curu'.

– Nu crezi că i-a plăcut s-o folosesc? rînji provocator Sam, îndesîndu-şi restul hainelor într-un sac de doc pentru rufe. Asta le place cel mai mult femeilor, boule. Întreab-o numai pe Annabelle.

– Asta ce mama dracu' mai vrea să-nsemne?

– Ei, acuma...

Sam îmbrăcă scurta pe care i-o cumpărase Lily. Avea să-i ţină de cald pe timpul iernii.

– Dacă tot întrebi, poate te-ar interesa să ştii că-n timp ce tu făceai pe trupetele mic şi cuminte-n seara asta, eu eram ocupat s-o fut pe gagică-ta de i-au ieşit ochii din cap.

Văzu furia de pe chipul lui Luke, şi neîncrederea.

Buzele i se despărțiră peste dinți.

– Exact pe scîrba aia de canapea înflorată din living, continuă el, cu un rînjet dur și rece ca gheața. Am scos-o din chiloții ăia de dantelă roșie în cinci minute. Cel mai mult îi place ei deasupra, este? Ca să i-o tragi adînc de tot. Alunița aia de sub țîța stîngă e sexy ca toți dracii, nu crezi?

Se încordă, gata de bătaie, în clipa cînd Luke se repezi la el. Dar Mouse se mișcă mai repede, apucîndu-l pe Luke și trăgîndu-l spre ușă.

– Nu merită, spuse el. Haide, Luke, lasă-l. Nu merită.

Rîsul lui Sam reverberă după ei în timp ce Mouse îl împingea pe Luke spre scară.

– Ieși afară și răcorește-te.

– Cară-te naibii din calea mea.

– Max vrea ca el să plece, se opri ferm Mouse în capul scărilor; la nevoie, l-ar fi dat pe Luke de-a berbeleacul pînă jos. Atîta vrea. Du-te afară și fă o plimbare. Eu tre' să m-asigur că pleacă.

Perfect, își spuse Luke. Prima-ntîi. Avea să iasă, ba bine că nu. Și-avea să-l aștepte pe Sam. Coborî ca o furtună treptele, ieșind în curte. I se aprinsese sîngele, clocotindu-i în venele sale de irlandez. Avea pumnii deja strînși, pregătiți. Plănuia să aștepte în stradă, să-l urmărească pe Sam un colț, două, apoi să-l bată de să se cace pe el.

Dar o auzi plîngînd. Era întors spre stradă, cu trupul încordat și mintea fierbînd de violență. Ea plîngea de parcă i se frînsese inima, ghemuită pe o bancă

de piatră, lîngă azaleele adormite.

Poate că, dacă ar fi știut-o plîngăreață, Luke n-ar fi luat-o în seamă, văzîndu-și de treburile lui. Însă, în toți anii de cînd trăia în familia Nouvelle, o dată măcar n-o auzise pe Roxanne plîngînd, după criza de vărsat. Sunetul îl lovi pînă-n adînc, înmuindu-i inima.

– Hai, Roxy.

Stîngaci și smuls dintr-ale lui, Luke se apropie de bancă și o mîngîie pe cap.

– Nu face asta.

Fata rămase cu fața ascunsă între genunchi, suspinînd.

– Isuse...

Oricît de tare șovăia, Luke se pomeni așezat alături, strîngînd-o în brațe.

– Hai, puiule, nu-l lăsa să te facă să plîngi așa. E un ticălos, o lichea ordinară.

Oftă, legănînd-o și constatînd că se calma treptat.

– Nu merită, spuse, în parte pentru sine, dîndu-și seama că vorbele lui Mouse nimeriseră drept la țintă.

– M-a folosit, murmură Roxanne la pieptul lui Luke; acum își regăsise controlul, și se simțea aproape suficient de puternică pentru a-și opri lacrimile. S-a prefăcut că mi-era prieten, dar niciodată n-a fost. M-a folosit ca să ia lucruri de la oamenii la care țineam. Am auzit ce i-a spus lui tata. Părea că ne ura, că ne-a urît tot timpul.

– Poate. Ce ne pasă?

– L-am adus acasă.

Roxanne strînse buzele. Nu era sigură că-şi putea ierta asta.

– A... chiar a făcut treaba aia cu Annabelle?

Luke expiră şi-şi rezemă obrazul de părul lui Roxanne.

– Cred că da, probabil.

– Îmi pare rău.

– Dacă l-a lăsat, uite-aşa, cred că oricum nu era cu-adevărat a mea.

– A vrut să-ţi facă rău, îi mîngîie ea braţul cu un deget, îmbărbătată. Voia să ne facă rău tuturor, cred. De-asta fura. Nu cum face tata.

– Nu... confirmă absent Luke, apoi înlemni. Ce?

– Ştii, cu furatul. Tata n-ar fura de la un prieten sau de la cineva care ar suferi din cauză că a fost jefuit.

Căscă. Accesul de plîns o obosise.

– El ia bijuterii, chestii de-alea. Sînt întotdeauna asigurate.

– Isuse Christoase.

O împinse din poala lui, încît fata aterizâ îndesat cu fundul pe bancă.

– De cînd ştii despre toate astea? De cînd ai aflat ce face?

Roxanne zîmbi indulgentă, cu ochii umflaţi sclipindu-i în lumina lunii.

– Dintotdeauna, spuse ea cu simplitate. Dintotdeauna am ştiut.

Sam plecă din casă, dar nu părăsi cartierul. Nu cînd avea un cont de reglat. Nu putuse fi descoperit atît de complet decît într-un singur mod. Roxanne îl turnase.

Îi fu uşor să se convingă că ştiuse de la bun început ce făcea. Intra valsînd în magazinele alea, ieşea tot valsînd, făcînd totul – glanţ. Iar apoi, îi făcuse lui bucata, pentru ca să fie alungat dintr-un pat cald, umilit. Trebuia să plătească pentru asta.

O aşteptă. Ştia pe ce drum mergea la şcoală. O condusese chiar el pînă acolo, din cînd în cînd, încercînd să fie drăguţ cu ea. Încercînd să fie drăguţ, îşi spuse Sam, lovind cu pumnul palma desfăcută. Şi uite cum îl răsplătise ea.

Petrecu cîteva ore reci ghemuit pe o alee, încercînd să se ferească de burniţa fină, îngheţată. Detesta să-i fie frig.

Şi mai era un lucru pentru care avea să plătească.

O zări şi se retrase puţin. Nu era nevoie de precauţie, observă el. Îşi tîra picioarele, cu ghiozdanul în spate şi ochii în pămînt. Aşteptă şi, cînd ajunse destul de aproape, sări.

Roxanne nici măcar nu ţipă cînd fu înhăţată pe la spate şi smucită în alee. Ridică pumnii – era o luptătoare înnăscută – dar şi-i coborî la loc cînd îl văzu

pe Sam.

Avea ochii încă umflați. O supăra asta. O supăra faptul că Sam îi stîrnise lacrimile. Dar i se consumaseră. Bărbia i se ridică, iar ochii, perfect uscați, luciră primejdios spre el.

– Ce vrei?

– O șuețică drăguță. Doar între noi doi.

I se citea pe chip ceva care-o făcea s-o ia la fugă, ceva ce nu mai văzuse. Era ură, da, dar oarecum mată. Ca un brici ruginit care taie dar și infectează.

– Tata ți-a spus să pleci.

– Crezi că moșul ăla mă sperie?

O îmbrînci, mai mult surprinzînd-o decît rănind-o, cu spatele trîntit de perete.

– Fac ce vreau, și ce vreau în clipa asta e să mă achit cu tine. Mi-ești datoare, Rox.

– Datoare ție?

Uitînd de surpriză, uitînd de durerea umărului lovit de piatră, Roxanne se împinse de lîngă perete.

– Te-am adus în casă. L-am rugat pe tata să-ți dea de lucru. Te-am ajutat și pe urmă tu ai furat de la prietenii mei. Nu-ți datorez o para chioară.

– Un'te duci? o împinse el la loc, cînd fata încercă să treacă pe-alături. La școală? N-aș prea'ș' crede. Cred c-ar trebui să petreci nițel timp cu mine.

O cuprinse cu o mînă de beregată. Ar fi zbierat, acum, îndelung și tare, dar n-avea destul aer.

– M-ai turnat, Rox.

– N-am... reuși ea să șoptească. Dar te-aș fi spus, dacă știam.

– Tot aia e, nu?

O îmbrînci din nou, atît de tare încît capul i se izbi dureros de perete.

Frica o făcu să ridice mîinile, pe negîndite, pe neanunțate, zgîriindu-l cu unghiile pe față. Sam urlă, slăbind strînsoarea. Roxanne aproape ajunse la gura aleii, cînd o prinse.

– Cățea mică!

Gîfîia și o trînti pe burtă. Simțea furie, durere, dar și fascinație. Putea face cu ea tot ce voia, orice, totul, și nimeni n-avea să-l oprească.

I se-nvîrtea capul. Îl văzu venind, în timp ce se ridica în patru labe. Avea s-o lovească, știa, și chiar foarte rău. Țintește jos, își spuse, și-l izbi din răsputeri.

Nici n-avea nevoie. Exact în timp ce se încorda pentru atac, în alee năvăli Luke. Slobozi un sunet din gîtlej, pe cînd se năpustea asupra lui Sam. Un sunet pe care Roxanne nu-l putea descrie decît ca pe urletul unui lup.

Apoi răsunară bufniturile pumnilor în carne. Reuși să se ridice pe picioare, deși îi tremurau. Căută mai întîi o armă, o scîndură, o piatră, o rangă de metal. Pînă la urmă alese capacul unei lăzi de gunoi și, ridicîndu-l, se apropie de locul luptei.

Nu-i trebui decît un moment pentru a vedea că Luke n-avea nevoie de ajutorul ei. Stătea călare pe Sam și, metodic, fără milă, îi trăgea pumni în față.

– Ajunge-acum, aruncă Roxanne capacul, pentru a dispune de ambele mîini ca să oprească brațele lui Luke asemeni unor pompe. Trebuie să-ncetezi.

Dacă-l omori, o să dăm de necaz.

Fu nevoită să se aplece, astfel ca ochii aprigi ai lui Luke să-i întîlnească pe-ai ei.

– Luke, tata n-ar vrea să te răneşti la mîini.

Ceva anume din tonul ei rece şi logic îl făcu să coboare privirea. Avea falangele învineţite, julite şi pline de sînge. Fu nevoit să rîdă.

– Ai dreptate.

Una dintre mîinile acelea însîngerate, însă, o atinse pe faţă. Fusese furios pe Annabelle, dar asta nu era nimic, nimic pe lîngă ceea ce simţise văzînd-o pe Roxanne trîntită la pămînt, cu Sam repezindu-se la ea.

– Eşti bine?

– Mhm. Mă pregăteam să-l pocnesc în boaşe, da' mersi că l-ai bătut tu în locul meu.

– Nici o problemă, mi-a făcut plăcere. Du-te să-ţi iei ghiozdanul. Aşteaptă-mă pe trotuar.

– Nu mai dai iar în el, bine?

Privi nepăsătoare spre chipul desfigurat al lui Sam. Dacă nu se înşela, avea nasul rupt şi cîţiva dinţi lipsă.

– Nu, răspunse el, făcîndu-i semn cu capul spre intrarea aleii. Du-te, Rox. Aşteaptă-mă.

Cu o ultimă privire spre Sam, fata se întoarse şi plecă.

– Aş putea să te omor pentru că te-ai atins de ea, se aplecă Luke aproape de Sam. O dată să te mai apropii de ea sau de familia mea, şi te omor.

După ce Luke se ridică, Sam se săltă în coate.

Parcă-i luase faţa foc, iar trupul părea lovit de un camion. Nimeni, nimeni nu-l mai răni înainte.

– Am să ţi-o plătesc.

Glasul său era un horcăit care-l făcu pe Luke să ridice batjocoritor o sprînceană:

– Poţi să-ncerci. Lecţie pe gratis, Wyatt, cară-te de-aici cît timp mai poţi umbla pe picioare. Data viitoare am să-ţi rup mai mult decît nasul.

Cînd Luke plecă, Sam se făcu ghem, încercînd să-şi oprească durerea. Dar îl sfîşia, amestecîndu-se cu ura. Într-o zi, îşi făgădui el, în timp ce se aduna pe picioare plîngînd, într-o zi, aveau să plătească toţi pentru ce-i făcuseră.

Capitolul 11

Paris, 1982

– Nu mai sînt copil.

Roxanne avea nervi. Îi trosneau în voce, sfîrîiau în ochi, pe cînd se răsucea dinspre priveliștea primăverii pariziene.

– Sînt conștient de asta.

Printr-un deliberat contrast cu al ei, tonul lui Max era blînd. Părea complet neafectat de furia fiicei lui și-și mai adăugă o linguriță de frișcă în cafeaua franțuzească tare. Anii îi aduseseră în păr un plumburiu

lucitor.

– Am dreptul să merg cu tine, am dreptul să iau parte la acțiune.

Max își unse generos cu unt comul, mușcă, apoi se șterse la buze cu un șervet de in.

– Nu, spuse el, zîmbind dulce, și continuă să mănînce.

Fetei îi venea să zbiere. Dumnezeu știa cît – să urle, să îndruge verzi și uscate. Iar un asemenea comportament greu l-ar fi convins pe tatăl ei că era o adultă competentă, gata să-și preia rolul în afacerile lui.

Salonul apartamentului de la *Ritz* era decorat luxos, opulent și confortabil. În halatul de mătase stropit cu flori viu colorate, cu smaraldele discrete sclipindu-i la urechi și complicata cosiță franțuzească revărsată pe spate, Roxanne arăta de parcă acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna.

Dar inima și sufletul ei tînjeau după alei întunecoase, după acoperișuri pline de funingine. Sîngele care-i pulsa prin vene pe sub pielea fină ca petalele de crin era sîngele unei hoațe. N-avea nevoie decît să-și convingă tatăl că sosise momentul debutului.

– Tată...

Îi umplu cu vîrf ceașca de cafea, dăruindu-i încă un surîs seducător.

– Înțeleg că nu vrei decît să mă aperi.

– Cea mai importantă datorie a unui părinte.

– Și te iubesc pentru asta. Dar trebuie să-mi dai

voie să mă maturizez.

La asta, Max o privi. Deşi buzele-i rămăseseră arcuite, ochii săi erau insuportabil de trişti.

– Toată magia care-mi stă la dispoziţie nu te-ar putea împiedica.

– Sînt gata, profită Roxanne de oftatul lui prelung, cuprinzîndu-i mîna într-a ei şi aplecîndu-se înainte; ochii-i erau din nou blînzi, zîmbetul convingător. De mult sînt gata. Sînt întru totul la fel de pricepută ca Luke...

– Habar n-ai cît de talentat e Luke, o bătu Max pe mînă, revenind la micul dejun. Cît de des purtau această discuţie? se întrebă el. De cînd anunţase, la frageda vîrstă de paisprezece ani, că era gata să intre în spectacolul lui de după program? Nici măcar n-avusese idee că ştia cu ce se ocupa el după ce se stingeau reflectoarele şi spectatorii plecau acasă.

Ochii lui Roxanne deveniră reci ca gheaţa. Max aproape chicoti. Asta e magia femeii, îşi spuse el.

– Oricît de talentat ar fi, îi replică fata, eu pot fi şi mai bună.

– Nu e o întrecere, iubita mea.

Aici greşea, medită Roxanne, în timp ce sărea din loc să pornească iarăşi prin cameră. Întrecerea dura, feroce, de ani de zile.

– Fiindcă eu nu sînt bărbat.

Amărăciunea emana din fiecare silabă.

– Asta n-are nici o legătură. Mă mîndresc oarecum considerîndu-mă eu însumi un feminist, oftă din

nou Max, împingînd farfuria la o parte. Eşti prea tînără, Roxy.

Alesese resortul nepotrivit. Jignită, fata se răsuci pe călcîie:

– Am aproape optsprezece ani. El cît avea cînd l-ai luat cu tine pentru prima dată?

– Cu ani şi ani mai mult, murmură Max. Roxanne, vreau să te duci la colegiu, să înveţi ceea ce eu nu te pot învăţa. Să te descoperi pe tine însăţi.

– Ştiu cine sînt.

Capul i se ridică, umerii se îndreptară. Max întrezări o frîntură din femeia care avea să devină. Atît de repede şi de fierbinte i se aprinsese mîndria, încît îi umplu ochii de lacrimi.

– M-ai învăţat tot ce-am nevoie să ştiu.

– Nici pe departe destul, răspunse calm Max. Lily şi cu mine te-am ţinut pe-aproape, poate prea aproape, fiindcă n-am putut îndura să procedăm altminteri. Nu vrem decît să faci un pas, de capul tău. Dacă te vei întoarce, voi considera că aşa ţi se potriveşte.

– Şi cum rămîne cu dorinţele mele? Vreau să fiu de faţă cînd te duci la Chaumet, cînd deschizi seiful. Vreau să ştiu cum te simţi stînd în întuneric, cu diamantele Azzedine în mîini.

Max înţelegea, prea bine înţelegea. Ar fi putut să regrete că-i spusese despre bijuterii, despre istoria lor, despre frumuseţea spectaculoasă şi mistica lor care se alătura pietrelor preţioase. În viaţa lui, însă,

exista foarte puțin loc pentru regrete.

– Îți va sosi și ție vremea, dacă așa e sortit. Dar nu acum.

– La dracu', vreau...

– Dorințele tale trebuie să mai aștepte.

Tonul îi era plat, implacabil. Numai el știa cît de ușurat fu cînd îi întrerupse bătaia în ușă. Îi făcu semn lui Roxanne să deschidă și reîncepu să-și bea cafeaua.

Reușind să-și înăbușe furia, fata deschise ușa cu un zîmbet amabil pe față. Acesta păli imediat, la vederea lui Luke. Privirea pe care i-o adresă era suficient de ascuțită ca să taie oasele.

– Te-a refuzat, este?

Rînji, își îndesă mîinile în buzunare și trecu pe lîngă ea. Izul ispititor, feminin, al parfumului ei îi înteți cît ai clipi focul din sînge. Aflase că nu putea să nu-l ia în seamă, dar reușea s-o împiedice să-i vadă reacția și să-l facă să plătească pentru asta.

– Max.

Întinse mîna spre coșul argintiu cu pateuri și se servi.

– Mă gîndeam că poate vrei să știi, a sosit în fine și restul echipamentelor.

– Ah, în sfîrșit.

Cu o înclinare a capului, Max îi indică să se așeze.

– la puțină cafea. Merg să le controlez personal. Poți să-i ții companie lui Roxanne.

Al dracului să fi fost dacă voia să rămînă singur cu ea. Destul de greu îi era, în ordinea cotidiană a lucrurilor. Dar știa, știa al naibii de bine, că nu purta nimic pe sub halatul ăla.

– Vin și eu cu tine.

Se ridicase pe jumătate, cînd Max se sculă în picioare și-l împinse la loc.

– Nu-i nevoie. Mouse și cu mine ne putem asigura că e totul în ordine. Ar trebui ca în după-amiaza asta să putem repeta.

Trecu la oglindă, să-și îndrepte cravata și să-și pieptene mustața.

Nu-și dădea seama ce scîntei stîrneau unul în altul? se întrebă Max. Pînă și un spectator nevinovat ar fi luat foc. Tinerețe, își spuse el, cu un oftat și-un zîmbet. În oglindă, se vedeau imaginile reflectate, amîndoi încordați ca două pisici pe streașină, cu aproape toată camera între ei.

– Dacă Lily se trezește, urați-i o dimineață plăcută. Ne vedem la *La Palace*, la două.

Se apropie să-și sărute fiica pe obraz.

– *Au revoir, ma belle.*

– N-am terminat...

– La ora două, repetă el. Între timp, voi doi ar fi bine să ieșiți în oraș, să faceți o plimbare sub soarele Parisului.

În clipa cînd ușa se închise după tatăl ei, Roxanne se repezi la Luke:

– De data asta, n-am de gînd să mă mai las dată

la o parte.

– Nu de mine depinde.

Merse pînă la masa unde stătea el, plesnind cu palmele peste fața de masă de in suficient de tare pentru a face porțelanurile să zăngănească.

– Și dacă ar depinde?

Luke o privi drept în ochi. Ar fi putut-o sugruma pentru că devenise atît de frumoasă. Și o făcuse încet, insidios, de-a lungul ultimilor ani, strecurîndu-se spre el ca o hoață ca să-i fure răsuflarea dintr-o singură privire.

– Aș face exact ceea ce face Max.

Aceste vorbe o dureră. Trase adînc aer în piept, peste suferința acută a trădării.

– De ce?

– Fiindcă încă nu ești gata.

– De unde știi?

Își azvîrli capul înapoi. Lumina care pătrundea prin fereastră i se înfioră pe păr, prefăcîndu-l în flăcări. Luke se temea să nu-i citească pasiunea în ochi.

– De unde știi pentru ce sînt gata?

Era o provocare directă. Mult prea directă. I se umeziră palmele.

– Sustragerea bijuteriilor de la vila Trimalda nu seamănă nici pe departe cu a pungăși turiștii cu *Cupele și Bilele*, Rox.

Avea nevoie de un obiect auxiliar. Luă ceașca de cafea. Anii de antrenament îi împiedicau mîna să tremure. Putea s-o înfurie, știa bine. Și prefera așa.

Cît timp era furioasă, putea să nu se-atingă de ea. Cel puțin, astfel nădăjduia.

– Sînt absolut la fel de bună ca tine, Callahan. Nici măcar nu știai cum să frunzărești un pachet, pînă nu te-am învățat eu.

– Probabil că-i neplăcut cînd te-ntrece propriul elev.

Pielea i se albi ca zăpada, roșind apoi mai intens decît trandafirii de pe masa dintre ei. Își îndreptă umerii și, spre nefericirea lui, Luke îi văzu toate curbele trupului pe sub halat.

– Ticălos fără minte. Nu m-ai putea întrece nici dacă te-ai cocoța pe catalige.

Se mulțumi să zîmbească.

– Cine-a apărut mai mult în presă cu ultimul număr din New York?

– Un idiot care se bagă legat în lanțuri într-un cufăr și e aruncat în East River are toate șansele s-apară în presă.

Cît mai detesta spectaculosul evadărilor în care se specializase! De fiecare dată cînd Luke se închidea în altă ladă, era sfîșiată în două – una înfiorată de talentul și îndrăzneala lui, cealaltă dezgustată.

– Am apărut în presă pentru că am ieșit de-acolo, îi aminti el, luînd unul dintre trabucele franțuzești pentru care făcuse o reală pasiune. Pentru a fi fost cel mai bun.

Scăpără bricheta și pufăi din țigară.

– Ar trebui să fii mulțumită cu iluziile tale drăguțe,

Rox, cu prietenii tăi drăguți...

Pe care i-ar fi plăcut să-i ucidă, pe toți.

– Lasă treburile primejdioase în seama noastră, ne descurcăm noi cu ele.

Era rapidă. Întotdeauna îi admirase această calitate. Abia avu timp să întindă o mînă și să-i prindă pumnul, înainte ca acesta să-l pocnească în nas. Continuînd să-i țină strîns degetele încleștate, se ridică. Acum stăteau față în față, cu trupurile aproape atingîndu-se.

Roxanne simți furnicături străbătîndu-i șira spinării. Înlăuntrul ei, dorul înflori ca o flacără pe care nu reușise niciodată să și-o înăbușe. Îi venea să-l urască pentru asta.

– Fii atentă ce faci.

Avertismentul era calm, anunțînd-o că reușise, cel puțin, să-i atîțe focul enervării.

– Dacă-ți închipui că mi-e teamă c-ai să mă lovești și tu...

Spre surprinderea amîndurora, Luke îi apucă bărbia în degetele încordate, apropiindu-i fața de a lui. Buzele fetei se despărțiră, atît de surpriză cît și cu nerăbdare. Mintea îi fu cuprinsă de o ceață binecuvîntată.

– Pot face ceva și mai rău, scrîșni el; cuvintele aveau un gust de sticlă pisată în gîtlej. Și am plăti amîndoi pentru asta.

O împinse la o parte înainte de-a face lucrul pe care nu și l-ar fi iertat niciodată. În timp ce se îndrepta

spre ușă, aruncă peste umăr un ordin retezat:

– La ora două. Cu costume.

Și trînti ușa după el.

Cînd își dădu seama că-i tremurau genunchii, Roxanne se lăsă pe un scaun. După cîteva respirații adînci, își trecu o mînă peste gît pînă putu să-și înghită nodul înțepenit acolo. O clipă, cît o străfulgerare doar, o privise ca și cum ar fi observat că era femeie. O femeie pe care o putea dori. O femeie pe care o dorea.

Respirînd cutremurat, înălță capul. Era ridicol. Niciodată nu se gîndise la ea decît ca la o pacoste necesară. Iar ei nici nu-i păsa. Trecuse demult peste slăbiciunea aceea copilăroasă și prostească.

Oricum, n-o interesau bărbații. Avea planuri mai mari.

Dracu' s-o ia dacă avea de gînd să aștepte patru ani de colegiu înainte de-a și le pune în aplicare. Buzele i se înăspriră. A dracului să fie dacă mai aștepta o săptămînă măcar.

Sosise timpul să dea formă ideii care i se cocea în minte. Zîmbind pentru sine, Roxanne își ridică lungile-i picioare, le încrucișă și întinse nepăsătoare mîna spre țigara pe care Luke o lăsase aprinsă. Se rezemă de spătar, suflînd inele de fum spre tavan. Ticluind.

Luke nu putea decît să-i mulțumească lui Dumnezeu că avea atîtea pe cap. Între pregătirea numărului pentru *La Palace* și treaba de la Chaumet, nu mai avea timp să se gîndească și la Roxanne.

Cu excepția orei trei dimineața, cînd se trezise scăldat în sudorile reci ale frustrării de-a o fi visat. Incredibil de limpezi, incredibil de provocatoare imagini ale acelui trup lung și alb, înfășurat peste al lui. Ale acelui păr splendid, revărsat peste iarba înrouată a unei poieni retrase. Ale ochilor acelora vrăjitorești, înceţoșați de patimă.

Dacă exista un infern, Luke era convins că ar fi ars în focul lui numai și numai pentru aceste vise. Fusese crescut alături de ea, pentru numele lui Dumnezeu, și era omul cel mai apropiat de-un frate pe care-l avea. Singurul lucru care o ținea la adăpost de el era ideea pe care și-o fixase în cap, că fapta pe care o dorea ar fi fost un fel de incest spiritual.

Și certitudinea că ar fi rîs de el, că rîsul l-ar fi ars pînă la os, dacă-și lăsa sentimentele să se arate.

Trebuia să plece, își dădu seama, după ce străbătu de-o duzină de ori camera pe toată lungimea. O plimbare lungă și plăcută înainte de cină, o hoinăreală prin asfințitul parizian. Își înhăță scurta aviatică de piele neagră și se opri în fața oglinzii atîta cît să-și treacă degetele prin păr.

Nu observase cum se schimbase de-a lungul anilor. Atît de multe lucruri rămăseseră la fel. Avea părul tot negru, tot des, tot purtat dramatic de lung,

pentru a i se ondula deasupra gulerului sau a fi legat într-o coadă. Ochii-i erau tot albaștri, iar lungimea genelor ca smoala încetase să-l mai stînjenească. Învățase că frumusețea sa poetică putea fermeca femeile care puneau preț pe așa ceva. Pielea îi rămăsese fină, întinsă peste oasele alungite. Odată, în adolescență, își lăsase mustață, dar nu-i stătea bine. Acum avea gura neîmpodobită.

Își rupsese nasul, cu prilejul unei evadări, dar i se vindecase fără urmă. Ceea ce-i provoca o ușoară dezamăgire.

La douăzeci și unu de ani, își atinsese înălțimea deplină de un metru optzeci și cinci, și avea un trup musculos. Expresia hăituită care apărea atît de des în vremea copilăriei nu se mai ivea acum decît rareori. Anii alături de Max îl învățaseră autocontrolul – fizic, mental, emoțional. Pentru asta îi era și întotdeauna avea să-i fie recunoscător.

Și cu timpul, cu voință, avea să se elibereze din cătușele în care-l ferecaseră sentimentele pentru Roxanne.

Întorcîndu-se din fața oglinzii, ieși, pornind pe coridorul lung, mochetat, spre lifturi. Îi aruncă o privire scurtă cameristei blonde care-și împingea căruciorul.

Era timpul să schimbe prosoapele și să pună pe perne foi proaspete de mentă. Copilul care cîndva dormise în șanțuri se obișnuise atît de mult cu asemenea desfătări, încît abia dacă le mai observa.

– *Bonsoir*, murmură el cu un zîmbet dezinvolt,

trecînd pe lîngă ea.

– *Bonsoir, monsieur.* Surîsul fetei era sfios şi iute; ciocăni la o uşă de pe culoar.

Luke aproape ajunsese la ascensor, cînd se opri ca trăsnit. Parfumul acela. Parfumul lui Roxanne. Lua-o-ar naiba, era atît de înnebunit, încît îi simţea mirosul pretutindeni? Scutură din cap să se trezească, mai făcu un pas şi se opri din nou. Ochii i se îngustară, în timp ce se răsucea să studieze camerista, care introducea cheia în broască.

Picioarele acelea. Dinţii i se strînseră, în timp ce examina picioarele lungi şi suple de sub fusta neagră discretă a uniformei.

Picioarele lui Roxanne.

Tocmai închidea uşa în urma ei, cînd Luke o opri cu mîna.

– Ce naiba-ţi închipui că faci?

Fata clipi din ochi spre el:

– Pardon?

– Las-o baltă, Roxanne. Care-i treaba?

– Gura, şuieră ea, apucîndu-l de braţ pentru a-l trage înăuntru; era furioasă, dar asta putea să mai aştepte; mai întîi voia cîteva răspunsuri. Cum ţi-ai dat seama că sînt eu?

Greu i-ar fi putut spune că-i putea recunoaşte picioarele oriunde. Aşa că minţi:

– Scuteşte-mă. Pe cine crezi că păcăleşti cu travestiul ăsta?

Adevărul e că era perfect. Peruca scurtă şi

obraznică îi schimba semnificativ înfăţişarea. Pînă şi culoarea ochilor era alta. Lentile de contact colorate, presupuse el, care transformau smaraldinul într-un căprui fumuriu. Era destul de dibace cu machiajul pentru a-şi schimba subtil nuanţa pielii şi forma feţei. Îşi adăugase puţină căptuşeală pe şolduri şi, după cum Luke n-avea nici o îndoială, purta un sutien dintr-acelea focoase care-ar fi trebuit să fie interzise prin lege. Împingeau în sus, vătuiau şi făceau să le lase bărbaţilor gura apă după ceea ce în esenţă era un miraj.

– Poveşti.

Vocea ei continua să fie o şoaptă iritată.

– Zece minute am stat în camera lui Lily şi nu m-a recunoscut.

Fiindcă nu i-au curs balele după picioarele tale în ultimii doi ani, îşi spuse el.

– Eu da, zise el, mulţumindu-se cu atît. Acuma, ce mama dracului cauţi aici?

– Fur bijuteriile doamnei Melville.

– Pe naiba.

Ochii i se învăpăiară. Or fi fost ei căprui, cugetă Luke, dar tot ai lui Roxanne erau.

– Lasă-mă-n pace. Am intrat şi n-am de gînd să ies cu mîinile goale. Am plănuit totul pînă la ultimul detaliu şi n-ai să-mi strici tu jocul.

– Şi ce-ai să faci cînd doamna Melville va zbiera după *geandarmes*?

– Voi arăta şocată, copleşită şi scandalizată, bineînţeles. Ca toţi ceilalţi oaspeţi ai hotelului.

Întorcîndu-se, Roxanne se duse direct la scrin. Scoase o batistuță din buzunar, folosindu-se de ea ca să nu lase amprente, în timp ce deschidea sertarele.

Luke scoase un sunet din gîtlej, în egală măsură amuzat și dezgustat.

– Crezi c-ai să-i găsești marfa aruncată prin vreun sertar? *Ritz*-ul are un seif la parter pentru lucrurile de soiul ăsta.

Roxanne îl pîrjoli cu o privire.

– Nu și le ține jos. Am auzit-o alaltăieri seară certîndu-se cu bărbatu-său. Preferă să le aibă aproape, ca să și le poată lua în fiecare seară cînd se îmbracă.

Bine gîndit, reflectă Luke. *Foarte bine.* Căută un alt cusur.

– Ce-ai să faci dacă intră vreunul din ei în timp ce tu scotocești?

– N-am să scotocesc.

Mișcîndu-se rapid, dibaci, închise sertarul.

– Mă aflu aici ca să schimb așternuturile. Tu ce scuză ai?

– O.K., Rox, ce-i destul e destul, o apucă el de braț. Plănuim treaba de la Chaumet de luni de zile. N-am să las jocurile tale de două parale s-o compromită.

– N-are nici o legătură una cu alta, se smuci ea din strînsoare. Și nu-s de două parale. Ai văzut ce pietre poartă femeia aia?

– Pot fi false.

– Asta am să descopăr eu.

Cu o sprînceană arcuită, scoase din buzunar o lupă de bijutier.

– Stau în preajma lui Max de optșpe ani, spuse, în timp ce o strecura la loc. Știu ce fac.

– Ce faci, e să ieși dracului de-a...

Se întrerupse auzind o cheie clănțănind în ușă.

– Of, căca-m-aș.

– Aș putea să țip, spuse Roxanne amabilă. Să pretind că ai intrat cu forța și m-ai atacat.

Nu era timp de replică. Îi aruncă o privire furibundă și făcu singurul lucru posibil. Se aruncă sub pat.

Cu limba vîrîtă în obraz, Roxanne începu să scoată așternuturile. Își îndreptă spatele cînd ușa se deschise și roși drăgălaș.

– Oh, monsieur Melville, spuse ea într-o engleză cu puternic accent franțuzesc. Ar trebui... să vin mai tîrziu?

– Nu-i nevoie, iubito.

Melville era un texan masiv și vînjos, de vreo cincizeci de ani, iar afurisita de mîncare franțuzească îi dădea indigestii.

– Continuă-ți treaba.

– *Merci.*

Roxanne netezi și aranjă pernele, pe deplin conștientă că ochii lui Melville i se înșurubaseră în posterior.

– Nu-mi amintesc să te mai fi văzut pe-aici.

– Acesta nu este...

Se aplecă peste pat, o idee mai mult. Putea foarte bine să-i dea bătrînului nerușinat ceva care să facă banii.

– ...etajul meu obișnuit.

Delectîndu-se cu personajul, se întoarse, aruncîndu-i o privire piezișă pe sub gene.

– Ați dori mai multe prosoape, monsieur? Vă pot aduce ceva?

– la să vedem... se aplecă el s-o gîdile sub bărbie; în răsuflare i se simțea un iz de bourbon, nu tocmai neplăcut.

– La ce te gîndești, la prăjituri cu zahăr?

Chicoti, fîlfîind iar din gene.

– Oh, monsieur. Mă tachinați, *oui*?

Al dracu' de sigur ce i-ar mai fi plăcut, își spuse Melville. Despachetarea unei asemenea bocceluțe drăgălașe ar fi fost de-o mie de ori mai distractivă decît opera la care-l tîra nevastă-sa. Dar ar fi durat ceva timp. Dînd uitării indigestia, hotărî că-și putea face timp pentru o mică distracție.

– Mare poftă-mi face patiseria franțuzească.

Melville o bătu pe fund și, cînd fata se clătină, îi strînse ușurel sînul. Sub pat, Luke era convins că-i creșteau colți și gheare.

Roșie-n obraji și cu răsuflarea tăiată, Roxanne îl privi pe Melville cu ochi căprui și mari.

– Oh, monsieur. Dumneavoastră, americanii.

– Nu-s un simplu american, dulcețico. Sînt texan.

– Aha.

Îl lăsă să-i morfolească urechea, în vreme ce Luke zăcea neputincios, cu pumnii strînși.

– E adevărat ce se spune despre texani, monsieur? Că la ei totul e... mai mare?

Melville lăsă să-i scape un chiot și o sărută apăsat pe gură.

– Al dracu' de-adevărat, păpușă. Ce-ar fi să te-ajut să descoperi?

Uitînd de nevastă-sa ca și de stomac, începu s-o împingă spre pat. Luke se încordă, gata să se repeadă.

– Dar, monsieur, sînt în timpul serviciului, se zbătu Roxanne, continuînd să chicotească. Voi fi concediată.

– Ce-ai zice de-un moment cînd nu ești de serviciu?

Jucînd în ochii texanului rolul curvиștinei franțuzoaice pîn-la prăsele, Roxanne roși din nou, apucîndu-și cochetă în dinți buza de jos.

– Eventual ne-am putea întîlni la miezul nopții, dădu ea din gene. E o cafenea mică în apropiere – *Robert*?

– la să vedem, cred c-aș reuși să mă descurc.

O trase din nou lîngă el pentru a-i strînge în mîini șoldurile vătuite.

– Fii cu ochii-n patru după mine – cum te cheamă, iubițel?

– Monique mă cheamă, răspunse ea, mîngîindu-l pe obraz cu degetele. Vă aştept la miezul nopţii.

O mai ciupi o dată şi-i făcu cu ochiul, înainte de-a ieşi agale, visînd la tînărul sex franţuzesc.

Roxanne se trînti pe pat, hohotind de rîs.

– A, sigur că da, e de comă, murmură Luke, tîrîndu-se afară. Laşi maldărul ăla de osînză să te pipăie peste tot, practic să se tîrîie peste tine, şi rîzi un minut. Ar trebui să te cîrpesc.

Continuînd să se ţină de burtă, Roxanne lansă un ultim hohot melodios.

– Of, cînd ai să creşti odată...?

În clipa următoare, inspiră adînc, cînd Luke o înşfăcă de braţ şi o ridică în picioare. Recunoştea adevărata furie cînd o vedea şi-şi stăpîni protestele.

– Se pare că ai crescut tu destul pentru amîndoi. Te pricepi al dracu' de bine la chestiile-astea, nu-i aşa, Rox? Pe cîţi dintre liceenii ăia *dăştepţi* cu care te-ntîlneşti i-ai lăsat să-ţi pună peste tot mîinile asudate?

De astă dată, roşeaţa ei fu sinceră.

– Nu te priveşte.

– Pe naiba nu mă priveşte. Sînt...

Nebun după tine. Cuvintele aproape i se rostogoliră din gură înainte de-a şi le înăbuşi.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

– Pe-asta o rezolv eu singură de minune.

Îl îndepărtă cu coatele, îngrozită de furnicăturile pe care le simţea prin şira spinării.

– Şi pentru informarea ta, creier-de-muscă, nu

şi-a pus mîinile pe mine. Aveam destulă căptuşeală, pe-acolo pe unde dibuia, ca să umplu o saltea.

– Asta nu contează, o apucă Luke de mînă, dar fata se smulse. Roxanne, ieşim de-aici. Acum.

– Ieşi tu. Eu iau obiectul după care am venit.

Pregătită să reziste, îşi azvîrli capul pe spate.

– O doresc mai mult decît oricînd. Ticălosul ăla care-şi înşeală nevasta o să-i cumpere un coş întreg de bijuterii noi. Îi convine de minune – să iasă la-ntîlnire cu o bombonică franţuzoaică la o cafenea ieftină.

Fără voie, Luke chicoti, trecîndu-şi o mînă prin păr.

– Bombonica franţuzoaică tu eşti, Rox.

– Şi tot eu sînt aia care-l va face să-şi plătească adulterul.

Privirea îi deveni tăioasă. Avea o expresie îndeajuns de diabolică pentru a trezi admiraţia involuntară a lui Luke.

– Şi despre mine ce-o să zică? O să spună că a dat peste o cameristă, o să mă descrie – dar nu prea amănunţit, fiindcă va fi speriat şi vinovat. E mai bine aşa, decît dacă nu m-ar fi văzut deloc.

Se duse la dulap şi, parcurgînd raftul de sus, rînji:

– *Et, voilà.*

Trebui să se întindă pentru a ajunge la caseta cu trei sertăraşe.

– Doamne, Luke, pesemne cîntăreşte douăzeci de livre.

Înainte ca el s-o poată ajuta, depuse cutia pe jos şi se ghemui alături.

– E a mea, rosti, cu un şuierat prevenitor, plesnindu-l peste mînă. Scoase din buzunar un set de cleşti, alese unul şi începu să lucreze la încuietoare.

Avu nevoie de patruzeci şi trei de secunde – Luke o cronometrase. Şi fu silit să admită că era mai pricepută, mult mai pricepută decît crezuse.

– O, Doamne.

Inima-i făcu o tumbă rapidă cînd deschise capacul. Scînteieri, luciri, sclipiri. Se simţea ca Aladin explorîndu-şi peştera. Nu, nu, îşi spuse, ca unul din cei patruzeci de hoţi.

– Nu-i aşa că-s extraordinare?

Cu desfătare, îşi cufundă mîna în bijuterii.

– Dacă-s veritabile.

Nu era posibil să-şi stăpînească total familiara mîncărime, dar rămase cu glasul sever.

– Iar unui profesionist nu-i lasă gura apă peste marfă.

– Nu-mi lasă nici o gură apă.

Apoi rîse din nou, întorcîndu-se spre el cu zîmbetul acela luminos.

– Poate, puţin. Luke, nu-s fabuloase?

– Dacă...

Glasul i se frînse. Trebui să-şi dreagă vocea.

– Dacă sînt autentice, repetă el.

Roxanne se mulţumi să ofteze la adresa lipsei lui de agerime vizuală şi scoase lupa. După ce examină un lanţ de safire şi diamante, se aşeză pe călcîie.

– Sînt adevărate, Callahan.

Cu mişcări de-acum bruşte, examină piesă după piesă, înfăşurîndu-le pe rînd în prosoape.

– N-aş spune că diamantele sînt mai grozave decît de calitatea a doua – probabil a treia, da' merg oricum. Le-aş estima la... o sută şaizeci, o sută şaptezeci de mii net?

La fel calculase şi el, dar nu vru să-i spună cît de strîns li se apropiaseră gîndurile. În schimb, o săltă pe picioare. Goli complet cutia, apoi, apucînd-o cu un prosop, o puse la loc.

– Să mergem.

– Haide, Luke, blocă Roxanne uşa, cu ochii veseli. Cel puţin poţi să spui că am făcut o treabă bună.

– Norocul începătorului.

Îi zîmbea, însă.

– Norocul n-are nici o legătură, îi împunse ea pieptul cu un deget. Îţi convine sau nu, Callahan, dar ai un nou partener.

Capitolul 12

– Eşti nedrept.

Roxanne stătea în cabina tatălui său, costumată complet. Paietele şi mărgelele de pe rochia verde ca smaraldul, fără bretele, scînteiau în lumină.

– Am dovedit, insistă ea.

– Ai dovedit că eşti impulsivă, necugetată şi încăpăţînată.

După ce-şi potrivi manşetele cămăşii de la tuxedo cum îi erau pe plac, Max îi privi în oglindă faţa furioasă.

– Şi, repet, nu vii la Chaumet. Acum, mai am

zece minute pînă intru, tînără domnişoară. Ar mai fi ceva?

În clipa aceea, Roxanne reveni din nou la vîrsta copilăriei. Buza de jos începu să-i tremure, în timp ce cădea moale pe un scaun.

– Tată, de ce n-ai încredere-n mine?

– Dimpotrivă, am o încredere implicită. Tu, însă, trebuie să ai încredere în mine, cînd îţi spun că nu eşti încă gata.

– Dar Melville...

– A fost un risc pe care nu trebuia să ţi-l asumi.

Clătină din cap, în timp ce venea să-i ia în mînă bărbia coborîtă în piept. Ştia – cine să ştie mai bine decît el? – ce însemna să rîvneşti la jucăriile acelea strălucitoare, să jinduieşti după emoţia de-a fura pe întuneric? Cum se putea aştepta ca un copil din sîngele lui să fie altfel?

Şi, la drept vorbind, era enorm de mîndru de ea. Îmbrobodit, presupuse, cu o jumătate de zîmbet. Dar mîndria de tată era mîndrie de tată.

– *Ma belle,* îţi spun un singur lucru. Niciodată, niciodată să nu-ţi tulburi apa propriului iaz.

Roxanne îşi arcui o sprînceană.

– Nu-mi amintesc că ai fi pus bijuteriile înapoi, tată.

Prins la strîmtoare, Max îşi trecu limba peste dinţi.

– Nu, confirmă el, lungind cuvîntul. Diamantul de dar nu se caută la dinţi – ca să zic aşa. Totuşi,

ceea ce ai luat tu e doar o fracțiune din ce sperăm să dobîndim la noapte. Am plănuit luni de zile, Roxanne. Sincronizarea e calculată la secundă. Chiar dacă aș vrea să te adaug, pe tine sau pe oricine, în momentul ăsta, ar deplasa acele balanțe atît de delicat echilibrate.

– Asta-i doar o scuză, ripostă ea, simțindu-se ca o fetiță căreia i se interzice să participe la o petrecere. Data viitoare, vei avea alta.

– Este adevărul. Data viitoare, va fi un alt adevăr. Cînd te-am mințit eu pe tine?

Deschise gura, o închise la loc. Se eschivase, evitase și se jucase cu veridicitatea. Dar s-o fi mințit vreodată? Nu, niciciînd.

– Sînt la fel de bună ca Luke.

– Și el spunea același lucru despre tine, pe scenă. Apropo de care...

O luă de mînă, ridicîndu-i-o, înainte de-a o săruta ușurel.

– ...Avem un spectacol de jucat.

– În regulă.

Roxanne deschise ușa, apoi privi peste umăr.

– Tată, vreau partea mea din cei o sută șaizeci de mii.

Max zîmbi cu gura pînă la urechi. Avusese vreodată alt tată un copil atît de perfect?

– Bravo, fetița mea.

Publicul de la *La Palace* era doldora de vedete de film, modele pariziene și cei suficient de bogați și lustruiți pentru a-și da coate cu acestea. Max crease un spectacol sofisticat și destul de complicat pentru a-i distra pe cei care făceau discriminări. Lui Roxanne îi era imposibil să-și facă numărul cu gîndul la altceva.

După cum era antrenată, lăsă la o parte totul, în afara magiei. Acum ea realiza iluzia cu *Bilele plutitoare*, o femeie zveltă cu scînteieri de smarald. Privind-o, Luke își dădu seama că arăta ca un trandafir cu tulpină lungă – verdele acela sinuos, părul de foc. Spectatorii erau captivați de frumusețea ei, precum și de sferele argintii care se legănau și dansau la cîțiva centimetri deasupra mîinilor ei grațioase.

Îi plăcea s-o tachineze, desigur, că iluziile ei constau numai în sclipici, neavînd nici o consistență. Dar, la drept vorbind, era extraordinară. Chiar știind secretul scamatoriei, Luke era captivat.

Roxanne ridică brațele. Trei bile scînteiară de-a lungul fiecărui braț, de la umăr pînă la talie. În acordurile lui Debussy, Lily drapă peste ele mătăsuri smaraldine, cu un pas înapoia spotului luminos. Întorcînd brațele cu palmele în sus, Roxanne lăsă eșarfele să plutească spre podea. Iar în locul globurilor argintii apărură porumbei albi.

Publicul făcu explozie, în timp ce fata se înclina și ieșea. Luke o aștepta în culise, rînjindu-i, pe cînd Mouse introducea porumbeii înapoi în colivie.

– Păsările-s O.K., Rox, da' dac-ai lucra cu un tigru...

– Pupă-mă-n...

Se întrerupse, numai fiindcă Lily o urmase și țistuia deja din limbă:

– Să nu-ncepi.

Le dădu amîndurora cîte o pălmuță afectuoasă pe obraz.

– Mouse, scumpule, ține-i tu în frîu pe ăștia doi. Trebuie să mă-ntorc pentru tabloul următor.

Apoi, cu un oftat exagerat:

– Jur că Max nu mai încetează să găsească noi moduri de-a mă tăia în bucăți.

După o ultimă privire lungă spre Luke, intră în scenă, aplaudată de Max.

– Știi ce se-ntîmplă cu ea, nu-i așa? întrebă printre dinți Roxanne.

– Nu se-ntîmplă nimic cu Lily.

Buzele lui Luke se arcuiră, în timp ce-l privea pe Max desfășurîndu-se într-o serie de trucuri orbitoare care începeau cu flăcări țîșnind din vîrfurile degetelor și aveau să sfîrșească prin tăierea lui Lily în trei, cu raze laser.

– E îngrijorată pentru tine, Dumnezeu știe de ce.

Aceste cuvinte îi pătrunseră sub piele, sîcîind

vinovăția care pîndea acolo permanent.

– N-are nici un motiv de îngrijorare. Știu eu ce fac.

Roxanne se răsuci spre el, înfruntîndu-și propriile nevoi. Viața de spectacol făcea parte din ea prea profund pentru a-și îngădui o criză de nervi în culise. Spuse ce-avea pe suflet, dar în șoaptă:

– Tu le știi pe toate mereu, nu-i așa, Luke? Ai făcut tot ce-ai vrut, de cînd te-au luat Max și Lily sub aripa lor. Fir-ai tu să fii, ei te iubesc iar pe Lily o roade că tot forțezi.

Luke își înfrîna emoțiile. Era singura cale de supraviețuire.

– Asta fac. Tu faci biluțele să plutească prin aer. Eu rup lanțuri. Și cu toții furăm.

Ochii lui o priviră, fulgerînd scurt.

– Asta facem. Asta sîntem.

– Nu te-ar costa nimic să tai scena aia din spectacol.

Privirea se susținu, un moment, două. Fetei i se păru că vedea ceva acolo, imediat înapoia ochilor lui, ceva ce n-avea să înțeleagă niciodată.

– Greșești, spuse el simplu și se îndepărtă.

Roxanne se întoarse grăbită spre scenă. Fiindcă dorea atît de mult să-l urmeze, să-l implore. Știa că n-ar fi folosit la nimic, nici nu se aștepta. Luke avea dreptate. Făceau ceea ce făceau. Lily era capabilă să înțeleagă și să aprecieze hoția. Trebuia să învețe același lucru și cu privire la evadările lui Luke.

Rămăsese întotdeauna un lup singuratic, așa cum îl numise LeClerc, cu atîția ani în urmă. O lua pe drumul lui, cînd îi venea cheful. Mereu cu ceva de dovedit, își spunea acum Roxanne.

Iar adevărul, adevărul pe care detesta să-l recunoască, era acela că finalul reprezentației din seara aceea o îngrijora aproape la fel de mult ca pe Lily.

Își fixă un zîmbet pe față, pentru ca nici Max, nici Lily să nu observe că era tulburată. Își putea controla semnele exterioare de agitație. Nu era decît puterea minții asupra materiei. Dar nu putea opri imaginea care i se derula la nesfîrșit în creier: versiunea lui Luke după *Evadarea din Tortura Apei* a lui Houdini[1]. Numai că, în bucla aceea necontenită ce se relua în mintea ei, Luke nu reușea să se elibereze.

Întotdeauna turtea sala, își spuse Max, în timp ce întorcea proiectorul spre Luke. Nimeni, nici chiar Lily, nu știa cît îl costase să-i lase lui Luke finalul. Dar venise vremea, medita Max, flexîndu-și degetele încă agile, să le lase tinerilor centrul scenei.

1 – Harry Houdini *(Erich Weiss,* 1874-1926), celebru iluzionist remarcat, printre altele, și prin încercările fanatice (adesea frauduloase) de a dovedi că toate fenomenele paranormale sînt înșelătorii.

Iar băiatul era atît de talentat! Atît de entuziast. Atît de... magic.

Ideea îl făcu pe Max să zîmbească, în timp ce cortina se ridica pentru a dezvălui uriașul acvariu. Băiatul îl proiectase chiar el, cu multă trudă. Dimensiunile, grosimea sticlei, pînă și armăturile de alamă în formă de vrăjitori și vrăjitoare. Luke știa pînă la un decilitru cîtă apă trebuia să conțină, pentru a permite deplasarea lichidului cînd trupul său, legat cu lanțuri, era cufundat înăuntru.

Știa la secundă cît timp îi era necesar pentru a se elibera din lanțuri, din cătușe, din fiarele care-l țineau legat de bolțurile laterale ale acvariului.

Și știa cît timp de rezervă îi acordau plămînii, dacă se deregla ceva.

În costumul de schimb, din pînză albă imaculată cu falduri, Roxanne stătea lîngă acvariu. Cu toate bubuielile din inimă, avea fața senină. Ea fu aceea care-i scoase lui Luke cămașa cu mîneci largi, lăsîndu-l gol pînă la mijloc.

Nu privi cicatricile care-i brăzdau cruciș și curmeziș spatele bronzat. Niciodată, în toți anii de cînd erau împreună, Luke nu pomenise de ele. Indiferent ce lacăte ar fi desferecat, Roxanne nu voia să-i atingă zăvorul mîndriei.

Ea fu aceea care stătu calmă alături, în timp ce doi voluntari din public fixau împrejurul lui lanțurile grele. Cînd brațele îi fură încrucișate peste piept și legate strîns, cu cătușele de oțel la încheieturi, gleznele

picioarelor desculțe fură prinse cu alte cătușe de o placă din lemn neted.

Cîntau violoncele, scăzut, amenințător, în timp ce platforma pe care stătea Luke se înălța în aer.

– Se spune, începu el cu un glas care plutea peste capetele spectatorilor, că Marele Houdini și-a pierdut viața datorită vătămărilor produse în cursul acestei evadări. De la moartea lui, e o provocare pentru orice magician, orice artist al evadării, să reproducă numărul, făcîndu-l să-i aparțină prin triumful său personal.

Coborî privirea, pentru a-l vedea pe Mouse, stînjenit ca naiba în costumul său din *Nopți arăbești*, cu un baros enorm în mîini.

– Să sperăm că nu vom avea nevoie de mușchii prietenului meu ca să spargă sticla.

Îi făcu cu ochiul lui Roxanne:

– Dar poate voi avea nevoie de fermecătoarea Roxanne să-mi facă puțină gură-la-gură.

Roxanne nu luă în seamă improvizația, dar publicul rîse și aplaudă.

– Odată ce voi fi coborît în acvariu, acesta va fi închis etanș.

Spectatorii exclamară ușor, cînd platforma se roti, pivotînd. Luke stătea din nou cu fața spre ei, dar cu capul în jos. Începu să respire adînc, umplîndu-și plămînii. Roxanne preluă sporovăiala:

– Cerem să se facă liniște în timpul evadării și să fiți atenți la ceas.

La semnalul ei, un proiector dezvălui cadranul mare de ceas din fundal.

– Va începe să numere secundele din momentul cînd Callahan va fi scufundat în apă. Doamnelor și domnilor...

Luke cobora centimetru cu centimetru spre suprafața apei. Roxanne rămînea cu mintea și ochii spre public.

– Callahan va dispune de patru minute, și nu mai mult de patru minute, pentru a scăpa din acvariu, altfel, va fi silit să spargă sticla. Un medic ne stă la dispoziție, în caz de accident.

Acum trebuia să se întoarcă, să facă un gest măiestru cu brațul, în momentul cînd capul lui Luke intra în apă. Îl privi pînă cînd tot trupul fu scufundat, auzi zgomotul platformei fixată cu precizie deasupra acvariului. Părul lui Luke se înfoia, plutind, iar ochii, de un albastru strălucitor, i-i întîlniră pe ai ei.

Apoi cortina albă și subțire coborî, acoperind toate cele patru laturi ale acvariului.

Ceasul începu să ticăie.

– Un minut, anunță Roxanne cu o voce care nu trăda nimic din tumultul ei interior. Și-l imagina pe Luke scăpat din cătușe. Și-l impunea fără ele. Acum desfăcea deja lanțurile.

Din public se auziră murmure, cînd ceasul încheie două minute. Roxanne simți sudoarea îmbrobonîndu-i rece palmele, ceafa, partea de jos a spinării. Ieșea întotdeauna după trei minute, trei și douăzeci

de secunde cel mult. Putea să vadă vag prin pînza albă o umbră mişcîndu-se.

Nu avea cum să cheme în ajutor, îşi spuse ea înnebunită, în timp ce ceasul se apropia de împlinirea celor trei minute. N-avea nici un mod de-a semnaliza dacă rămînea fără aer, cu plămînii blocaţi. Putea muri înainte ca ei să sfîşie cortina, înainte ca Mouse s-apuce să spargă geamul. Putea muri singur, în tăcere, legat în lanţuri de propria lui ambiţie.

– Trei minute, spuse ea, iar acum, unde de frică începură să răzbată, făcînd publicul să se aplece înainte.

– Trei şi douăzeci.

Se întoarse spre Mouse, cu panica în ochi.

– Trei douăzeci şi cinci. Vă rugăm, doamnelor şi domnilor, păstraţi-vă calmul. Rămîneţi pe locuri.

Trase lacomă aer în piept, imaginîndu-şi că plămînii lui Luke ardeau.

– Trei minute, patruzeci de secunde.

O femeie din fundul sălii începu să ţipe isteric în franţuzeşte. Provocă o reacţie în lanţ, propagîndu-se prin şirurile de spectatori, pînă cînd vacarmul cuprinse toată sala. Mulţi săriseră în picioare, pe cînd ceasul se apropia de marcarea celor patru minute.

– Oh, Mouse, Dumnezeule.

Cu opt secunde rămase, Roxanne renunţă la măiestrie şi smulse perdelele. Căzură la podea, exact în momentul cînd Luke dădea la o parte platforma, cu umerii. Ieşi la suprafaţă, lucios ca o vidră, inhalînd

hulpav. Ochii îi străluceau de triumf, în timp ce publicul erupea în strigăte şi aplauze. Meritaseră cele treizeci de secunde în plus cît aşteptase, eliberat, sub apă.

Se ridică în picioare, trăgînd din nou aer în piept, cu o mînă ridicată. Cuprinzînd platforma cu braţele, o scoase din acvariu, coborînd-o pe scenă. Rămase pe loc, şiroind de apă, mulţumind aplauzelor.

Pradă unui impuls, o apucă pe Roxanne de mînă, aplecîndu-se galant şi sărutîndu-i degetele spre desfătarea romanticilor spectatori francezi.

– Îţi tremură mîna, observă el, la adăpostul ropotelor de aplauze. Să nu-mi spui că ţi-a fost teamă că n-aş reuşi.

În loc să-şi smulgă mîna, aşa cum ar fi preferat, fata îi surîse:

– Mi-era teamă că Mouse va trebui să spargă geamul. Ştii cît ar costa înlocuirea lui?

– Asta-i Roxanne a mea, îi sărută el din nou mîna. Mor după mintea ta cinică.

De astă dată, chiar îşi trase mîna. Buzele lui îi zăboviseră pe piele prea mult ca să se simtă bine.

– Mă uzi, Callahan, spuse şi făcu un pas înapoi, pentru a-l lăsa singur în spotul proiectorului.

Aşteptarea o omora pe Roxanne. Era degradant,

îşi spunea, umblînd prin salon, în timp ce Lily stătea tolănită comod pe canapea, privind un vechi film alb-negru la televizor.

– Parcă ai fi stat lîngă telefon ore-n şir, cu speranţa că nesimţitul care te-a scos la cinema te va suna să-ţi mai propună o întîlnire. A face o femeie să aştepte era un lucru atît de tipic bărbătesc.

I-o spuse lui Lily, primind drept răspuns un murmur de încuviinţare.

– Vreau să zic, ăştia fac aşa de la începuturile timpului.

Roxanne se trînti într-un scaun, se ridică iarăşi, agitată, să tragă draperiile pentru a privi Oraşul Luminilor licărind.

– Oamenii cavernelor se duceau la vînătoare şi-şi lăsau femeile lîngă foc. Vikingii violau şi prădau, în timp ce nevestele lor stăteau acasă. Cowboys călăreau în asfinţit, plecau bărbaţi pe mare şi soldaţi la război. Iar noi unde eram? întrebă energică Roxanne, cu capotul înflorat viu înfoindu-se, cînd se răsuci în loc. Ne plimbam pe promenadele văduvelor, aşteptam în gări, purtam centuri de castitate sau şedeam lîngă afurisitul de telefon. Ei bine, eu nu vreau să las ca un bărbat să-mi dicteze în viaţă.

– Iubito, îşi suflă Lily zgomotos nasul, în timp ce se derula genericul final. Dragostea e aceea care dictează, păpuşico, nu bărbatul.

– Ei bine, lua-o-ar dracu' şi pe-aia.

– A, nu. E cel mai bun lucru din cîte există, oftă Lily, mulţumită de vizionarea TV, de tragedie şi de plînsul bun. Max nu face decît ceea ce consideră el că e bine pentru tine.

– Şi cum rămîne cu ce cred eu că e bine? vru să ştie Roxanne.

– Pentru asta, ai tot timpul din lume.

Lily se schimbă, luîndu-şi halatul ei favorit – din mătase cu păuni, tivit cu pene roz de struţ.

– Anii trec atît de repede, Roxy. Acum nici nu-ţi poţi închipui, dar habar n-ai cînd încep să vîjîie pe-alături. Dacă nu ţi-i umple iubirea, sfîrşeşti goală pe dinăuntru. Orice-ai alege tu ca fiind lucrul potrivit, dacă îl îmbibă dragostea, abia atunci va fi bine.

N-avea nici un rost s-o contrazică pe Lily. Era o romantică pînă-n măduva oaselor. Roxanne se mîndrea ca fiind o femeie mai practică.

– N-ai vrut niciodată să mergi şi tu cu ei? Niciodată nu ţi-ai dorit să iei parte?

– Iau parte, zîmbi Lily, arătînd tînără, drăguţă şi mulţumită. Prezenţa mea aici face parte din activităţile lor. Ştiu că Max va intra pe uşa asta şi va avea în ochi acea privire. Acea privire care spune că a făcut exact ceea ce voia. Şi va avea nevoie să-mi spună, să împărtăşească totul cu mine. Va avea nevoie de mine ca să-i spun cît e de isteţ şi de dibaci.

– Şi asta-i destul?

În pofida iubirii pentru amîndoi, Roxanne găsea totul uimitor, copleşitor.

– Să fii cutie de rezonanţă pentru orgoliul lui

Max?

Zîmbetul lui Lily păli. Fulgerul din ochi transformă albastrul blînd în marmură.

– Mă aflu exact în locul unde vreau să fiu, Roxanne. În toți anii de cînd sînt cu Max, niciodată nu s-a folosit de mine, sau să-mi fi rănit cu intenție sentimentele. Pentru tine, asta s-ar putea să nu prea conteze, însă mie mi-e mai mult decît destul. E blînd și generos și-mi dă tot ce mi-aș putea dori.

– Iartă-mă.

Îi părea rău într-adevăr, în timp ce se întindea s-o prindă pe Lily de mînă. Îi părea rău pentru că îi rănise *ea* sentimentele. Și-i mai părea rău că sufletul ei independent nu putea înțelege.

– Mă simt prost că m-au lăsat acasă și mă descarc pe tine.

– Iubițel, nu putem gîndi cu toții aidoma, sau să fim la fel. Tu...

Lily se aplecă să-i cuprindă fața în mîini.

– Tu ești fiica tatălui tău.

– Poate era mai bine să aibă un fiu.

Degetele lui Lily se crispară.

– Nici să nu te gîndești.

– Pe Luke l-a luat cu el.

Prin crăpătura amorului propriu se scurgea amărăciune.

– Iar eu stau aici, învîrtind din degete.

– Roxy, n-ai decît șaptesprezece ani.

– Atunci urăsc vîrsta de șaptesprezece ani.

Sări din nou în picioare, cu mătasea învolburîndu-i-se în jur, pe cînd mergea la fereastră s-o deschidă larg. Bău aerul ca apa.

– Nu pot suferi că trebuie să aștept totul, să-mi spună toată lumea că e timp destul.

– Sigur că da.

Pe buzele lui Lily plutea un zîmbet și avea lacrimi proaspete în ochi, în timp ce-o studia pe Roxanne. E atît de frumoasă, își spuse ea. Atît de plină de dorință. Ce disperare, să ai șaptesprezece ani. Ce minunat și oribil, să fii prinsă pe acea muchie de cuțit a feminității.

– Ți-aș putea da unele sfaturi, dar cred că nu asta vrei să auzi.

Roxanne ridică fața spre noaptea blîndă de primăvară și închise ochii. Cum i-ar fi putut explica lui Lily acele nevoi arzătoare care palpitau în ea, cînd nici măcar sieși nu și le putea explica?

– Sfaturile nu dor niciodată, ci doar faptul de-a le urma, adeseori.

Lily rîse, aceasta fiind una dintre zicalele lui Max.

– Compromisul.

Roxanne gemu la auzul cuvîntului, dar Lily nu se lăsă.

– Compromisul nu e atît de dureros, dacă tu ești aceea care stabilește termenii.

Se ridică, mulțumită s-o vadă pe Roxanne întorcîndu-se după ea, cu un licăr îngîndurat în ochi.

– Ești femeie, vrei să schimbi asta?

Buzele fetei se arcuiră, amintindu-și de propria-i

uşurare şi mîndrie cînd sînii începuseră în sfîrşit să-i îmbobocească.

– Nu. Nu vreau aşa ceva.

– Atunci foloseşte-o, iubito, îi puse Lily o mînă pe umăr. Faptul de-a o folosi nu e nevoie să fie acelaşi lucru cu...

– ...A o exploata? sugeră Roxanne, iar Lily se lumină la faţă.

– Întocmai. Profită de ceea ce ai. Pune-le la treabă pentru tine. Creierul, înfăţişarea, feminitatea. Puiule, femeile care-au făcut asta au trăit libere secole de-a rîndul. Bărbaţii n-o ştiu întotdeauna, atîta tot.

– Am să mă gîndesc.

O înclinare decisivă din cap, după care o sărută pe Lily pe obraz.

– Îţi mulţumesc.

Se crispă la auzul cheii în broască şi se sili să se relaxeze. Lîngă ea, Lily vibra deja de emoţie. Pe Roxanne o nedumerea şi o încînta. După toţi anii de cînd erau împreună, reflectă ea, în timp ce Max intra pe uşă, încă mai reuşea s-o facă să se simtă astfel.

Se întrebă, în treacăt, dacă avea să se găsească cineva care să aibă şi pentru ea un asemenea dar.

Luke intră agale pe urmele lui Max, rînji şi-i aruncă lui Roxanne o punguţă.

– Nu v-aţi culcat?

Plin de victorie pînă peste cap, Max o săruta deja pe Lily.

– Ce-şi poate dori un om mai mult, Luke, decît

să vină acasă după o aventură încununată de succes şi să găsească două doamne frumoase aşteptîndu-l?

– O bere rece, răspunse Luke, îndreptîndu-se spre mini-bar. Probabil că erau o sută douăzeci de grade în hruba aia, după ce-am oprit curentul.

Îşi destupă o bere şi-şi turnă jumătate din ea pe gîtlejul uscat.

Arăta ca un barbar, îşi spuse Roxanne, zornăind punga în mînă. Oacheş, transpirat, masculin cît cuprinde. Întrucît imaginea lui o făcea şi pe ea să i se usuce gîtul, se întoarse spre tatăl ei. Iată un bărbat, meditä ea, mulţumită, care înţelegea înalta clasă. Un pirat aristocratic, cu mustaţa lucitoare şi pantalonii negri călcaţi meticulos, cu puloverul de caşmir negru mirosind discret a colonie.

Existau hoţi şi hoţi, conchise Roxanne, aşezîndu-se pe braţul canapelei.

– Mouse şi LeClerc? întrebă Lily.

– S-au dus amîndoi la culcare. L-am invitat pe Luke la un păhărel întîrziat. Dragă băiete, poate reuşeşti să desfaci o sticlă din acel *Chardonnay* pe care l-am pus la frapat.

– Sigur.

În timp ce destupa sticla, aruncă o privire spre Roxanne.

– Nu vrei să vezi ce-i în punguliţă, Rox?

– Bănuiesc.

Nu dorise să pară nerăbdătoare. Categoric, nu voia să le ofere nici unuia dintre ei o reacţie exagerată.

Dar cînd turnă conţinutul pungii în palmă, nici un efort de voinţă nu-i mai putu înăbuşi exclamaţia.

– Oh, făcu ea, la vederea diamantelor ce-i scînteiau pe piele; şi din nou: Oh!

– Spectaculoase, nu-i aşa?

Max luă punga şi turnă pietrele rămase în căuşul mîinilor lui Lily.

– Albe ruseşti, tăiate rond, calitate perfectă. Ce zici, Luke, un milion şi cinci?

– Mai aproape de două.

Îi oferi lui Roxanne un pahar de vin, iar pe-al lui Lily îl puse pe masă.

– Poate că ai dreptate.

Max murmură un „mulţumesc" cînd Luke îi aduse şi lui un pahar.

– M-a tentat lăcomia, recunosc. Cum stăteam acolo, în hruba aia.

Închise ochii, revăzînd totul.

– Tot oţelul acela utilitar lucind, iar înăuntru, o comoară de smaralde, safire, rubine. Ah, Lily, ce artă! Coliere mustind de culoare. Tăiate pătrat, în formă de pară, baghete, tiffanies-uri.

Oftă.

– Dar frumoasele astea vor fi mult mai simplu de transportat şi investit.

Luke reţinea o piesă îndeosebi, o spectaculoasă simfonie de smaralde, diamante, topaze şi ametiste, montate într-un colier de aur ciocănit, stil bizantin. Se imaginase pe sine petrecîndu-l la gîtul lui Roxanne,

ridicîndu-i tot părul acela greu, fixînd clama. Cu el la gît, ar fi arătat ca o regină.

El ar fi încercat să-i spună că avusese nevoie s-o vadă purtîndu-l, să-i dăruiască un lucru cum n-ar mai fi putut nimeni altcineva.

Iar ea ar fi rîs.

Luke scutură capul, cînd glasul lui Max îl smulse din fantezie.

– Cum? Scuze.

– Te frămîntă ceva?

– Nu.

Cu un efort de voinţă, îşi alungă viziunea şi expresia încruntată.

– Sînt obosit, atîta tot. Am avut o zi grea. Cred c-am să trag pe dreapta.

Instinctele materne erau mai puternice decît strălucirea nestematelor. Lily uită cu totul de diamantele ce-i scînteiau în mîini.

– Iubitule, nu vrei un sandviş, ceva? Abia dacă te-ai atins de mîncare, la cină.

– Mi-e bine.

O sărută, pe obrazul stîng, apoi pe dreptul, după un obicei pe care şi-l formase de-a lungul anilor.

– Noapte bună, Lily. Max.

– Excelentă treabă, Luke, îl lăudă Max. Somn uşor.

Deschise uşa şi aruncă o privire peste umăr. Se adunaseră la un loc. Max stătea în centru, cu Lily cuibărită alături, iar Roxanne pe braţul canapelei, cu

capul rezemat pe umărul tatălui ei şi mîna plină de pietre albe, ca de gheaţă.

Portret de familie, îşi spuse Luke. Familia lui. Ochii i se îndreptară spre Roxanne. Ar fi făcut bine să nu uite că şi ea făcea parte din familia lui.

– La revedere, Rox.

Închise uşa şi străbătu holul spre camera lui, unde ştia că avea să petreacă restul nopţii visînd la o pradă mult mai intangibilă decît diamantele.

Îi sublinie această idee chiar a doua zi. În clipa cînd repetiţia luă sfîrşit, Roxanne sări în şaua unui scooter, după un Adonis blond. Le făcu veselă cu mîna, cuprinse cu braţele mijlocul ticălosului francez şi o zbughi în agitatul trafic parizian.

– Ăsta cine naiba mai era? întrebă Luke.

Max se opri lîngă o florăreasă, cumpărîndu-şi o garoafă pentru rever.

– Cine era cine?

– Javra cu care tocmai a tulit-o Roxanne.

– A, băiatul.

Max mirosi bobocul roşu, înainte de a-şi petrece tulpina prin butonieră.

– Antoine Alastair, cam aşa ceva. Student la Sorbona. Artist plastic, cred.

– O laşi să umble cu unul pe care nu-l cunoşti?

Era scandalos. Era de neconceput. Era incredibil de dureros.

– Cu un *francez?*

– Roxanne îl cunoaşte, preciză Max; încîntat de viaţă în general, trase adînc aer în piept. Cînd va termina Lily să se schimbe, cred că vom lua cu toţii masa pe o cochetă terasă de cafenea.

– Cum te poţi gîndi la mîncare?

Luke se răsuci pe călcîie, învingîndu-şi imboldul de a-l strînge pe Max de gît.

– Fiica ta tocmai a luat-o din loc cu un om absolut străin. Din cîte ştii despre el, ar putea fi un maniac.

Max chicoti, preferînd să aleagă o duzină de trandafiri din căruciorul florăresei, pentru Lily.

– Roxanne poate să se descurce cu el fără probleme.

– Se zgîia la picioarele ei, îi replică Luke sălbatic.

– Da, mă rog. E greu să-i găsesc vreo vină. A, uite-o pe Lily.

Îi dărui trandafirii şi o plecăciune adîncă, făcînd-o să chicotească.

Roxanne s-a distrat de minune. Un picnic la ţară, miros de flori sălbatice, un artist francez care-i citea

poezie la umbra unui nuc.

I-a plăcut interludiul, sărutările blînde, aţîţătoare, şoaptele drăgăstoase ale celei mai romantice limbi din lume. S-a strecurat înapoi în camera ei, pe jumătate visînd, cu un zîmbet tainic pe buze şi ochii plini de stele.

– Ce dracu' ai făcut?

Îşi înăbuşi un ţipăt, poticnindu-se de-a-ndăratelea, cu ochii la Luke. Stătea în fotoliul de lîngă fereastră, cu o sticlă de bere în mînă, un chiştoc de ţigară în scrumiera de-alături şi moarte de om în ochi.

– Lua-te-ar naiba, Callahan, m-ai speriat. Ce cauţi în camera mea?

– Aştept să te hotărăşti să vii acasă.

Odată ce inima începu să-i bată din nou, fata îşi împinse părul înapoi de pe umeri. Era răvăşit de mersul pe motocicletă şi-l ducea pe Luke cu gîndul la o femeie care se scoală din pat după un interludiu sexual focos şi neînfrînat. Încă un motiv de crimă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mi-a mai rămas o oră întreagă pînă va trebui să plecăm la teatru.

Îl lăsase pe ticălos s-o sărute. A, ştia el. Avea expresia aceea, buzele acelea moi, umflate, ochii îngreunaţi. Cămaşa-i era mototolită. Îl lăsase s-o culce pe iarbă şi...

Nu putea suporta gîndul.

Fusese destul de rău cînd se aflau acasă şi umbla cu băieţi americani. Dar cu francezi...!

Orice om are limitele lui.

– Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat cu creierul tău. Ce-ţi închipui c-ai făcut, mergînd cu cine ştie ce canalie de francez mieros pe nume Alastair?

– M-am dus la un picnic, ripostă ea. Şi nu-i nici mieros, nici canalie. E un om dulce şi sensibil. Un artist.

Pe aceasta i-o aruncase ca pe-o mănuşă.

– Şi, pentru cultura ta generală, se numeşte Alain.

– Nu dau nici un căcat zburător pe cum îl cheamă.

Luke se ridică încet. Încă se mai afla sub iluzia că ar fi fost stăpîn pe situaţie.

– N-ai să mai ieşi cu el.

Preţ de-o clipă, Roxanne fu prea buimăcită ca să vorbească. Dar numai o clipă.

– Cine dracu' te crezi?

Înaintă spre el, proptindu-i podul palmei în piept.

– Pot să ies cu cine am chef.

Luke o înşfăcă de încheietura mîinii, trăgînd-o brutal spre sine.

– Pe dracu'.

Bărbia fetei zvîcni în sus, ochii scăpărară.

– Şi cine crezi c-o să mă oprească? Tu? N-ai nici un cuvînt de spus în ce fac eu, Callahan. Nici acum, nici niciodată.

– Te înşeli.

O spusese printre dinţi. Mîna i se cufundase în părul ei, strîngînd pumnul. Nu părea capabil să se oprească. Îi simţea mirosul şi aroma ierbii dăinuind, a

razelor de soare. Flori de cîmp. Îl cufunda într-o turbare ucigașă, gîndul că altcineva stătuse la fel de aproape. Destul de aproape s-o atingă. Să-i simtă gustul.

– Mai lasă-l tu să pună mîinile pe tine. Mai lasă-l o dată, și-l omor.

Amenințarea ar fi făcut-o să rîdă sau să răcnească. Dar îi văzu în ochi adevărul gol-goluț. Singura cale de-a alunga teama care i se ridica în gît era furia.

– Ți-ai ieșit din minți. Dacă și-a pus mîinile pe mine, e fiindcă am vrut eu. Fiindcă mi-a plăcut.

Știa că n-ar fi trebuit să spună asta, dar era la fel de neputincioasă în a se opri să atîțe flăcările pe cît de incapabil fusese Luke să nu le aprindă.

– Și vreau ca tu să ți le iei pe-ale tale. Acum.

– Zău?

Glasul îi era scăzut, lin ca mătasea. Asta o speria și mai mult, mult mai mult decît amenințările lui cu colții dezveliți.

– De ce n-o numim doar o lecție pe gratis?

Se blestemă pe sine însuși exact în timp ce-și cobora gura peste a ei.

Roxanne nu se zbătu, nu protestă. Nici măcar nu fu sigură că respira în continuare. Cum ar fi putut, cînd dogoarea se inflamase atît de fulgerător și de arzătoare încît incinera totul? Pînă și gîndul. Nu era nimic, nimic asemănător cu sărutările dulci și blînde ale artistului. Nimic ca îmbrățișările stîngace sau arogante ale băieților cu care se mai întîlnise. Era ceva crud, era primitiv, era terifiant. Se întrebă dacă exista

o femeie în viață care ar fi vrut să fie sărutată în vreun alt fel.

Gura lui se potrivi perfect peste a ei. Zgîrietura obrazului pe care neglijase să și-l bărbierească nu făcea decît să sporească amețitoarea cunoștință a faptului că, în sfîrșit, după atîta timp, era îmbrățișată de un bărbat. Agresiune dezgolită, patimă frustrată, turbare pură erupeau din el, în ea, plămădind un sărut mai presus de tot ceea ce trăise în viața ei. Acel moment unic, sălbatic, era singurul lucru la care visase vreodată.

Cu pumnul încă strîns în părul ei, Luke îi trase capul pe spate. Dacă tot era să se ducă în iad, cel puțin avea să cunoască satisfacția de-a fi meritat. Nu judecă, nu îndrăznea să judece, ci doar își afundă limba între buzele ei despărțite și se umplu de ea.

Era tot ce-și închipuise, și ceva pe deasupra. Moale, puternică, senzuală. Geamătul se înălță din răspunsul ei instantaneu, torid. Felul cum i se încorda trupul și tremura lipit de-al lui, felul cum gura îi întîmpina revendicări fierbinți, una după alta. Buzele i se agățau de-ale lui, articulîndu-i numele. Îi înghiți gîfîielile cum înghite un om înfometat o coajă de pîine.

Voia, voia cu disperare, s-o răstoarne pe pat. Să-i sfîșie hainele în lături și să se avînte înlăuntrul ei. S-o simtă arcuindu-se pe cînd se încleșta împrejurul lui. Nu mai putea să respire de-atîta nerăbdare.

Părea închis într-o cutie. Prins în capcană. Sufocat. Inima și plămînii i se încordau. Nu mai avea deloc

control asupra lor. Asupra a nimic.

Se smuci înapoi, luptînd să respire, să-şi regăsească în întregime controlul minţii. Roxanne încă mai era înfăşurată în juru-i, cu ochii adumbriţi şi grei, cu buzele moi, depărtate, dornice să mai primească. Valuri de ruşine şi dorinţă îl scăldau, valuri seismice războindu-se, care-l făcură s-o împingă brutal la o parte.

– Luke...

– Nu.

Era tare ca fierul şi fremătător ca un armăsar. Dacă l-ar fi atins acum, să-l fi atins numai, ar fi posedat-o ca un animal. Pentru a o apăra de una ca asta, se învălui în toată furia pe care-o simţea pentru ceea ce aproape făcuse, azvîrlind-o direct asupra ei.

– Lecţie pe gratis, repetă, prefăcîndu-se a nu-i vedea gura deschizîndu-se şocată, sau ochii lucind sub lovitură. Ăsta-i genul de tratament pe care-l ceri dacă umbli cu bărbaţi necunoscuţi.

Roxanne avea mîndrie şi era o actriţă destul de bună pentru a-şi folosi talentul ca să-şi mascheze prăbuşirea.

– Ciudat, nu-i aşa? Eşti singurul care m-a tratat vreodată astfel. Şi te cunosc. Sau cel puţin aşa credeam.

Îi întoarse spatele, privind pe fereastră. N-avea să plîngă, îşi făgădui ea. Iar dacă totuşi plîngea, el nu putea s-o vadă.

– Ieşi din camera mea, Callahan. Dacă mă mai

atingi odată aşa, ai s-o plăteşti.

O şi plătea, îşi spuse Luke. Strînse pumnul înainte de-a ceda impulsului de-a o mîngîia pe păr. De a-i cerşi. În schimb, se duse la uşă.

– Am vorbit serios, Roxanne.

Fata îl fulgeră cu o privire tăioasă peste umăr:

– Şi eu.

Capitolul 13

Roxanne urmă sfatul lui Lilly şi încheie un compromis cu Max – deşi ea prefera să-l considere un tîrg. Avea să se înscrie la Tulane University, acordînd o atenţie serioasă studiilor superioare. Dacă după un an încă mai era hotărîtă să intre în spectacolul mai puţin public al tatălui ei, avea să fie luată ca ucenic.

Îi convenea de minune. Mai întîi, fiindcă îi plăcea procesul învăţăturii. Iar în al doilea rînd, deoarece nu avea intenţia să se răzgîndească.

Cerinţele carierei scenice şi ale studiilor aveau beneficiul suplimentar de a-i limita timpul liber. Stătea cît de puţin posibil în compania lui Luke.

I-ar fi iertat strigătele, chiar şi ordinele. Categoric, i-ar fi iertat şi sărutarea. Dar n-avea să-l ierte niciodată pentru că-i transformase unul dintre cele mai splendide momente ale vieţii în nimic mai mult decît o lecţie oferită de dascăl elevului.

Era o profesionistă prea exigentă pentru a lăsa acest lucru să le influenţeze, ei sau lui, munca. Dacă aveau repetiţii, repeta împreună cu el. Jucau amîndoi seară de seară, fără ca nimic din sentimentele lăuntrice să apară de sub suprafaţa lustruită a spectacolului.

Dacă trupa pleca în turneu, călătoreau împreună fără incidente – doi străini politicoşi care circulau din loc în loc cu acelaşi avion, tren sau maşină.

O singură dată numai, cînd Lily îşi exprimă îngrijorarea că evadările lui Luke deveneau tot mai complicate şi mai periculoase, scăpă un strop din tumultul îngropat.

– Lasă-l încolo, se răstise Roxanne. Bărbaţii ca el au tot timpul ceva de dovedit.

Mica şi dulcea ei răzbunare consta în a se întîlni cu o mulţime de băieţi atrăgători. Îi aducea adeseori acasă, la cină, petreceri, studii în grup. Găsea o mare plăcere în faptul de-a şti că actualul ei *beau* – cum înclina Lily să-i numească – se afla printre spectatori în timpul reprezentaţiei. Şi mult mai multă plăcere îi făcea să ştie că Luke era conştient de acest lucru.

Tindea spre genul studios, fiind atrasă de agerimea minţii. Şi, totodată, cu răutate, deoarece ştia că toate încurajările lui Max nu reuşiseră să-l împingă pe

Luke dincolo de singurul său an de colegiu. Simțea o asemenea satisfacție în a menționa, cu nepăsare, că Matthew era student la drept, sau că Philip își pregătea master-ul în științe economice.

Pentru ea, Roxanne alesese să studieze istoria artei în specialitatea pietrelor prețioase. Spre marea încîntare a lui Max, urmărea scopul de a-și extinde cunoștințele în domeniul pe care acum și-l intitula hobby-ul ei. Dacă urma să fure mari opere de artă și pietre scumpe, își informase ea tatăl, trebuia să dețină o înțelegere solidă a trecutului și valorii prăzii.

Max era mîndru să aibă o fiică specialistă.

Îl mai bucura și că reputația sa de iluzionist și respectul pentru trupă sporiseră. Își prețuia premiul de *magician-al-anului* primit de la *Academia de Arte Magice*. Nu mai găsea necesar să evite expunerea pe plan național. Familia Nouvelle avea la activ două emisiuni TV speciale de mare succes, iar Max semnase recent contractul de scriere a unei cărți prestigioase despre magie.

Cu o lună în urmă, ușurase o matroană din Baltimore de-o broșă cu opale și diamante, plus cerceii asortați. Își folosise partea de profit – după zeciuială – pentru a-și plăti cercetările în domeniul care-i captase interesul primordial: piatra filosofală.

Pentru unii, era o legendă. Pentru Max reprezenta un țel, de care avea mare nevoie, acum cînd dubla sa carieră ajunsese la zenit. Dorea s-o țină în mînă, piatra aceea, care era visul oricărui magician. Nu numai să transforme fierul în aur, ci ca testament

a tot ceea ce învățase, împlinise, luase și restituise, într-o viață de om. Adunase deja cărți, hărți, zeci de scrisori și jurnale personale.

A da de urma pietrei filosofale avea să fie cea mai mare înfăptuire a lui Maximillian Nouvelle. Odată ce urma s-o aibă, considera – spera – că-și putea îngădui retragerea. El și Lily aveau să călătorească prin lume ca doi vagabonzi, în timp ce copiii lor ar fi dus mai departe tradiția Nouvelle.

În timp ce orașul New Orleans se pregătea pentru o iarnă rece și ploioasă, Max se simțea împăcat cu lumea. Junghiul ocazional pe care i-l trezea în mîini vremea umedă era învins cu două aspirine și ignorat ușor.

Lui Roxanne îi plăcea ploaia. Se regăsea într-un sentiment comod și visător în a o privi clipocind pe trotuar, șiroind pe geamul ferestrei. Stătea pe balconul acoperit al apartamentului lui Gerald și privea perdeaua subțire, rece, alungînd pietonii. Dacă inspira adînc, putea simți mirosul cafelei cu lapte pe care o fierbea Gerald în bucătărioara lui.

Era plăcut să se afle acolo, își spunea, luîndu-și liberă seara aceea ploioasă. Agrea compania lui Gerald, găsindu-l isteț și plăcut. Un om căruia îi plăcea să asculte Gershwin și să vadă filme străine. Micul său apartament, de deasupra unui magazin de suveniruri, era înțesat de cărți, discuri și videocasete. Gerald era student la cinematografie și colecționase deja mai multe filme decît își imagina Roxanne că avea să vadă ea într-o viață.

În seara aceea, urmau să privească *Fragii sălbatici* al lui Bergman și *Amețeala* lui Hitchcock.

– Nu ți-e frig?

Gerald stătea în pragul ușii strîmte, cu un pulover în mîini. Să tot fi fost mai scund cu un deget decît Roxanne, umerii săi lați dînd iluzia unei staturi mai înalte. Avea un păr blond-nisipos, moale, care-i cădea – înduioșător, după părerea ei – pe frunte. Înfățișarea dăltuită, de conducător, îi amintea vag lui Roxanne de Harrison Ford. Ochilor căprui blînzi le confereau distincție eleganții săi ochelari cu ramă de baga.

– Nu tocmai.

Reveni, totuși, în casă.

– Se pare că nu umblă nici țipenie de om prin oraș astă seară. Toți s-au cuibărit la căldurică.

Gerald puse puloverul deoparte.

– Mă bucur că tu te-ai cuibărit aici.

– Și eu, îi dărui ea buzele într-o sărutare ușoară. Îmi place-aici.

Se vedeau cu intermitențe de aproape o lună, dar Roxanne venise abia acum pentru prima oară în apartamentul lui.

Era stilul pur al studentului în luptă cu viața. Afișe de film decorau pereții, somiera adîncită avea deasupra o cuvertură decolorată, biroul de lemn zgîriat împins într-un colț era încărcat cu cărți. Aparatele electronice, însă, erau de prima clasă.

– Cred că chestiile-astea cu filmele la domiciliu sînt valul viitorului.

– Pînă la sfîrșitul deceniului, V.C.R.-urile vor fi

la fel de răspîndite ca televizoarele, în locuințele americane. Toată lumea va avea camere video.

Zîmbi.

– Regizorii amatori vor răsări pretutindeni.

Îi atinse părul, o încîlceală sălbatică de bucle pe care și le tăiase recent la nivelul bărbiei.

– Poate mă lași odată să fac un film cu tine.

– Cu mine?

Ideea o făcea să rîdă.

– Nici nu-mi pot imagina.

El putea. Luînd-o de mînă, o conduse spre somieră.

– Mai întîi Bergman, O.K.?

– Perfect.

Își luă cafeaua și se așeză, rezemată în scobitura brațului lui. Gerald apăsă cîteva butoane ale telecomenzii. Unul pentru a acționa video-ul, iar altul ca să pună în funcțiune camera pe care și-o plasase strategic între teancurile de cărți.

Roxanne bănuia că era cam plebeiană, dar Bergman n-o captiva. Mie dă-mi în fiecare zi cîte o urmărire cu mașini, spuse în sinea sa, pe cînd se chinuia să rămînă concentrată asupra peliculei alb-negru care se derula pe ecran.

N-o deranja brațul lui Gerald împrejurul său. Mirosea a apă de gură mentolată și a colonie slabă, ieftină. Nu obiectă față de traseul scurt pe care-l parcurgeau degetele lui în sus și-n jos pe brațul ei. Cînd se aplecă s-o sărute, nu-i fu greu să încline capul pe spate, acceptînd oferta.

Dar, cînd încercă să se îndepărteze, Gerald o strînse mai tare.

– Gerald, rîse ea încet, întorcînd capul. Pierzi filmul.

– L-am mai văzut.

Glasul îi era gros şi sufocat, în timp ce-i presăra sărutări pe gît.

– Eu nu.

Nu era îngrijorată, nu tocmai. Puţin nemulţumită, poate, că tînărul făcea o mişcare atît de evidentă şi febrilă, dar nu alarmată.

– Nu-l găseşti erotic? Imaginea, subtilităţile.

– Nu neapărat.

De găsit, îl găsea obositor, întocmai la fel de obositor pe cît găsea faptul că Gerald îi apăsa spatele pe pernele somierei.

– Dar, probabil, le iau pe toate *ad litteram.*

Roxanne îi blocă gura, dar nu fu îndeajuns de rapidă pentru a-i opri şi degetele care dibuiau pe la nasturii bluzei.

– Încetează, Gerald.

Nu voia să-l rănească, nici în amorul propriu, nici altminteri.

– Nu de aceea am venit aici şi nu asta vreau.

– Te doresc de prima oară cînd te-am văzut.

Reuşi să-i depărteze picioarele şi începu să-şi frece erecţia de ea. Roxanne simţi primii fiori de panică furişîndu-i-se prin enervare.

– Am să te dezbrac în pielea goală, puişor, şi fac din tine o vedetă.

– Ba nici gînd.

Se luptau de-a binelea, cînd mîna lui îi acoperi un sîn, strîngîndu-i-l. Teama crescîndă o făcea să-i tremure vocea. O greşeală, îşi dădu ea seama imediat, cînd respiraţia tînărului se acceleră, excitată.

– Fir-ai al dracu', dă-te de pe mine.

Se cabră ca un cal sălbatic şi-şi auzi bluza sfîşiindu-se.

– Îţi place dur, puişor? E-n regulă.

O apucă de fermoarul blugilor, cu mîini transpirate, nerăbdătoare.

– Bine-aşa. Mai bună imaginea. Pe urmă o să ne uităm.

– Ticălosule!

N-avea să ştie niciodată dacă spaima sau coordonarea fusese aceea care-i făcu cotul să lovească, nimerindu-l în tîmplă destul de puternic ca să-l împingă înapoi. Nu ezită, strînse pumnul şi i-l trînti în nas.

Sîngele ţîşni ca dintr-o arteziană, stropind-o pe bluză, în vreme ce Gerald schelălăia ca un căţeluş bătut. Mîinile i se ridicară la faţă, strîmbîndu-i ochelarii într-o parte. Roxanne sări în picioare, îşi înhăţă geanta de prelată şi i-o repezi în obraz cu ambele mîini, dintr-o lovitură feroce, boltită.

Ochelarii zburară prin cameră.

– Băi, băi...

Sîngele îi şiroia printre degete, în timp ce se holba la ea.

– Mi-ai rupt nasu'...

– Mai încearcă una ca asta cu mine, sau cu ci-

neva, s-aud eu, şi-ţi rup cariciul ăla nefutut.

Gerald încercă să se ridice, apoi căzu la loc, cînd Roxanne ridică amîndoi pumnii, în poziţie de boxer.

– Haide, îl provocă ea; acum avea lacrimi în ochi, dar nu de frică; de furie pură. Mai vrei să te iei de mine, ticălosule?

Clătină din cap, apucînd un colţ al cuverturii pentru a-şi astupa şuvoiul de sînge din nas.

– Ieşi afară. Isuse, eşti scrîntită.

– Îhî.

Simţea isteria bolborosind înlăuntrul ei. Voia să-i mai ardă una, îşi dădu ea seama. Voia să-l bată, să-l ţină în pumni şi şuturi pînă ajungea la fel de înspăimîntat şi de neputincios cum fusese ea cu cîteva momente în urmă.

– Ţine minte chestia asta, jigodie, şi să nu te mai apropii de mine.

Ieşi trîntind uşa şi lăsîndu-l să bîiguie despre spitale şi dări în judecată.

Roxanne ajunsese la o stradă distanţă, în căutarea unui taxi, cînd o izbi gîndul. Fac din tine o vedetă? Pe urmă o să ne uităm? Un răcnet de furie îi ţîşni din piept, cînd înţelese.

Cu siguranţă, ticălosul filmase toată întîmplarea.

Parcă ar fi căzut într-un coşmar. Deşi ploaia slăbise pînă la o burniţă, era o noapte rece, mizerabilă. Nimic nu s-ar fi potrivit mai perfect cu starea de spirit a lui Luke.

Avea în mînă o scrisoare, o scrisoare care-l tîrîse înapoi peste distanţa colţuroasă ce-l despărţea de trecut. Cobb. Ticălosul îl găsise. Stînd în curtea casei Nouvelle, cu ploaia subţire strecurîndu-i-se pe sub gulerul jachetei, Luke se întreba de ce-şi îngăduise vreodată să creadă în evadări.

Indiferent cît de isteţ fusese, cît succes avusese, cîtă putere, putea fi smucit înapoi în pielea acelui băiat mic şi speriat. Nu fuseseră necesare decît cîteva cuvinte pe hîrtie.

Callahan – de mult nu team văzut. Abea aştept să vorbim de vremile de demult. Dacă nu vrei săţi pierzi situaţia de clasă ne întîlnim deseară la zece la Bodine's *pe Bourbon. Nuncerca nici o figură de dispariţie că de nu o să trebuiesc să am o vorbire lungă şi plăcută cu pretenii tăi Nouvelleii. All Cobb.*

Voia să n-o ia în seamă. Voia să rîdă, să rupă hîrtia în bucăţele mici, neînsemnate, pentru a demonstra cît de puţin însemna totul pentru bărbatul care era acum. Dar mîinile îi tremuraseră. Stomacul i se strînsese în noduri mici, lunecoase. Şi ştiuse, întotdeauna ştiuse, că nu putea scăpa de originea lui. Sau de viaţa pe care o dusese.

Şi, totuşi, nu era un copil înspăimîntat de confruntarea cu monstrul din debara. Făcu hîrtia ghemotoc în buzunar şi porni spre stradă. Avea să-l privească în faţă pe Cobb în seara asta şi, cumva, să găsească

o cale de a-l face să dispară, pe el şi tot ceea ce reprezenta.

Ploaia îi îmbiba jacheta, pantofii şi moralul. Îşi cocoşă umerii, înjură fără adresă precisă şi o luă spre colţul străzii. Cînd un taxi coti spre bordură, ezită, întrebîndu-se dacă i-ar prinde mai bine la starea de spirit să facă un drum uscat cu maşina decît unul ud, pe jos.

Uită de ambele posibilităţi, cînd o văzu coborînd pe Roxanne. Era o ţintă la îndemînă pentru toţi nervii.

– Aşa de repede? strigă. Nu te-a distrat bine amicul tău cu patru ochiuri?

– Pupă-mă-n cur, Callahan.

Ţinu capul în jos, trecînd grăbită pe lîngă el, cu speranţa de-a se strecura în casă neobservată. Dar Luke se simţea exact atît de agresiv, încît s-o mai hărţuiască puţin.

– Ascultă, o apucă el de braţ, răsucind-o iarăşi. Ai nişte...

Se opri ca trăsnit, văzînd în ce hal îi erau hainele. Pe sub scurta viu colorată, bluza de bumbac era ruptă şi stropită de sînge. Panica îl izbi ca un ciocan, în timp ce-o apuca de amîndoi umerii, cu degetele înfingîndu-i-se în carne.

– Ce ţi s-a-ntîmplat?

– Nimic. Lasă-mă-n pace.

O zgîlţîi o dată, tare.

– Ce s-a întîmplat?

Glasul părea să i se fi agăţat în gît, tîrîndu-se peste tăişuri de brici.

– Puiule, ce s-a-ntîmplat?

– Nimic, repetă ea.

Acum de ce începea să tremure? se întrebă. Totul se terminase. Terminat şi lămurit.

– Gerald avea o idee diferită de-a mea despre ce căutam în apartamentul lui.

Îşi azvîrli bărbia în sus, pregătită pentru o predică.

– A trebuit să-i schimb concepţia.

Îl auzi pe Luke inspirînd acut – nu surprins. Mai mult ca un mîrîit de animal. Cînd îi privi faţa, pulsul şi-aşa nesigur i-o luă razna. Avea ochii ca sticla, din soiul acela care lasă tăieturi adînci şi crestate în carne.

– Îl omor.

Degetele i se înfipseră în umeri suficient de puternic pentru a o face să ţipe. Îi dădu drumul atît de repede, încît Roxanne se poticni îndărăt. Pînă să-şi recapete echilibrul, fu nevoită să alerge ca să-l prindă din urmă.

– Luke. Termină.

Îl apucă de mînecă. Deşi îi căzu inima pînă la genunchi, cînd el se întoarse, cu ochii arzători şi dinţii dezveliţi, se ţinu bine.

– Nu s-a-ntîmplat nimic. Nimic. Sînt bine.

– Eşti plină toată de sînge.

– Nici un strop nu-i al meu.

Încercă un zîmbet, dîndu-şi la o parte din faţă părul ud.

– Haide, apreciez numărul cavalerului alb, da' am avut eu grijă de el. Nici măcar nu ştii unde stă

jigodia aia.

Aici îl prinsese. Cumva, Luke își dădu seama că nu-l putea mirosi pe ticălos ca un lup pe urmele unui iepure. Mîna lui Roxanne, însă, îi tremura pe braț.

– Te-a lovit? făcu el un efort să-și păstreze glasul calm și sigur, bănuind că Roxanne avea nevoie de așa ceva. Spune-mi adevărul, Rox. Te-a violat?

– Nu.

Nu se opuse cînd brațele lui Luke o cuprinseră. Nu frica o făcea să tremure, înțelese ea. Ci un chinuitor sentiment de trădare. Îl cunoscuse pe Gerald, îl plăcuse, iar el se pregătise să facă sex cu forța.

– Nu, nu m-a violat. Jur.

– Ți-a rupt cămașa.

De astă dată, zîmbetul ei fu o idee mai ferm.

– Zicea că i-am rupt nasul, dar cred că doar i-a dat sîngele.

Rîse, rezemîndu-și o mînă pe umărul lui Luke. Era o senzație atît de plăcută, cum stătea în ploaie cu el, simțindu-i bătăile puternice și constante ale inimii. Ori de cîte ori lucrurile se încurcau rău, reflectă ea, Luke era pe-aproape. Găsea o mîngîiere în asta.

– Trebuia să-l fi auzit cum guița. Luke, nu vreau ca Max sau Lily să afle. Te rog.

– Max are dreptul...

– Știu.

Își ridică din nou capul. Ploaia îi șiroia pe față asemeni unor lacrimi.

– N-are nimic de-a face cu drepturile. L-ar face să sufere, l-ar înspăimînta. Oricum, s-a terminat, așa

încît ce-ar putea să facă?

– N-am să-i spun nimic. Dacă...

– Știam eu că e și un dacă...

– Dacă, repetă Luke, proptindu-i un deget sub bărbie, ești de acord să stau de vorbă cu jegul ăla. Să mă conving că nu se mai apropie de tine.

– Crede-mă, n-am nici un motiv de îngrijorare. S-ar putea chiar să-și scoată un mandat ca să nu mă mai apropii eu la mai puțin de cinci sute de metri de el.

– Sau vorbesc cu el, sau cu Max.

– Fir-ar să fie.

Oftă, analizîndu-și variantele, apoi ridică din umeri.

– O.K., am să-ți spun unde-l găsești, dacă...

– Mda, exact. Dacă?

– Juri că stați doar de vorbă. Nu vreau, nici n-am nevoie, să mai desfigurezi pe cineva pentru mine.

Zîmbi din nou, știind că amîndoi se gîndeau la Sam Wyatt.

– De data asta, m-am descurcat singură-singurică.

– Doar să stăm de vorbă, confirmă Luke.

Numai dacă nu hotăra el că era necesar ceva mai mult.

– De fapt, mi-ai putea face o favoare.

Se îndepărtă puțin de el, știind că urma o cerere dificilă.

– Nu-s convinsă, dar cred... din ceva ce-a spus cînd era, în fine...

– Ce?

– Cred că avea o cameră ascunsă pe undeva. Să filmeze momentul, înțelegi?

Luke deschise gura, apoi o închise din nou. Poate era mai bine că amuțise de uimire.

– Mă scuzi?

– E student la cinematografie, se grăbi ea să explice. Bolnav rău de filme și mai e și nebunia asta video. Pentru așa ceva m-am și dus la el acasă. Ca să vedem două filme clasice. Iar el...

Expiră un norișor de aburi, care încețoșă aerul înainte de-a se risipi în ploaie.

– Sînt destul de sigură că dăduse drumul unei camere, ca să ne putem distra privindu-ne pe noi înșine pe urmă.

– Futu-l în cur pă mă-sa de pervers.

– Mă rog, mda, da' mă-ntrebam, că tot insiști să stai de vorbă cu el, dacă l-ai putea convinge să-ți dea filmul sau banda sau ce naiba o fi.

– Pun eu mîna pe ea. Și dacă-mi mai vii vreodată cu-o chestie d-asta...

– Eu dacă mai vin? își trînti Roxanne mîinile în șolduri. Ascultă, creier-de-găină, aproape c-am fost violată. Asta face din mine o victimă, pricepi? N-am făcut nimic ca să merit un asemenea tratament.

– N-am vrut să...

– La dracu' cu ce-ai vrut. Așa sînteți toți bărbații.

Se răsuci pe călcîie, făcu doi pași, apoi se întoarse din nou:

– Probabil eu am cerut-o, nu? L-am momit pe

bietul băiat neputincios în plasa mea, apoi am țipat ca din gură de șarpe cînd s-a-ngroșat gluma.

– Ia mai taci, o trase Luke lîngă el, ținînd-o strîns. Iartă-mă. N-am vrut să înțelegi așa ceva. Christoase, Roxanne, nu poți pricepe că m-ai speriat? Nu știu ce-aș fi făcut dacă ăla...

Își apăsă gura în părul ei.

– Nu știu ce-aș fi făcut.

– În regulă.

Un nou tremur o înfioră, străbătîndu-i șira spinării.

– Nu face nimic.

– O.K.

Murmura, o mîngîia, încerca s-o consoleze, în timp ce gura i-o căuta pe a ei.

– Nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău niciodată.

Avea pe buze picături de ploaie. I le șterse cu sărutări, blînd, gingaș, apoi mai ceru. Brațele lui Roxanne se ridicară, puternice și sigure, să-i cuprindă gîtul, în vreme ce trupul lipit de-al lui i se topea precum ceara. Luke își acordă un moment, un fericit moment, în care o ținu în brațe, închipuindu-și că totul era adevărat.

– Te simți mai bine?

Cu un zîmbet încordat, o îndepărtă.

– Simt eu ceva...

Vocea-i era asemeni ceții ce șerpuia pe pămînt, la picioarele lor. Cînd ridică o mînă spre obrazul lui, Luke o apucă, atingîndu-i mijlocul palmei cu buzele. Roxanne se întreba dacă stropii de ploaie nu sfîrîiau

în contact cu pielea ei.

– Rox... Mai bine am...

Se întrerupse, cînd prin perdeaua ploii trecu un bărbat. Luke începu s-o împingă doar puțin la o parte, iar în clipa următoare privea chipul lui Cobb, ochii lui Cobb, și-și simțea viața întoarsă cu susul în jos.

Ce neghiob fusese, să uite, fie și-un moment măcar, că-n noaptea aceea avea de înfruntat propriii săi demoni.

Dar, dacă altminteri nu putea, cel puțin să împiedice urîțenia aceea s-o atingă pe Roxanne.

– Du-te-n casă, îi ordonă el.

– Dar, Luke...

– Du-te. Acum.

O împinse spre poartă și curte.

– Am ceva de făcut.

– Te-aștept.

– Ba nu m-aștepți deloc.

Cînd se întoarse, Roxanne îi întîlni un moment ochii și chinul dintr-înșii.

Luke plecă prin ploaie, să înfrunte un vechi coșmar.

– Trecu o vreme, puștiule.

Al Cobb stătea în bodega răpciugoasă de pe Bourbon Street, fumînd o *Camel*. Era genul lui de de-

cor: femeile cu ochi obosiți dînd din șolduri și învîrtind plăcinte, duhoarea bețivănească învechită și a sexului impersonal. Știuse că Luke avea să-l urmeze înăuntru.

Luke își petrecuse un braț pe după spătarul scaunului. Se silea să se relaxeze, folosindu-și fiecare dram de voință pentru a împiedica acele amintiri sîcîitoare să i se strecoare în gînduri.

– Ce vrei?

– O băuturică, o mică discuție.

Cobb își lăsă ochii să se tîrască peste sînii chelneriței care servea cocktail-uri, coborînd pînă între picioare.

– Bourbon, unu' dublu.

– *Black Jack*, ceru Luke, știind că berea sa obișnuită n-ar fi conținut focul necesar curățirii.

– Băutură de bărbat, rînji Cobb, arătîndu-și dinții pătați de tutun. Anii de tras la măsea nu-l menajaseră. Chiar și în lumina slabă, Luke îi putea vedea rețeaua de capilare sparte ale feței, acele stindarde răsucite ale bețivului înveterat. Pusese prea multe kilograme pe mijloc, astfel încît cămașa tricotată i se întindea la limită peste burdihan.

– Te-am întrebat ce vrei.

Cobb nu spuse nimic, în timp ce le erau aduse băuturile. Ridică paharul, trase o dușcă generoasă și privi scena. O roșcovană de constituție improbabilă își lepăda uniforma de subretă franțuzoaică. Rămăsese în portjartier și o pereche de evantaie cu pene.

– Isuse, ui' ce țîțe pe boarfa aia.

Cobb își dădu pe gît băutura și făcu semn după

încă una. Îi rînji lui Luke.

– Care-i treaba, băiete, nu-ți place să te uiți la lăptărie?

– Ce cauți în New Orleans?

– Mi-am tras o mică vacanță.

Cobb se linse pe buze, în timp ce dansatoarea își sălta sînii abundenți, strîngîndu-și-i unu-ntr-altul.

– Mi-am zis că dacă tot eram prin preajmă, să te caut. Nu-ntrebi nimica de maică-ta?

Luke sorbi cu băgare de seamă din whisky, lăsînd fierbințeala să-i lunece în măruntaie, să-i dezghețe mușchii împietriți.

– Nu.

– Cam nefiresc, țistui Cobb din limbă. Acuma trăiește-n Portland. Ne mai vedem din cînd în cînd. A-nceput să ceară taxe, știai?

Îi făcu lasciv cu ochiul, încîntat să-i vadă mușchii fălcilor încleștîndu-se.

– Da' bătrîna Maggie îi destul de sentimentală ca să-mi dea o zbenguială pe gratis cînd vin și-i ciocănesc la ușă. Vrei să-i urez ceva din parte-ți?

– Nu vreau să-i urezi nimic din partea mea.

– Te caci pe tine.

Cobb mai dădu pe gît puțin bourbon, în timp ce muzica devenea mai puternică, mai violentă. Unul dintre bărbați încercă să se urce pe scenă și fu îmbrîncit înapoi.

– Mereu ai fost așa. Dacă mai stăteai nițel pe-aproape, te-nvățam eu ce-i ăla respectu'.

Luke se aplecă spre el, cu ochii scînteietori:

– Sau ai fi făcut din mine o tîrfă.

– Aveai un acoperiș deasupra capului, mîncare-n burtă, ridică din umeri Cobb, continuînd să bea. Și normal că m-așteptam să te-achiți.

Nu-i trecuse prin minte să se teamă de Luke. Avea memoria destul de vioaie ca să țină minte cît de ușor îl potolea pe băiat, cu cîteva lovituri zdravene de curea.

– Da' asta a rămas în urmă, nu-i așa? În ultima vreme, ajunseși mare sculă pe basculă. Puteam să mă dau cu roatele-n sus numa' dintr-o dușcă de gin, cîn' te văzui la teve.

Pufni în paharul cu bourbon.

– Să faci scamatorii, pentru numele lui Dumnezeu. Învățași să-ți bîțîi bagheta magică, nu-i așa, Luke?

Rîse cu hohote de propriu-i banc, pînă cînd în ochi îi luciră lacrimi.

– Tu și moșu-ăla vă trăserăți fo' două curișoare prima-ntîi din treaba asta.

Rîsul i se sufocă într-o tuse, cînd Luke îl apucă de guler. Acum aveau fețele aproape una de alta, suficient de aproape pentru ca Luke să simtă mirosul de whisky din respirația lui Cobb, peste duhoarea de rachiu și fum a barului.

– Ce vrei? repetă, făcînd o pauză între cuvinte.

– Te pui cu mine, băiete?

Oricînd gata de-o păruială, Cobb își încleștă degetele cărnoase peste încheieturile mîinilor lui Luke. Fu surprins de puterea pe care-o simți acolo, dar nu

se îndoi un moment de propria-i superioritate.

– Vrei să te dai cap în cap cu mine?

Voia, voia atît de tare, încît i se zguduia tot trupul de-o nevoie primordială, asemenea celei sexuale. Exista însă o parte din el însuşi, adînc îngropată, care rămăsese încă a băieţelului înfricoşat, amintindu-şi plesnetul curelei de piele şi arsura ei pe carnea fragedă.

– Nu vreau să fiu în acelaşi stat cu tine.

– Trăim într-o ţară liberă.

Fiind destul de isteţ ca să ştie că prin luptă n-avea să obţină lucrul după care venise, Cobb se smulse şi mai comandă un rînd.

– Problema-i că tre' să plăteşti pentru fiştecare drăcie. Faci bani frumoşi cu scamatoriile tale.

– Asta vrei?

Luke ar fi izbucnit în rîs, dacă nu l-ar fi înăbuşit dezgustul.

– Vrei să-ţi dau bani?

– Am ajutat să te crească, nu-i aşa? Îs ăl mai apropiat de-un tată pe care l-avuseşi.

Acum chiar rîse. Se simţea în tonul acela destulă furie pentru ca oamenii din jur să-l privească alarmaţi.

– Ieşi de-aici.

Înainte de-a apuca să se ridice, Cobb îl apucă de mînecă:

– Pot să-ţi fac necazuri, şi lu' moşu-ăla cu care te-ncurcaşi. Tot ce trebuie e să dau neşte telefoane la ăi reporteri. Ce crezi c-o să crează producătorii teve cînd or citi de tine? Callahan – aşa-ţi zici acuma, nu-i

aşa? Numa' Callahan şi-atîta. Artist de evadări şi prostituat mascul.

– E o minciună.

Dar pălise şi Cobb văzu. Toate acele amintiri năvăliră din nou, mîinile grase pipăind, cotrobăind, cu sudoarea şi răsuflarea îngreunată.

– Nu l-am lăsat să mă atingă.

– Nu ştii ce s-a-ntîmplat după ce te-am lăsat lat.

Cobb observă cu plăcere că şiretlicul său prindea rădăcini. Se alimenta din oroarea, îndoiala, repulsia ochilor lui Luke.

– C-o fi una, c-o fi alta, lumea o să se mire, nu-i aşa? Lume ca bucăţica aia fierbincioară cu care-ţi făceai de cap adineaurea. Crezi că te-ar mai lăsa să-i tragi un toc măcar, dac-ar şti că la doişpe ani luai muie la poponari stricaţi?

Rînji, cu ochii plini de ură.

– Nu contează că-i o minciună sau sfîntul adevăr, băiete, nu după ce-a apărut la ziar.

– Te omor.

Greaţa îi slăbea glasul, îmbrobonîndu-i fruntea cu sudoare.

– Mai uşor ar fi să mă plăteşti.

Încrezător că ajunsese stăpîn pe situaţie, Cobb scoase încă o ţigară.

– Nu-mi trebe mult. Cîteva mii, pentru-nceput.

Suflă fumul în direcţia lui Luke.

– Începînd de mîine. Pe urmă o să-ţi scriu cîteva rînduri cînd şi cînd, să-ţi zic cît vreau şi unde să mi-i trimeţi. Altminterea... mă duc la ziar. Va trebui să le

spun cum te vindeai la perverşi, cum ai lăsat-o pe sărmana de maică-ta cu inima zdrobită de durere, cum te-ncurcaşi cu Nouvelle ăla. Pare-mi-se c-a-ncălcat o lege, două, luînd cu el un copil fugit de-acasă. Şi p-ormă, iarăşi, s-ar zice că te mai folosi şi la altele. Ştii tu.

Zîmbi din nou, încîntat de scîrba lui Luke.

– Aş putea face lumea să se-ntrebe dacă n-o fi luat pe gratis ce le vindeai tu la alţii.

– Pe Max să nu-l amesteci.

– Bucuros, desfăcu Cobb mîinile în semn de cooperare. Mi-aduci două mii mîine seară, egzact aici. Ca semn de bună credinţă. Pe urmă mă duc. Dacă nu te-arăţi, n-o să trebuiască decît să dau un telefon la *National Enquirer*. Nu crez că la toţi băieţaşii şi fetiţele şi la mămicile şi tăticii lor le-ar fi de prea mare folos un magician care-a gustat carne fragedă. Nnţ.

Mai trase un fum.

– Nu prea te văz mai dînd înc-o reprezentaţie pentru regina Angliei cînd eşti acuzat de poponărie. Aşa-i zic englejii ăia. Poponărie, rîse din nou Cobb, ridicîndu-se. Mîine seară. Te-aştept.

Luke rămase pe loc, chinuindu-se să respire. Minciuni, futu-le-n cur de minciuni. Putea dovedi totul, nu? Mîna îi tremura, în timp ce-o întindea după pahar. Nimeni n-ar fi crezut, n-ar fi avut cum să creadă, că Max...

Îngreţoşat, îşi apăsă podurile palmelor peste ochi.

Cobb avea dreptate, odată ce totul ar fi văzut

lumina tiparului, odată ce oamenii începeau să pună întrebări şi să şuşotească, nu mai conta. Pata rămînea, ruşinea şi oroarea.

Dacă el, unul, putea s-o suporte, n-ar fi îndurat gîndul ca toate acestea să-i atingă pe Max sau pe Lily. Sau pe Roxanne. Doamne sfinte, Roxanne. Închise strîns ochii, în timp ce dădea pe gît restul de whisky. Mai comandă unul şi se apucă să se îmbete, nenorocit.

Îl aştepta. Roxanne intrase în casă, strecurîndu-se neobservată în camera ei. O baie lungă şi fierbinte îi alinase majoritatea durerilor şi o parte din necazuri. Apoi se instalase pe balcon, în aşteptare.

Îl văzu venind împleticit, prin burniţă şi ceaţă. Îl privi şovăind şi oprindu-se, pentru a porni din nou, cu grija exagerată a omului beat. Îngrijorarea şi nedumerirea i se topiră într-o furie arzătoare ca fierul topit.

O lăsase în ploaie, cu nervii în pioneze, şi plecase să tragă o sticlă. Sau mai multe, după cum arăta. Roxanne se ridică în picioare, smuci strîns cordonul halatului – ca un soldat echipîndu-se pentru bătălie – şi alergă jos să-l întîmpine pe Luke în curte.

– Imbecilule.

Tînărul se clătină pe călcîie, încercînd să-şi păstreze echilibrul pe caldarîmul dintr-odată înclinat, şi

rînji prostește:

– Puișor, ce faci în ploaie? O să răcești.

Făcu un pas nesigur înainte.

– Christoase, da' drăgălașă mai arăți, Roxy. Mă scoți din minți.

– Evident.

Nu părea tocmai un compliment, cînd cuvintele erau îngălate aproape indescifrabil. Întinse mîna să-l apuce de braț, cu un gest reflex, cînd Luke se clătină.

– Sper ca dimineață să plătești pentru asta.

– Mî'ne seară, murmură el, în timp ce capul i se-nvîrtea la nesfîrșit pe umeri. Tre' să plătesc mîine seară.

– Dacă mai trăiești pîn-atunci, oftă Roxanne, dar îi suportă greutatea, petrecîndu-și brațul lui peste umeri. Haide, Callahan, să vedem dacă putem duce în pat un irlandez beat fără să trezim toată casa.

– Străbunică-miu a venit din comitatu' Sligo. Așa mi-a zis odată bătrîna. Ți-am spus?

– Nu, mormăi ea de efortul de a-l trage spre ușa laterală.

– Se zice c-avea un glas ca un înger. Știi, cînta în crîșme.

Ploaia îi șiroi pe față, rece și dulce, cînd capul îi căzu pe spate.

– Bulangiu' nu fu niciodată taică-miu. N-am nimica din el pe dinăuntru.

– Nu, după cum puți, n-ai înăuntru decît un galon de whisky.

Luke rînji, ciocnindu-se greoi de ușă, înainte ca

Roxanne s-o deschidă.

– Pardon. Ce frumos miroși, Rox. Ca ploaia pe florile de cîmp.

– Aha, poetul irlandez.

Și se înroși ia față, în timp ce cu o mînă îl ținea pe Luke drept, iar cu cealaltă deschidea ușa.

– Mă bucur doar că n-ai țîțe ca boarfa aia de-astă seară. Nu cred că mi-ar fi plăcut.

– Care boarfă? întrebă Roxanne într-o șoaptă timbrată, înainte de-a expira, șuierînd. Bine, lasă.

– Nu prea mă trec fiorii cînd văd o puicuță că se despoaie, cu încă două duzini de tipi de față. Unu-la-unu-i mai în stilu' meu, știai?

– Fascinant.

Nu simți nici un strop de remușcare cînd se întoarse și-l îmbrînci în tejgheaua bucătăriei.

– Mă lași în ploaie și fugi într-o bombă cu striptease. Ești un prinț, Callahan.

– Ș-un ticălos, îi replică el cu voioșie de bețiv. Așa m-am născut, așa mor.

Făcu o piruetă, în timp ce Roxanne încerca să-l dirijeze spre scara din dos.

– Poate-i mai bine să-l omor. Mai curat așa.

– Nu, mi-ai promis că doar ai să vorbești cu el.

Luke își trecu o mînă peste față, ca să se asigure c-o mai avea la locul ei.

– Cu cine să vorbesc?

– Cu Gerald.

– Mda, mda.

Se împiedică de prima treaptă și, deși căzu du-

reros, nu păru să observe. Spre deznădejdea lui Roxanne, nu făcu decît să se întindă pe scară, pregătindu-se să adoarmă.

– Te sperie, sperie de futu-i mama mă-si, cînd te-apucă aşa. Şi ştii că s-ar putea să nu-l poţi opri. Te-apucă, se miorlăie. Oh, Christoase...

Glasul i se stinse într-o şoaptă somnoroasă.

– Nici nu vreau să mă gîndesc.

– Atunci nu te gîndi. Gîndeşte-te să ajungi la etaj.

– Tre' să mă-ntind, murmură el, foarte iritat, cînd Roxanne începu să-l tragă şi să-l zgîlţîie. Lasă-mă-n pace.

– N-o să-mi leşini aici, ca un jeg beţiv ce eşti. Lily o să se-mbolnăvească de grijă dacă te găseşte.

– Lily, oftă Luke, tîrîndu-se în sus pe trepte la îndemnurile lui Roxanne. Prima femeie pe care-am iubit-o-n viaţa mea. E cea mai bună. Nimeni n-o să-i facă vreodată un rău lui Lily.

– Fireşte că nu. Haide, încă puţin doar.

Eforturile făcuseră să i se deschidă halatul. De unde se afla, Luke avea o perspectivă excelentă şi tulburătoare asupra unei coapse netede, albe. Nici chiar alcoolul nu-i putu împiedica sîngele să se aprindă.

– Mă duc în iad, spuse el cu un rîs mormăit, în timp ce Roxanne insista să tacă. Drept în iad. Christoase, ce-aş mai vrea să porţi ceva pe sub halat din cînd în cînd. Lasă-mă doar...

Dar, pe cînd întindea mîna s-o atingă, doar să

atingă pielea aceea fină şi albă, ateriză grămadă pe palier.

– În picioare, Callahan, îi şuieră Roxanne la ureche. N-ai să-i trezeşti pe Max şi pe Lily.

– O.K., O.K.

Încercă să înghită, dar saliva avea gust de otravă. Se ridică singur în genunchi, apoi îşi dădu toată silinţa să se salte în picioare, cînd Roxanne îl trase în sus.

– O să vărs? întrebă, în timp ce greaţa îi înnoda stomacul.

– Sper, răspunse ea printre dinţi, în timp ce parte îl căra, parte-l tîra spre camera lui. Sper din toată inima.

– Nu pot să sufăr. Mă face să mă simt ca atunci cînd mi-a dat Mouse prima ţigară. Nu mă mai îmbăt, Rox.

– Exact. Uite c-am... Căcat.

Plonjă spre pat. Deşi se grăbi, nu fu îndeajuns de rapidă pentru a evita să cadă împreună cu el. Luke se prăbuşi deasupra sa, cu destulă forţă ca să-i taie respiraţia.

– Dă-te jos de pe mine, Callahan.

Răspunsul lui fu un murmur neinteligibil. Întrucît răsuflarea îi trăsnea a *Jack Daniel's*, Roxanne întoarse capul. Buzele lui o morfoliră somnoroase pe gît.

– Termină. Of... fi-ţi-ar.

Ocara se termină într-un geamăt înăbuşit. Plăcerea, grea şi tenebroasă, se strecură înlăuntrul ei cînd Luke îi cuprinse sînul cu o mînă. Nu bîjbîia, nu strîn-

gea, poseda pur şi simplu.

– Moale, murmură el. Roxanne cea moale.

Degetele lui o mîngîiau peste mătasea subţire, leneş, absent, în timp ce buzele i se frecau de piele.

– Luke. Sărută-mă.

Trupul îi plutea deja, cînd încercă să-şi întoarcă gura spre a lui.

– Sărută-mă ca data trecută.

– Mmm-hmmm, oftă el prelung, din rărunchi, şi amuţi.

– Luke.

Îl scutură de umeri. Nu era cu putinţă, îşi spuse, nu de două ori într-o singură seară. Dar, cînd îl apucă de păr să-i ridice capul, văzu că era dus de pe lumea asta. Scrîşnind din dinţi şi înjurînd în surdină, Roxanne îi împinse într-o parte trupul inert.

Îl lăsă răstignit de-a latul patului, complet îmbrăcat, şi ieşi să încerce remediul consacrat al unui duş rece.

Capitolul 14

Aproape se sinucisese. Între o mahmureală păcătoasă şi o stare emoţională precară, Luke descoperi că-şi pierduse sincronizarea şi echilibrul. Ştia el ce ştia. Existau reguli, reguli dure şi repezi care guvernau arta evaziunii. Marcau simplu şi clar hotarul dintre viaţă şi moarte.

Dar opţiunea de-a respecta regulile şi a nu lua în seamă mîndria nu prea lăsa loc de manevră. Luke îşi începu numărul de evadare din prima reprezentaţie, lăsîndu-se legat în cămaşa de forţă, încătuşat şi cu picioarele puse în fiare, înainte de-a se ghemui într-un cufăr de fier din centrul scenei.

Înăuntru era cald, întuneric şi o lipsă de aer aproape totală. Ca un mormînt, ca o hrubă. Ca într-o carceră. Simţi obişnuitul junghi iniţial de panică. Era imobilizat.

N-ai scăpare, băiete, bolborosi glasul lui Cobb înlăuntrul capului său. *N-ai scăpare pînă nu-ţi dau eu drumul. Şi să nu uiţi asta.*

Vechea, neputincioasa teamă îl pătrunse, bandiţi mascaţi, rînjind, chirciţi printre umbre, gata să-i nimicească autocontrolul. Respiră încet, subţiat, pentru a-şi calma nervii, în timp ce acţiona la eliberarea mîinilor.

Putea să iasă. Dovedise iar şi iar că nimeni n-avea să-l mai poată ţine vreodată ferecat. Concentrîndu-se, concentrîndu-se, dădu colţul următor.

Cobb îl aştepta.

Eu am cheia, ticălos mic, şi-ai să stai egzact unde te-am băgat eu. E timpu' să-ţi aminteşti cine-i şefu' p-acilea.

Imaginea debaralei reveni, băieţelul plîngînd cu sughiţuri, bătînd în uşă cu mîinile legate. Respiraţia lui Luke se întretăie, în timp ce inima i se lovea capricioasă de coaste, cu ecouri în capul ce i se-nvîrtea. Greaţa dăinuia, clocotindu-i în stomac ca o mare de acid. Reveni şi frica, tropăindu-i cu picioruşe ca de insectă pe pielea asudată.

Sîsîi de durere, cînd cătuşele îl muşcară de încheieturile mîinilor. Preţ de-un moment, orb, se luptă cu ele ca un om disperat care se zbate în fiare în drumul spre eşafod. Şi simţi mirosul coclit al propriului

său sînge.

Respira prea repede, îşi spuse, enervat de foşnetul neputincios al plămînilor ce se chinuiau să absoarbă oxigen. Calmează-te, fir-ai al dracului, calmează-te.

Îşi răsuci trupul, ajutat de junghiul familiar, pe care-l aştepta, în timp ce-şi manipula articulaţiile. Umărul i se întoarse într-o poziţie imposibilă, permiţîndu-i să lunece prin cămaşa de forţă.

Bubuitul din tîmple îl făcea să blesteme whisky-ul *Jack Daniel's.* Fu silit să se oprească din nou, să-şi adune destulă stăpînire de sine pentru a pluti pe lîngă durere.

I se învîrteau minţile, senzaţie care-i amintea mult prea viu despre starea din seara trecută – şi de Roxanne. Imaginile continuară să revină, chiar şi cînd se străduí să le alunge, concentrîndu-se pe eliberarea braţelor. Pielea ei, pielea albă şi fină, şi mîinile lui străbătînd-o. Trupul ei, arcuit, cedînd sub al lui.

O Doamne, Isuse Dumnezeule, o sedusese, se folosise de propriu-i tumult şi de propria-i beţie ca scuză să pună în aplicare fantezia care-l bîntuia de ani de zile?

Sudoarea curgea de pe Luke în şuvoaie subţiri, fierbinţi. Pierduse noţiunea timpului, enormă greşeală. Dacă ar mai fi avut suflu, s-ar fi ocărît singur. La vremea cînd scăpă din cămaşa de forţă, îi urlau toate încheieturile şi muşchii torturaţi. Nu mai trebuia decît să bată în ladă – să bată cum bătuse odinioară într-o uşă de debara.

Aveau s-o deschidă, să-i dea drumul, să-l lase să înghită aer curat. Capul i se bălăbăni pe spate, lovindu-se violent de peretele cufărului. O durere orbitoare i-l sfredeli, făcînd să danseze imagini dincolo de pleoapele închise.

Cobb, hlizindu-se, scuipînd minciuni care întorceau mațele pe dos.

Se putea ocupa el de Cobb, își făgădui Luke în timp ce i se încețoșeau mințile. Nu era nevoie decît de bani.

Roxanne. Imaginile acelea cu Roxanne, de pe banda pe care i-o smulsese lui Gerald. Putea auzi sunetul bluzei rupîndu-se, rugămințile înăbușite de a-i da drumul. Vedea șuvoiul de sînge, aproape că-i simțea mirosul, în timp ce se lupta să scape.

Și cum arăta, Doamne ferește, cum arăta, stînd acolo, pregătită, cu pumnii strînși, cu trupul încordat ca al unei amazoane, cu vitejia pîlpîind în juru-i, iar ochii strălucindu-i de teamă și furie.

În clipa aceea, îi venise s-o îmbrățișeze, să-i alunge cu mîngîieri tremurul. Întocmai cum voise să-l bată pe Gerald, deja învinețit și însîngerat, pînă la a-l transforma într-un maldăr vîscos.

Dar, cît era de furios, îi fusese și rușine. Oare, orbit de băutură și de poftă, îi făcuse el lui Roxanne ceea ce Gerald încercase doar?

Nu. Era un prost. Nu se trezise, cu grețuri, cu dureri *și* complet îmbrăcat? Pînă la pantofi. Gustul din gură nu era al lui Roxanne, ci duhoarea de sconcs mort al whisky-ului învechit.

Dorință și șantaj. Ei bine, nici una nu merita să mori pentru ea. Ridică nesigur o mînă și se plesni cu putere, o dată, de două ori, pentru ca șocul dureros să-i risipească în mare parte pîcla din creier.

Se apucă de treabă cu cătușele de la picioare, sorbind prudent aerul rarefiat.

– Durează prea mult.

Roxanne își auzi tremurul panicii din propria-i voce, în timp ce-și apuca tatăl de mînecă.

– Tată, au trecut două minute încheiate.

– Știu.

Max o prinse cu o mînă care se făcuse rece ca gheața.

– Mai are timp.

N-avea rost să-i spună că, în cabină, aruncase o singură privire spre chipul palid al lui Luke, cu ochii înfundați în cap, și-i ceruse să-și contramandeze apariția în spectacolul acelei seri.

Tot așa cum n-avea nici un rost să-i spună că Luke trecuse peste cuvîntul lui. Băiatul de odinioară era acum bărbat, iar direcțiile puterii se schimbau.

– S-a-ntîmplat ceva.

Și-l putea închipui, leșinat, agitîndu-se neputincios.

– Fir-ar să fie.

Se răsuci pe călcîie, cu intenția de a se repezi în culise să-i smulgă lui Mouse cheile. Dar, înainte de-a fi făcut primul pas, capacul cufărului zbură în lături.

Convenabil de impresionat, publicul aplaudă. Scăldat în sudoare, Luke mulțumi și-și umplu plămînii hămesiți. Cînd Max îl văzu clătinîndu-se, apoi revenindu-și, îi făcu semn lui Roxanne și trecu imediat în avanscenă să distragă atenția mulțimii cu puțină prestidigitație.

– Idiotule. Boule. Creier-de-găină.

Îl bombarda cu insulte, printre dinții strînși ai unui surîs strălucitor, pe cînd îl lua de braț pentru a-l conduce afară din scenă.

– Ce dracu' ai încercat?

Lily era la un pas, cu un pahar înalt, plin cu apă, și un prosop. Luke bău pînă la ultima înghițitură. Faptul că încă se mai simțea în pragul leșinului îl distrugea.

– Să ies, în genere, răspunse, ștergîndu-și sudoarea de pe față. Se clătină din nou, iar Roxanne îl cuprinse cu brațele. Inima-i bubuia ca tunetul în urechi, pe cînd continua să-l mustruluiască.

– N-aveai nici o treabă să intri acolo astă seară, după ce ți-ai petrecut noaptea trecută într-o sticlă.

– Treaba mea *este* să intru acolo, îi aminti el. Se simțea bine, mult prea bine, ținut de ea pe picioare. Se îndepărtă, pornind spre cabină. Ca o setteriță furioasă, Roxanne se ținu după el.

– Viața de scenă nu înseamnă că trebuie să te sinucizi. Iar dacă...

Se opri în ușa cabinei.

– O, Luke, îți curge sînge.

Luke coborî privirea spre sîngele care i se prelingea pe glezne și încheieturile mîinilor.

– Am avut ceva probleme cu fiarele de la picioare.

Își repezi o mînă s-o oprească înainte de-a da buzna înăuntru.

– Vreau să mă schimb.

– Trebuie să te speli acolo. Lasă-mă să...

– Am spus că vreau să mă schimb.

Ceea ce o opri acum era expresia înghețată din ochii lui.

– Îmi pot purta singur de grijă.

Fata strînse buzele ca să nu-i tremure. Nu știa că o izgonire rece o rănea de-o sută de ori mai adînc decît un cuvînt aruncat la furie? Își ridică bărbia. Sigur că știa. Cine să știe mai bine decît el?

– De ce mă tratezi așa, Luke? După cele de-aseară...

– Eram beat, o întrerupse el tăios, dar fata clătină din cap.

– Înainte, înainte de asta n-ai fost beat. Cînd m-ai sărutat.

Limbi mici de foc i se încîrligară în pîntece. Orice bărbat ar fi trebuit să fie orb pentru a nu vedea ceea ce-i ofereau ochii ei. Se simțea bolnav, obosit și plin de dorință pînă-n măduva oaselor.

– Erai supărată, reuși el să răspundă, cu un calm remarcabil. La fel și eu. Am încercat să te fac să te

simți mai bine, atîta tot.

Mîndria lui Roxanne se inflamă.

– Ești un mincinos. Mă doreai.

Luke îi adresă un zîmbet calculat s-o jignească. Măcar atîta autocontrol îi mai rămăsese.

– Puiule, dacă am învățat ceva în ultimii zece ani, este să iau ceea ce-mi doresc.

Pumnii i se flexară pe lîngă trup, ochii însă rămînîndu-i destul de amuzați.

– Țese-ți micile fantezii împrejurul băieților tăi de colegiu trași la patru ace. Acum am treabă pentru reprezentația următoare.

Îi trînti ușa în față, după care se rezemă de ea, greu.

Pe-aproape, Callahan, își spuse, închizînd ochii. Din mai multe puncte de vedere. Întrucît durerile îi revendicau atenția, se mișcă din loc să caute o aspirină. Trebuia să meargă la întîlnirea cu Cobb, înarmat cu două mii de dolari și un cap limpede.

Nimeni nu cunoștea valoarea cronometrării mai bine decît Maximillian Nouvelle. Așteptă cu răbdare pe perioada celei de-a doua reprezentații, fără să facă nici un comentariu, fără a exprima o singură critică. Trecu ferm peste obiecțiile lui Lily și ale lui Roxanne, cînd Luke coborî în lada de fier pentru publicul de

seară. Max se afla în poziția de a ști că, dacă un om nu-și privea în față demonii personali, aveau să-l înghită pe de-a-ntregul.

Acasă, îl invită politicos pe Luke în salon, pentru un pahar nocturn, și intră primul, să toarne două cupe de brandy, înainte ca invitația să-i poată fi acceptată sau refuzată.

– Nu prea am chef de băutură.

Stomacul lui Luke se balansă bolnăvicios la gîndul alcoolului.

Max nu făcu decît să se instaleze în fotoliul său favorit, încălzind bolul cupei în mîini.

– Nu? Bine, atunci îmi poți ține companie pînă beau eu.

– Am avut o seară grea... începu Luke, ezitînd.

– Cu siguranță.

Max ridică o mînă cu degete lungi, indicîndu-i un scaun:

– Șezi.

Ambiția era încă acolo, aceeași forță care-l convinsese cîndva pe un băiat de doisprezece ani să aștepte lîngă o scenă întunecată. Luke se așeză și luă un trabuc. Se mulțumi să și-l treacă printre degete, așteptîndu-l pe Max să vorbească.

– Există tot felul de metode de sinucidere.

Glasul lui Max era blînd, ca al unui om care începe să spună o poveste.

– Dar trebuie să recunosc că le consider absolut pe toate o formă a lașității. Totuși.

Gesticulînd cu o mînă, zîmbi amabil:

– O alegere de-aşa natură este extrem de personală. Nu eşti de aceeaşi părere?

Luke se pierduse. Cum învăţase demult să fie prudent cu vorbele cînd Max îi întindea o capcană, se rezumă să ridice din umeri.

– Elocvent exprimat, îi replică Max, cu o muşcătură de sarcasm care făcu ochii lui Luke să se îngusteze. Dacă analizezi din nou această variantă, continuă el, după o sorbitură din brandy şi un „ah" de apreciere a aromei acestuia, aş propune o metodă mai rapidă, mai curată, cum ar fi folosirea pistolului de pe raftul de sus al debaralei din dormitorul meu.

Înainte ca Luke să poată face mai mult decît să clipească din ochi surprins, Max se repezise înainte, cu o mînă cuprinzînd însă, delicat, cupa de sticlă, în vreme ce cealaltă trăgea cu putere gulerul cămăşii lui Luke. Cînd feţele le ajunseră foarte aproape, vorbi cu o furie calmă şi intensă, care-i oglindea expresia ochilor:

– Să nu mai foloseşti niciodată scena mea sau iluzia magiei, pentru o faptă atît de laşă ca scurtatul zilelor.

– Max, pentru numele lui Dumnezeu...

Luke simţi degetele puternice, vînoase, apucîndu-l de beregată, sufocîndu-i cuvintele, apoi eliberîndu-l.

– Niciodată n-am ridicat mîna la tine.

Stăpînirea de sine care-l învăluise pe Max în timpul celei de-a doua reprezentaţii şi după aceea începuse să se fisureze, aşa că trebui să se ridice şi

să-i întoarcă spatele, pe cînd continua:

– Au trecut zece ani şi mi-am ţinut cuvîntul faţă de tine. Acum te previn că mi-l voi încălca. Dacă mai faci vreodată aşa ceva, te bat de nu te mai scoli de jos.

Reveni, măsurîndu-l pe Luke cu ochi tenebroşi, strălucitori.

– Evident, aş fi nevoit să-l pun pe Mouse să te ţină în timp ce-o voi face, dar îţi dau cuvîntul meu că ştiu unde să lovesc un bărbat ca să-l doară cît mai rău.

Cea dintîi se trezi indignarea. Îl făcu pe Luke să sară în picioare, cu proteste şi negări furioase pe limbă. Abia apoi văzu, într-o strălucire a luminii lămpii, că ochii lui Max luceau nu de enervare, ci în lacrimi. Acest lucru îl umili mai mult decît o mie de bătăi.

– N-ar fi trebuit să fac numărul din seara asta, spuse el calm. Mi-am pierdut sincronizarea. Aveam probleme pe care nu reuşeam să mi le alung din minte. Ştiam, dar n-am putut... N-am încercat să-mi fac rău mie însumi, Max, ţi-o jur. N-a fost decît prostie şi mîndrie.

– Ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru, nu?

Max bău iarăşi, pentru a-şi îndulci asprimea glasului.

– Ai făcut-o pe Lily să plîngă. Mi-e greu să iert aşa ceva.

Pentru prima oară, de ani de zile, Luke simţi acea frică rece şi umedă – că avea să fie izgonit. Că avea să piardă tot ceea ce devenise atît de preţios pentru

el.

– Nu m-am gîndit.

Ştia că era o scuză jalnică. O parte din el voia să-şi verse-afară motivele. Dar, dacă de altceva nu, cel puţin de asta putea să-i cruţe.

– Am să vorbesc cu ea. Voi încerca să îndrept lucrurile.

– Sper s-o faci.

Mai calmat, Max îi puse o mînă pe umăr. Gestul aducea cu sine alinare şi o bogăţie de înţelegere care nu avea nevoie de cuvinte.

– De o femeie e vorba?

Luke se gîndi la Roxanne, la felul cum îi ardeau mîinile s-o atingă. Şi asta făcuse parte din ceea ce-i împăienjenise minţile, Cobb şi excesul de băutură punînd capac la toate. Putu doar să ridice din umeri.

– Ţi-aş putea spune că nici o femeie nu merită să-ţi dai pentru ea viaţa sau pacea minţii. Dar, desigur, asta ar fi o minciună.

Acum buzele i se arcuiră, iar degetele strînseră uşurel.

– Există unele, iar bărbatul e atît binecuvîntat, cît şi blestemat să le găsească. Ai vrea să vorbim despre asta?

– Nu, izbuti Luke să răspundă cu glas sugrumat. Ideea de a discuta despre dorinţa sa întunecată şi impetuoasă pentru Roxanne, cu tatăl ei, îl făcea să oscileze între rîs şi urlet.

– Mi-am regăsit controlul.

– Foarte bine. Poate ai dori să afli despre

următoarea acţiune.

– Da. Perfect.

Convins că aerul se limpezise din nou, Max se aşeză la loc, rezemîndu-se de spătar.

– LeClerc a dat peste cîteva informaţii interesante. Un anumit politician de rang înalt ţine o metresă în suburbiile bogate ale Maryland-ului, lîngă capitala ţării noastre.

Se întrerupse să bea. Cu interesul captat, Luke întinse mîna după paharul său. Nu-şi mai simţea stomacul ca un cîmp minat.

– Slujbaşul nostru public nu se află mai presus de-a accepta mită – un mod deosebit de spurcat de a-şi cîştiga traiul, după părerea mea, dar n-ai ce-i face. În orice caz, e destul de înţelept să nu folosească suplimentele pentru a trăi pe picior mare, dînd naştere la speculaţii. În schimb, investeşte discret în bijuterii şi opere de artă, investiţii pe care şi le ţine la amantă.

– Probabil că-i o partidă teribilă.

– Întocmai, îşi înclină Max capul, trecîndu-şi un deget peste mustaţa luxuriantă. E greu să-ţi închipui de ce un om care-şi înşeală nevasta şi electoratul are încredere în femeia care-l ajută la înşelătorii cu obiecte în valoare de aproape două milioane.

Oftă puţin, ca întotdeauna cînd era nedumerit şi încîntat de capriciile firii omeneşti.

– Mi-ar fi greu să admit asta în faţa încîntătoarelor doamne din casa noastră, dar bărbatul nu se călăuzeşte după nas, ci după sculă.

– Eu, rînji Luke, credeam că drumul spre inima

unui bărbat trece prin stomac.

– O, da, dragă băiete, așa e. După cum trece și printre picioare. Sîntem, în fond, animale cu intelect, dar totuși animale. Ne îngropăm într-o femeie, nu-i așa? Absolut literalmente. Cîți dintre noi pot rezista acestei iluzii a întoarcerii în pîntecul mamei?

Luke își arcui o sprînceană:

– N-aș spune că la asta-mi stă mintea cînd îi fac felul unei femei.

Max își clătină brandy-ul în pahar. Fusese o cale ocolită de a-l face pe băiat să vorbească, dar Max prefera adesea *drumul cel mai lung*.

– Ceea ce vreau eu să demonstrez, Luke, este că într-un anume stadiu – slavă Domnului – intelectul se debranșează și animalul devine stăpîn. Dacă faci totul corect, nici măcar nu te gîndești. Gîndirea intervine abia pe urmă – în atracție, în urmărire, seducție, romantism. Odată ce bărbatul a ajuns înăuntrul femeii, odată ce ea îl înconjoară, mintea se stinge și controlul e zădărnicit. Presupun că de aceea sexul e mai primejdios decît războiul și mult mai dezirabil.

Luke nu putu decît să clatine din cap:

– Nu-i chiar atît de greu să te desfeți cu experiența și să-ți păstrezi mintea limpede.

– E evident că n-ai găsit-o pe femeia potrivită. Dar ești încă tînăr, spuse blînd Max. Și-acuma...

Se aplecă spre el.

– ... în legătură cu călătoria noastră la Washington.

Au fost necesare șase luni de făcut planuri. Detaliile trebuiau să fie rafinate și șlefuite la fel de migălos ca spectacolul pe care trupa Nouvelle avea să-l prezinte la *Kennedy Center*.

În aprilie, cînd cireșii erau înfloriți îmbelșugat și înmiresmat, Luke călători spre Potomac, Maryland. Deghizat cu un costum în dungi, perucă blondă și barbă spilcuită, făcu recunoașterea terenului împreună cu un dinamic agent funciar. Odată cu accentul bostonian sacadat, își asumă identitatea lui Charles B. Holderman, reprezentantul unui industriaș bogat din New England, pe care-l interesa o locuință în elegantele suburbii.

Aprecie voiajul pentru ceea ce era în sine, precum și pentru beneficiul suplimentar de-a sta departe de Roxanne. Fata se răzbunase în cel mai parșiv și mai eficace mod. Purtîndu-se de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat vreodată.

De cîteva luni, Luke nu se mai relaxase niciodată pe deplin și privi călătoria ca pe un soi de vacanță activă. Se adăuga bucuria de a avea un apartament în calm-distinsul Madison, de a se complace în turism – încîntîndu-l îndeosebi gama nestematelor de la *Smithsonian* – și, pur și simplu, singurătatea.

Făcu turul caselor înscrise pe listă împreună cu

agentul de proprietăți imobiliare, murmurînd și șovăind cu privire la amplasamentele și terenurile unde figurau construcțiile. Întrebările pe care le formula în calitate de reprezentant al unui potențial cumpărător însoțeau în paralel necesitățile de informații ale eventualului hoț.

Cine locuia în vecini și cu ce se ocupau? Existau cîini zgomotoși? Patrule de poliție? Ce companie ar fi fost recomandabilă pentru a instala un sistem de pază? Și așa mai departe.

Mai tîrziu, în aceeași zi, Luke o abordă frontal pe Miranda Leesbrug. Parcurse agale aleea pietruită, cu flori pe margini, și bătu la ușa de la intrare, din lemn de stejar și cu vitraliu.

Știa deja la ce să se aștepte. Studiase fotografiile agerei și lustruitei blonde de treizeci și ceva de ani, cu trup ucigaș și ochi albaștri de gheață. Resemnat, auzi lătrăturile ascuțite ale cîinilor. Știuse că avea doi șpiți; mare păcat că erau lătrători.

Cînd i se deschise ușa, Luke fu surprins să vadă părul blond și lucios, legat neglijent la spate într-o coadă de cal, și fața șireată, cu trăsături ascuțite, umedă de transpirație. Miranda avea un prosop pus pe după gît. Restul trupului opulent, cu curbe îndrăznețe, era strîns într-un costum de gimnastică sumar, din două piese, purpuriu aprins.

Culese ambii cîini, legănîndu-i la piept, peste sînii care se înălțau asemenea unei perechi de luni albe ca zăpada deasupra fîșiei înguste de spandex.

Luke nu-și linse buzele, deși se gîndi s-o facă. Începu să înțeleagă de ce bunul senator își ținea comoara asta mititică la fereală.

În fotografii, era fermecătoare într-un mod rece, detașat și evident. În persoană, emana destul sex-appeal ca să orbească un bărbat de la șaizeci de pași. Luke se afla mult mai aproape.

– Vă cer scuze, zîmbi el, vorbind cu accentul yankeu al lui Charles. Îmi pare rău că vă deranjez.

Cîinii continuau să latre ascuțit și trebui să vorbească tare, peste tot tămbălăul.

– Sînt Holderman, Charles Holderman.

– Da? îl măsură ea de sus și pînă jos, ca și cum ar fi contemplat o statuie într-un muzeu. V-am văzut prin cartier.

– Pe patronul meu îl interesează o eventuală proprietate în zonă, zîmbi din nou Luke. Cuviincioasa cravată maron a lui Holderman începea să-l sugrume.

– Îmi pare rău, casa mea nu e pe piață.

– Nu, îmi dau seama de asta. Mă întreb dacă v-aș putea răpi un moment. Putem vorbi aici, dacă vă e mai comod.

– De ce să-mi fie mai comod afară? își arcui Miranda o sprînceană delicat desenată, în timp ce-l evalua. Tînăr, bine clădit, stăpînit. Se aplecă să depună cîinii pe podeaua din lemn de esență tare, lustruită – mișcarea întinzîndu-i miraculos spandex-ul – și le aplică amîndurora cîte o pălmuță la fund pentru a-i expedia cu ghearele derapînd pe jos. Cu amantul

plecat din oraș pentru aproape două săptămîni, într-un turneu de colectat fonduri, se cam plictisea. Charles B. Holderman promitea o diversiune interesantă.

– Despre ce-ați dori să vorbim?

– ...despre amenajările exterioare.

Reuși să-și oprească ochii de a-i luneca pe curbele sînilor.

– Patronul meu are pretenții foarte concrete în materie de terenuri și grădini. A dumneavoastră se apropie foarte mult de satisfacerea lor. Mă întrebam dacă ați construit singură grădina de pietre din curtea laterală.

Femeia rîse, bătîndu-se cu prosopul pe piept și pe talia lucitoare.

– Iubitule, nu știu să deosebesc o panseluță de o petunie. Am angajat un serviciu.

– Aha. Atunci, eventual dacă mi-ați putea da un nume, un număr.

Veșnic eficientul Holderman scoase din buzunarul de la piept o agendă subțire, legată în piele.

– V-aș fi foarte îndatorat.

– Cred că s-ar putea să te-ajut, își duse ea un deget la buze. Vino-n casă. Am să caut cartea de vizită.

– Sînteți foarte amabilă.

Luke băgă agenda la loc, umplîndu-și în schimb mintea cu detalii ale antreului, ale scărilor din față, ale mărimii și numărului camerelor în care se intra din hol.

– Aveți o casă splendidă.

– Mhm, am pus s-o redecoreze acum cîteva luni.

Dominau pastelurile și imprimeurile florale. Odihnitoare, feminine. Trupul lasciv, vîrstat cu purpuriu intens, adăuga elementul de șoc sexual. Ca patima pe-o pajiște.

Luke se opri să-și alunge gîndurile, admirînd un tablou de Corot.

– Excelent, spuse, cînd Miranda privi întrebătoare peste umăr.

– Te pricepi la pictură?

Făcu o mutră ușor bosumflată, revenind lîngă el să studieze împreună tabloul.

– Da, sînt un mare admirator al artei. Corot, cu stilul său visător, e un favorit de-al meu.

– Corot, exact.

Nu dădea o ceapă degerată pe stil, dar cunoștea valoarea tabloului pînă la ultimul cent.

– Niciodată n-am putut să înțeleg de ce le place unora să picteze pomi și tufe.

Luke zîmbi din nou:

– Poate pentru a-i face pe oameni să se întrebe cine sau ce se află dincolo de ele.

Miranda rîse:

– Bună poanta, Charles, foarte bună. Am în bucătărie un registru cu cărți de vizită. Ce-ar fi să vii cu mine, la o răcoritoare, pînă ți-l găsesc pe decorator?

Bucătăria păstra farmecul blînd, feminin, din restul casei – atît cît văzuse. Glastre cu violete africane

stăteau în razele soarelui, pe tejghelele de faianță mov și ivoire. Instalațiile erau discrete. O masă rotundă cu placă de sticlă și un cvartet de scaune tapițate, gen salon-de-înghețată, ocupa centrul încăperii, pe un covor roz pal. Discordant, pulsul cu muchii dure al urletelor ghitarei lui Eddie Van Halen răsuna din difuzoarele bucătăriei.

– Lucram, cînd ai bătut la ușă.

Miranda se duse la frigider, să ia o carafă cu limonadă.

– Știi, îmi place să mă mențin în formă, puse ea carafa jos, pentru a-și trece mîinile peste șolduri. Muzica de genul ăsta mă face să transpir.

Luke își trecu limba pe dinăuntrul gurii ca să n-o scape-afară și răspunse așa cum ar fi făcut Holderman:

– Sînt convins că vă stimulează.

– Pe pariu, chicoti Miranda ca pentru sine, scoțînd două pahare și turnînd. Ia loc, Charles. Am să-ți găsesc cartea aia de vizită.

Puse paharele pe masă, scoțînd un clinchet scurt de sticlă pe sticlă, apoi se frecă ușurel de el, în drum spre un sertar. Mirosul de mosc îl izbi drept în josul pîntecului, trezindu-i recunoștința. Un pîntec pe care, cugetă el, nu-l mai pusese bine la treabă de cînd își pierduse cunoștința peste Roxanne, grație *Jack Daniel's*-ului.

Cuminte, băiatu', își spuse, îndreptîndu-și nodul cravatei înainte de a întinde mîna spre pahar.

– Frumoasă zi, spuse pe ton de conversație, în timp ce Miranda cotrobăia prin sertar. Ce noroc că puteți sta acasă să vă bucurați de ea.

– A, timpul meu îmi aparține destul de mult. Am o prăvălioară în Georgetown. Ține-mi lupul departe de ușa mea, s-ar putea zice, da' am un administrator care-mi rezolvă necazurile cotidiene.

Luă din sertar o carte de vizită profesională și se opri bătîndu-se cu ea în palmă.

– Ești căsătorit, Charles?

– Nu. Divorțat.

– Și eu, zîmbi ea, încîntată. Am descoperit că-mi place să am casa și viața numai pentru mine. Cam cît rămîi prin zonă?

– A, doar încă o zi, două, teamă mi-e. Indiferent că patronul cumpără sau nu o proprietate aici, sarcina mea va fi îndeplinită.

– Și pe urmă, înapoi la...

– Boston.

– Hmm.

Era bine așa. De fapt, era perfect. Dac-ar fi stat mai mult, l-ar fi lăsat cu limonada și cartea de vizită. Așa, însă, reprezenta răspunsul celor două săptămîni lungi de frustrare. În răstimpuri – în discrete răstimpuri – Mirandei îi plăcea să schimbe partenerii și dansurile.

Nu-l cunoștea, nici ea, nici senatorul. Un futing rapid, anonim, i-ar fi făcut mult mai bine la starea de spirit decît o oră pe afurisitul de *Nautilus*.

– Păi...

Coborî mîna, pentru a se freca uşurel între picioare.

– S-ar putea spune că... ai intrat şi-ai ieşit.

Luke lăsă jos paharul înainte de a-i aluneca din mînă.

– Într-un fel.

– Dacă tot eşti acum aici...

Privindu-l, îşi strecură cartea de vizită în triunghiul bikinilor de spandex.

– De ce nu iei ce-ai nevoie?

Luke stătu la îndoială doar cît o bătaie de inimă. Nu mergea exact aşa cum îşi închipuise. Dar, cum obişnuia să spună Max, un dram de spontaneitate merita o livră de planuri.

– De ce nu?

Se ridică şi, mişcîndu-se mult mai repede decît se crezuse capabil să se stăpînească, agăţă cu un deget elasticul înclinat al bikinilor. O găsi fierbinte şi umedă ca un gheizer.

Chiar în timp ce Miranda se arcuia pe spate, şocată, cu primul ţipăt de patimă rostogolindu-i-se de pe buze, Luke trase materialul în jos. Din două mişcări repezi, se eliberă şi el şi o pătrunse violent. Primul orgasm o luă prin surprindere. A dracului să fi fost dacă păruse atît de dibaci.

– O, Christoase!

Ochii-i săriră din cap de plăcere. În clipa următoare, mîinile lui îi cuprinseseră şoldurile, ridicînd-o cu braţe surprinzător de puternice, astfel că picioarele

Mirandei îi încolăciră mijlocul. Reuşi cîteva icnete bolborosite, ţinîndu-se, pentru a se bucura de cea mai grozavă partidă de călărie din viaţa ei.

O privi. Sîngele-i pompa fierbinte şi iute, avea trupul cufundat în fulgerul de catifea al sexului. Dar creierul – acesta rămăsese destul de limpede ca să-i vadă liniile vagi din jurul ochilor, săgetările rapide ale limbii. Ştia că perechea de cîini se strecuraseră înăuntru, nervoşi şi curioşi ce sunete scotea stăpîna lor. Stăteau ghemuiţi sub placa de sticlă a mesei, lătrînd.

Van Halen să văicărea în difuzoare. Luke îşi potrivi ritmul după cel al formaţiei, scăzut şi murdar. Putu să-i numere orgasmele, văzînd că al treilea pe care i-l dăruise o lăsă buimacă şi moale. Pentru propria lui plăcere, o mai cadorisi cu unul, înainte de-a se lăsa pradă celui propriu. Dar, pînă şi cînd atingea punctul culminant, păstră destulă stăpînire de sine pentru a n-o lăsa să-şi lovească ţeasta de uşa albă a dulăpiorului de stejar – şi s-o împiedice să-l apuce de păr, smulgîndu-i peruca.

– Doamne Sfinte.

Miranda ar fi lunecat dezarticulată la podea, dacă n-ar fi ţinut-o cu acea forţă lejeră, tulburătoare.

– Cine-ar fi crezut că aveai aşa ceva pe sub costumul ăla *Brooks Brothers*?

– Doar croitorul meu.

Cu o mică întîrziere, îi înclină capul pe spate s-o sărute.

– Cînd ai zis că trebuie să pleci?

– Mîine seară, de fapt. Da' pe ziua de azi mai am ceva timp.

Şi-l putea folosi foarte bine la prospectarea casei.

– Ai un pat?

Miranda îl cuprinse cu braţele pe după gît.

– Am patru. Unde vrei să-ncepem?

– Pari încîntat de tine însuţi, observă LeClerc cînd Luke îşi lăsă valizele în antreul casei din New Orleans.

– Am făcut treaba. De ce n-aş arăta încîntat?

Luke deschise servieta şi scoase un caiet plin de însemnări şi desene.

– Dispoziţia casei. Două seifuri, unul în dormitorul mare, altul în living. Are un Corot în holul de la parter şi un nenorocit de Monet deasupra patului.

LeClerc mormăi, parcurgînd însemnările.

– Şi cum, exact, ai descoperit tabloul şi seiful din dormitor, *mon ami?*

– Am lăsat-o să mă fută de mi-au ieşit ochii.

Rînjind, Luke îşi scoase scurta de piele.

– Mă simt atît de ieftin...!

– *Casse pas mon coeur,* murmură LeClerc, cu amuzamentul licărindu-i în ochi. Data viitoare voi avea grijă ca Max să mă trimită pe mine.

– *Bonne chance,* bătrîne. O oră cu cucoana aia ţi-ar da cîrcei. Doamne fereşte, avea nişte mişcări de n-ai fi...

Se întrerupse, auzind un sunet în capul scării. Roxanne stătea acolo, ţinîndu-se cu o mînă de balustradă. Avea faţa albă, rece, cu excepţia a două pete de culoare care-ar fi putut însemna fie jenă, fie furie, pe pomeţii obrajilor. Fără o vorbă, se întoarse şi dispăru. Luke auzi ecoul uşii ei trîntindu-se.

Acum chiar se simţea ieftin – şi murdar. Tare i-ar mai fi plăcut s-o strîngă de gît pentru asta.

– De ce Paştele mă-sii nu mi-ai spus că-i aici?

– N-ai întrebat, răspunse simplu LeClerc. *Allons.* Max e în atelier. Va dori să afle ce-ai descoperit.

La etaj, Roxanne zăcea prosternată pe pat, luptînd cu o nevoie irezistibilă de-a azvîrli de pereţi tot ce se putea sparge. N-avea să-i dea satisfacţia asta. N-avea nevoie de el, nu-l dorea. Nu-i păsa. Dacă voia să-şi petreacă vremea cordindu-se cu ştoarfe supraînzestrate, era strict treaba lui.

Of, da' arză-l-ar focu' iadului că-i plăcuse!

Cunoştea o duzină – mă rog, cel puţin o jumătate de duzină – de bărbaţi care-ar fi fost fericiţi s-o uşureze de povara fecioriei. Poate era timpul să-şi aleagă unul.

Şi se mai putea şi lăuda, în fond, putea să-i fîlfîie pe la nas isprăvile ei sexuale pînă se-neca cu ele.

Nu, blestemată să fie dacă avea să ia o asemenea decizie numai din ambiţie.

Şi blestemată de două ori, hotărî ea, ridicîndu-se

în capul oaselor, dacă de data asta avea să mai aștepte în culise pe cînd bărbații gustau toată distracția. La atacul casei din Potomac, avea să fie exact acolo, cu ei.

Vină iadul sau potopul.

– Sînt complet pregătită, tată.

Roxanne își mută o bluză frumos împăturită, din valiză într-un sertar al camerei ei de la *Washington Ritz*.

– Și am respectat înțelegerea.

Aranjă ordonat lenjeria în sertarul de deasupra.

– Am absolvit primul an la *Tulane*, cu o medie de trei virgulă cinci. Intenționez serios să fac același lucru la toamnă, cînd reîncep cursurile.

– Apreciez acest lucru, Roxanne.

Max stătea la fereastră. În spatele lui, vara orașului Washington cocea trotuarele, ricoșînd în valuri uleioase.

– Dar treaba asta a fost plănuită luni de zile. Ar fi mai înțelept pentru tine să-ți faci debutul, astfel stînd lucrurile, cu ceva mai mărunt.

– Prefer să-ncep de la vîrf.

Cu precizia neglijentă a persoanei ordonate din naștere, începu să-și agațe în debara rochiile și ținu-

tele de cocktail.

– Nu-s o novice, și-o știi foarte bine. Am făcut parte din acest aspect al vieții tale – în afara scenei, din păcate – de cînd eram mică. Pot descuia o broască la fel de bine ca LeClerc și adesea chiar mai repede.

Conștiincioasă, scutură cuta unei fuste de mătase.

– Știu multe despre motoare și mecanisme, mulțumită lui Mouse.

După ce închise ușile debaralei, îi aruncă tatălui ei o privire mată.

– Iar la computere mă pricep mai bine decît oricare dintre voi. Știi și tu că genul ăsta de talent e neprețuit.

– Și ți-am apreciat ajutorul în fazele inițiale ale acestei misiuni. Totuși...

– Nu există totuși, tată. E timpul.

– Există aspecte fizice, precum și intelectuale, începu el.

– Crezi că pentru sănătate am lucrat cinci ore pe săptămînă, tot anul trecut? ripostă ea.

Ajunseseră la o răspîntie. Roxanne își alese calea și-și înfipse pumnii în șolduri.

– Îmi stai în cale fiindcă ai rețineri paterne de-a mă lăsa s-o apuc pe-o cale necinstită?

– Categoric că nu.

Părea șocat, apoi jignit.

– Întîmplător, consider ceea ce fac o artă străveche și valoroasă. Hoția este o profesiune onorată

de timp, fata mea. A nu se confunda cu huliganii aceia care tîlhăresc oamenii pe stradă sau cu nătărăii care dau năvală-n bănci, duduind din automate. Noi operăm cu discernămînt. Sîntem romantici.

Glasul i se ridică, pasional.

– Sîntem artiști.

– Ei, atunci... se apropie ea să-l sărute pe obraz. Cînd începem?

Max îi privi fața zîmbitoare, mîndră, și izbucni în rîs.

– Îmi faci cinste, Roxanne.

– Știu, Max, îl sărută ea din nou. Știu.

Capitolul 15

Kennedy Center se preta iluziilor pe scară largă, asemenea camerelor rețelelor de televiziune care filmau evenimentul în vederea unei emisiuni speciale, urmînd a fi transmisă în toamnă. Max pregătise un spectacol de o oră și patruzeci și două de minute, ca o piesă în trei acte, cu orchestră completă, semnale luminoase complexe și costume elaborate.

Începea cu Max, singur în scena întunecată, prins în raza ca de lună a unui singur proiector concentrat. Era înfășurat într-o mantie de catifea, bleumarin închis, trasă în fir argintiu sclipitor. Într-o mînă ținea bagheta, tot de argint. În căușul celeilalte, un

glob de cristal.

Astfel ar fi arătat poate Merlin, ticluind naşterea vreunui rege.

Tema spectacolului era vrăjitoria şi juca rolul necrofilului mistic cu demnitate şi dramatism. Ridică sfera pe vîrfurile degetelor. Pulsa de lumini, în timp ce Max îi vorbea publicului despre farmece şi balauri, alchimie şi vrăjitorie. Sub ochii lor, deja răpiţi de efectele teatrale, globul începea să plutească – de-a lungul faldurilor mantiei de catifea, peste vîrful baghetei magice, rotindu-se sus deasupra capului, într-o incantaţie sonoră. Tot timpul îşi revărsa acele lumini interioare, pîlpîiri de safir şi stacojiu, chihlimbrar şi smarald, peste chipul lui înălţat. Spectatorilor li se tăie respiraţia cînd sfera căzu spre scenă, apoi aplaudară, cînd se opri, la doar un deget de-a se distruge, spre a se roti într-un cerc tot mai larg, ridicîndu-se, urcînd spre mîinile întinse ale lui Max. Încă o dată o prinse pe vîrfurile degetelor. O lovi o dată cu bagheta lucitoare şi-o aruncă în sus. Sfera se transformă într-o ploaie de argint, şiroind pe scenă, înainte ca aceasta să se întunece complet.

Cînd luminile se aprinseră din nou, peste cîteva secunde, în centrul scenei apăruse Roxanne. Era îmbrăcată toată în argintiu scînteietor. Stele îi străluceau în păr, de-a lungul braţelor pe care faldurile de paiete le lăsau dezgolite. Stătea dreaptă ca o sabie, cu braţele încrucişate peste sîni şi ochii închişi. Cînd orchestra începu să cînte un pasaj din *Simfonia a şasea* de Beethoven, fata se undui. Deschise ochii.

Vorbi despre farmece legate şi iubiri pierdute, despre vrăjitorii aruncate greşit. În timp ce-şi desfăcea braţele, ridicîndu-le în sus, din degete îi ţîşniră scîntei. Părul, o văpaie de bucle pînă aproape de umeri, începu să-i fluture într-un vînt din sursă nevăzută. Spotul de lumină se lărgi pentru a înfăţişa măsuţa de alături, avînd pe ea un clopot, o carte şi o lumînare stinsă. Făcîndu-şi palmele căuş, Roxanne aprinse între ele o flacără, înălţîndu-se şi scăzînd ca şi cum ar fi respirat. În timp ce-şi trecea mîinile pe deasupra lumînării, flacăra i se prelinse prin palme şi cuprinse fitilul într-o pîlpîire de aur.

O mişcare scurtă din încheietura mîinii şi paginile cărţii începură să se întoarcă, încet, apoi mai repede, tot mai repede, într-un iureş nestăpînit. Clopotul se înălţă de pe masă, între palmele ei întinse. După cum îşi unduia ea mîinile, începu să sune. Deodată, sub masă, unde nu fusese decît spaţiul gol, se aprinseră cu flacără vie trei lumînări. Focul se înteţi, tot mai înalt, pînă cînd masa însăşi deveni un rug, cu Roxanne stînd dincolo de ea, avînd faţa scăldată în lumini şi umbre. Îşi aruncă braţele în văzduh, făcînd să nu mai rămînă decît fumul. În aceeaşi clipă se aprinse un alt proiector. Luke stătea în spotul luminos, la stînga scenei.

Era îmbrăcat în negru lucios, tivit cu fir de aur. Machiajul dibaci al lui Lily îi accentuase pometii obrajilor, îi arcuise sprîncenele. Aproape la fel de lung ca al lui Roxanne, părul său ca pana corbului era despletit. Fetei i se părea că e o combinaţie de satir şi pirat. Inima ei trădătoare bătu scurt, înainte de a-şi

înăbuși palpitația dorinței.

Stăteau față în față, într-o latură și alta a scenei, cu fumul risipindu-se între ei. Poziția fetei era provocatoare, cu capul azvîrlit înapoi, un braț în sus, celălalt întins lateral. O săgeată de lumină îi izbucni din vîrfurile degetelor, spre el. Luke ridică o mînă, părînd s-o prindă. Sala erupse în aplauze, pe cînd duelul continua. Cei doi combatanți se apropiară, într-o volbură de fum, azvîrlind flăcări, în timp ce reflectoarele scenei se aprindeau, trandafirii și aurii, sugerînd răsăritul soarelui.

Roxanne își aruncă brațul peste ochi, ca pentru a se apăra. Apoi mîinile îi căzură moi, lăsîndu-și capul în piept. Rochia argintie scînteia, unduindu-se cu șuierături și lumini, ca și cum trupul i-ar fi fost legat cu sfori nevăzute de mîinile lui Luke. Bărbatul îi dădu ocol, trecîndu-și mîinile împrejurul ei, la cîțiva centimetri de-a o atinge. Îi legănă pe dinaintea ochilor palma cu degetele răsfirate, inducînd transa, după care, încet, încet, o împinse prin gesturi înapoi, tot mai departe. Picioarele lui Roxanne se desprinseră de scenă. Spatele-i rămase drept ca o lance, în timp ce plutea în sus, pînă ajunse să stea rezemată numai pe fuioarele de fum albăstriu.

Luke se răsuci o dată, ajungînd apoi din nou cu fața spre scenă, avînd în mîini un inel subțire de argint. Grațios ca un balerin, i-l plimbă de la cap la picioare, trecîndu-i tot trupul prin cerc. Improvizînd față de repetiție, se aplecă înainte, ca pentru a o săruta. Îi simți trupul încordîndu-se, cînd buzele i se opriră la o respi-

rație distanță.

– Nu te face de rîs, Rox, șopti el, după care își smulse pelerina, aruncînd-o pe deasupra ei. Rămase un moment acolo, pînă cînd forma de dedesubt păru să se topească. Capa căzu la podea, lăsîndu-l pe Luke cu o lebădă albă în brațe.

Din fundul scenei răsună un bubuit de trăsnet. Luke se aplecă să-și ia mantia, rugîndu-se ca măcar de data asta să nu-l ciupească. Se ghemui, rotind pelerina pe deasupra capului. Și dispăru.

– Puțin mi-a păsat de improvizațiile tale, îi spuse Roxanne, în prima clipă cînd îl prinse în culise.

– Zău?

Îi dădu pasărea lui Mouse și-i zîmbi fetei:

– Mi s-a părut un adaos drăguț. Tu ce zici, Mouse?

Mouse mîngîia lebăda – era singurul capabil s-o facă fără a-și primejdui degetele.

– Păi.... cred că tre' să-i dau lui Myrtle gustarea.

– Poftim, arătă Luke după Mouse, care se retrăgea. Lui i-a plăcut.

– Mai încearcă tu o dată și-am să improvizez și eu nițel, îl împunse Roxanne cu un deget în cămașă. Ai s-ajungi cu sînge pe buză.

O înhăță de încheietura mîinii înainte de-a apuca să plece, ca o furtună. După ropotul de aplauze știa că Max și Lily țineau sus ștacheta. Propriile lui emoții se întețeau într-o volbură crescîndă. Nu era sigur că se simțise vreodată mai bine în viața lui.

– Ascultă, Rox, ceea ce facem pe scenă e spec-

tacol. Muncă. Exact ca munca pe care o vom face mîine noapte în Potomac.

Care demon lăuntric îl împinse să-şi schimbe poziţia, imobilizînd-o între trupul lui şi perete.

– Nu e nimic personal.

Sîngele vuia în tîmplele lui Roxanne, dar reuşi să afişeze un zîmbet prietenos:

– Poate că ai dreptate.

Îi simţea mirosul – parfum, grimă, aroma slabă de mosc a sudorii scenice.

– Sigur că am dreptate. E doar o problemă de...

Aerul îi năvăli afară din piept, cînd Roxanne îi înfipse un cot în burtă. Se strecură cu uşurinţă din strînsoare, surîzîndu-i cu mult mai multă sinceritate.

– Nimic personal, spuse ea dulce. Intră în cabină, închizînd – şi încuind – uşa. Era vremea să-şi schimbe costumul.

Următoarea dată cînd avu de-a face cu el, stăteau aproape nas în nas, cu doar o planşă subţire de placaj între ei. Erau închişi într-o ladă trucată şi dispuneau doar de cîteva secunde ca să-şi schimbe locurile.

– Mai fă o dată figura aia, puiule, sîsîi Luke, în timp ce-şi inversau poziţiile. Jur c-am să dau şi eu.

– Oh! Tremur toată!

Roxanne răsări din cutie în locul lui Luke, stîrnind aplauze tunătoare.

După final, făcură graţioşi plecăciunile. Luke o ciupi destul de tare ca să-i lase o vînătaie. Roxanne îl călcă apăsat pe picior.

Băiatul se înclină cu o fentă, dînd la iveală din

văzduh trandafiri şi oferindu-i-i. Fata îi acceptă, dar, înainte de-a se putea apleca în semn de mulţumire, Luke acţionă. Nici vorbă să lase lovitura nerăsplătită. Îi împinse spinarea într-o arcuire exagerată şi o sărută.

Sau, cel puţin, în ochii publicului încîntat, păru un sărut. O muşcă.

– Ticălosule.

Roxanne îşi forţă buza îndurerată să se întindă într-un zîmbet. Se retraseră un pas, în timp ce Max îşi făcea intrarea finală. Luke o luă pe Roxanne de mînă. Holbă larg ochii, cînd ea îl apucă de degetul mare şi i-l răsuci.

– Isuse, Rox, nu mîinile. Fără mîini nu pot lucra.

– Atunci ţine-ţi-le-acasă, amice.

Îi dădu drumul, mulţumită cu ideea că degetul avea să-l doară la fel de tare ca buza ei de jos. Amîndoi ii se alăturară lui Max şi Lily în centrul scenei, pentru ultimele plecăciuni.

– Mor după viaţa de spectacol, spuse Roxanne, cu un rîs din toată inima.

Buna dispoziţie pură din vocea ei, îi alungă lui Luke intenţia de a-i da una peste fund. O luă din nou de mînă, cu mai multă prudenţă.

– Şi eu.

Nici beneficiile nu păreau tocmai mizere. Ele-

ganta recepție oferită de Casa Albă încununa seara. Max, după cum știa Roxanne, era un apolitic convins. Vota, găsind în asta un drept și o datorie, dar cel mai adesea cu aceeași veselie nepăsătoare cu care miza la cărți.

Max nu avea nici o considerație pentru corectitudinea interioară.

Nu politica de la Washington era aceea care o ispitea pe Roxanne, ci ambianța formală, adeseori pompoasă, generată de aceste activități politice. Cale lungă de la New Orleans, își spunea ea, admirînd dansatorii îmbrăcați luxos și cam scorțoși care se învîrteau pe podeaua sălii de bal.

– Se pare că ai făcut magia să lucreze în folosul tău.

Roxanne se întoarse, iar surîsul plăcut, sociabil, i se șterse șocat.

– Sam. Ce cauți aici?

– Mă bucur de festivități. Aproape la fel de mult cît m-am bucurat de spectacolul vostru.

O luă de mînă, ridicîndu-i la buze degetele țepene.

Se schimbase considerabil. Adolescentul slab, îmbrăcat sărăcăcios, crescuse spre a deveni un tînăr zvelt, impecabil. Părul blond-nisipos îi era tuns la fel de conservator ca smoking-ul de pe el. Pe deget îi scînteia un discret inel cu diamant. Roxanne percepu un iz de colonie masculină, în clipa cînd buzele lui îi atinseră pielea.

Era ras proaspăt și la fel de lustruit ca antichitățile

care luceau prin toată Casa Albă. Asemenea aerului pe care-l respirau, emana aura puternică, inconfundabilă, a averii și succesului. Și tot asemenea politicii, își spuse Roxanne, pe sub poleiala strălucitoare, se simțea vag duhoarea corupției.

– Ai crescut, Roxanne. Și te-ai făcut frumoasă.

Fata își retrase mîna dintr-a lui. O mînca pielea acolo unde o atinsese, ca și cum s-ar fi apropiat prea mult de un curent electric care putea deveni fatal.

– Aș putea spune același lucru despre tine.

Dinții lui Sam luciră. Cei pe care și-i pierduse în bătaia cu Luke fuseseră înlocuiți cu succes.

– Și de ce n-o faci? îi spuse în timp ce dansau?

L-ar fi putut refuza, simplu, politicos, cochet. Avea talentul necesar. Dar era curioasă. Fără o vorbă, ieșise cu el în ring, alăturîndu-se iureșului dansatorilor.

– Aș putea spune, începu ea, surprinsă considerabil să-l găsească împlinit și elegant, că la Casa Albă e ultimul loc unde m-aș fi așteptat să te revăd. Dar...

Îl privi în ochi.

– Majoritatea pisicilor cad în picioare.

– A, eu am plănuit tot timpul să te revăd – să *vă* revăd pe toți. Ce ciudat, cum a făcut soarta să se întîmple într-un mediu atît de... puternic.

O trase mai aproape, delectîndu-se cu modul ei de a-și ține rigid trupul acela suplu și moale, reușind totuși să-i urmeze pașii fluent ca apa.

– Spectacolul din seara asta a fost un pas însemnat față de fleacurile mărunte de pe scena clubului

ăluia răpciugos din Vieux Carré. Mai bun chiar şi decît cel conceput de Max pentru *Castelul magic*.

– E cel mai bun dintre toţi.

– Are un talent fenomenal, confirmă Sam.

Îşi aplecă faţa spre ea, privind cum i se îngustau ochii. Impactul sexual fu ca o cărămidă în abdomen. Se mişcă puţin, doar atît cît să-i simtă erecţia.

– Dar trebuie să recunosc că tu şi Luke m-aţi ţinut cu respiraţia tăiată. Foarte sexy, numărul vostru.

– Iluzie, îi replică ea rece. Sexul n-are nici o legătură.

– Dacă a existat vreun bărbat neexcitat în timp ce levitai pe sub mîinile lui, înseamnă că era mort şi-ngropat.

Şi cît de interesant ar fi fost, îşi spuse el, s-o aibă. S-o simtă pe *ea* fremătînd, de voie-de nevoie, sub mîinile lui. Frumoasă răfuială ar fi fost, plus cîştigul suplimentar al actului sexual fierbinte, hulpav.

– Te pot asigura, eu sînt viu.

Muşchii stomacului i se înnodaseră, dar Roxanne îşi păstră privirea netulburată.

– Dacă-ţi închipui că mă flatează umflătura pantalonilor tăi, te înşeli, Sam.

Avu satisfacţia să-i vadă buzele subţiindu-se de furie, înainte de-a continua. Şi, da, observă, ochii-i erau aceiaşi. Vicleni, precauţi şi plini de o potenţială răutate.

– Unde te-ai dus după ce-ai plecat din New Orleans?

Acum nu mai voia numai s-o posede, ci mai întîi

s-o şi rănească.

– Pe ici, pe colo.

– Iar pe ici, pe colo ai ajuns... aici? gesticulă ea spre cei din jur.

– Pe căi ocolite. Deocamdată, întîmplător sînt mîna dreaptă a gentlemanului din Tennessee.

– Glumeşti.

– Cîtuşi de puţin, îşi desfăcu Sam palma peste mijlocul ei. Sînt primul ajutor al senatorului. Şi intenţionez să ajung mult mai mult de-atît.

Roxanne avu nevoie doar de-un moment pentru a-şi reveni.

– Ei, presupun că se potriveşte, de vreme ce politica e culmea pungăşiei. Indiscreţiile tale trecute nu-ţi vor stînjeni ambiţiile?

– Dimpotrivă. Copilăria mea grea îmi oferă o perspectivă proaspătă şi înţelegătoare faţă de problemele copiilor noştri – cea mai valoroasă resursă naturală. Servesc drept model – arătîndu-le ce pot deveni ei înşişi.

– Nu cred că ţi-ai trecut în curriculum şi faptul că te-ai folosit de un copil neştiutor ca să te-ajute să furi de la prietenii săi.

– Ce mai echipă am fost! chicoti el, de parcă trădarea de-atunci n-ar fi fost nimic mai mult decît o glumă. Şi cu atît mai bună ar fi echipa pe care-am putea-o forma acum.

– Cu regret îţi spun că ideea mă revoltă.

Roxanne zîmbi, fîlfîindu-şi genele. Cînd dădu să se îndepărteze, Sam îi înşfăcă mîna suficient de tare

pentru a o face să tresară.

– Cred că e mai bine ca unele lucruri să fie lăsate în ceața memoriei. Nu găsești, Roxanne? La urma urmei, dacă ți-ar veni brusc pofta să bîrfești o veche cunoștință, s-ar putea să fiu nevoit să fac același lucru.

Cu ochii duri, o smuci mai aproape. Spectatorul neatent ar fi crezut să se pregăteau să se sărute.

– N-am plecat imediat din New Orleans. M-am ocupat de observații, de pus întrebări. De-a afla tot felul de lucruri. Dacă nu cumva mă înșel amarnic, aș prefera ca acele lucruri să rămînă nerostite.

Fata simți culoarea scurgîndu-i-se din obraji. Oricît de multe avea sub control, niciodată nu putuse învinge pielea delicată și trădătoare a persoanei cu ten roșcat.

– Nu știu despre ce vorbești. Mă doare mîna.

– Aș prefera să evit asta, slăbi el strînsoarea. Cu condiția să discutăm în împrejurări mai intime. Eventual un supeu liniștit la miezul nopții, prilej de-a ne reînnoda vechea prietenie.

– Nu. Îmi dau seama că s-ar putea să te rănesc în amorul propriu, Sam, dar chiar nu mă interesează trecutul, prezentul sau viitorul tău.

– Atunci, nu vom vorbi despre afaceri.

Își lipi buzele de urechea ei și murmură o propunere atît de nerușinată, încît Roxanne nici nu știu dacă să se crispeze sau să izbucnească în hohote. Nu avu prilejul s-o facă pe nici una, căci o mînă o apucă de braț și o smuci înapoi.

– Ia-ți labele de pe ea.

Chipul lui Luke era aprins de furie, pe cînd pășea între Roxanne și Sam. Avea din nou șaisprezece ani și era gata să sară la bătaie.

– Nici să n-o atingi măcar.

– Ei, se pare că am călcat pe cineva pe picior.

Prin contrast deliberat cu șoapta aspră a lui Luke, Sam vorbise jovial. Avusese, deci, dreptate. Nu toate scînteile pe care le văzuse zburînd prin scenă fuseseră rezultatul efectelor speciale și ale magiei.

– Luke.

Pe deplin conștientă că în direcția lor se întorceau mai multe capete, Roxanne îl luă de braț. Avu astfel ocazia și să-și înfigă unghiile în carnea lui.

– O recepție la Casa Albă nu e locul potrivit să faci o scenă, spuse ea, zîmbind veselă.

– Frumoasă și plină de bun simț, o indică Sam cu capul, rămînînd însă cu ochii spre Luke; nu dispăruse, și se bucura de asta; balta clisoasă de gelozie și ură continua să-i facă valuri în burtă. Eu aș asculta-o pe domnișoara, Callahan. În fond, sîntem pe terenul meu, nu pe al tău.

– Știi cîte oase ai într-o mînă? rosti amabil Luke, pe cînd ochii săi continuau să promită o crimă. Dacă te mai atingi de ea, o să afli. Fiindcă ți le voi rupe pînă la ultimul.

– Încetați. Nu-s un ciolan pentru care să vă lătrați unul pe altul.

Ușurată, își văzu tatăl și pe Lily apropiindu-se prin mulțime.

– Să încetăm, bine? Tată! explodă ea de entu-

ziasm, întorcîndu-se spre Max. N-o să-ți vină să crezi cine-i aici. Sam Wyatt. După atîția ani.

– Max.

Lin ca un șarpe, Sam întinse mîna, apoi cu cealaltă luă degetele lui Lily să le sărute.

– Și Lily. Mai frumoasă ca oricînd.

– Nici nu v-ar trece prin minte cu ce se ocupă Sam în ultima vreme, continuă Roxanne să sporovăiască de parcă s-ar fi reîntîlnit niște vechi prieteni dragi.

Max nu era omul care să țină ranchiuna. Și nici cel dispus să lase garda jos.

– Deci, ai intrat în politică.

– Da, domnule. Aș putea spune că dumitale ți-o datorez.

– Chiar așa?

– M-ai învățat arta spectacolului, rînji Sam, ca un afiș politic al succesului și energiei tinerești. Senatorul Bushfield, domnule, îl trase el spre ei pe un bărbat spilcuit și chel, cu ochi căprui obosiți și zîmbet strîmb. Presupun că i-ați cunoscut pe membrii trupei Nouvelle.

– Da, da.

Accentul din Tennessee era bogat și voios, în ciuda oboselii de pe chipul senatorului.

– Încîntător spectacol, după cum ți-am și spus, Nouvelle.

– N-am pomenit înainte de dumneavoastră, domnule senator, fiindcă voiam să le fac o surpriză vechilor mei prieteni.

Cu o privire amuzată spre Luke, Sam puse o mînă pe umărul lui Max.

– Cîndva, am petrecut cîteva luni ca magician ucenic pe lîngă maestrul.

– Nu mai spune? se luminară de interes ochii lui Bushfield.

– Cum să nu? zîmbi Sam, începînd să depene povestea unui tînăr debusolat și dezamăgit, luat sub aripă și îndrumat de generozitatea unui om darnic și a familiei acestuia. Din păcate, conchise el, n-am avut niciodată talent pe scenă. Cînd m-am despărțit de familia Nouvelle, însă, aveam un țel nou în viață.

Rîse, trecîndu-și pe furiș un deget peste șira spinării lui Roxanne.

– Fără ei, acum n-aș fi aici.

– Ascultați ce vă spun eu, îl bătu Bushfield pe Sam, părintește, pe spate. Băiatul ăsta o s-ajungă cineva. E precis ca un tac de biliard și lunecos ca un țipar.

Îi făcu cu ochiul lui Max:

– S-ar putea să nu se priceapă la hocus-pocus, dar, cu siguranță, știe să-i farmece pe alegători, încît să-și dea pantalonii jos de pe ei.

– Lui Sam nu i-a lipsit niciodată farmecul, comentă Max. Poate doar concentrarea.

– Acum sînt concentrat, îi aruncă Sam o privire lui Luke. Știu exact cum să fac ceea ce am de făcut.

– Ticălosul ăla unsuros ți-a pus mîinile peste tot.

Roxanne se mulțumi să ofteze. Îi venea greu să creadă că Luke continua s-o țină pe-a lui. Poate fiindcă reușise să-l evite timp de aproape douăzeci și patru de ore.

– Dansam, prostule.

– Îi curgeau balele pe gîtul tău.

– Cel puțin, el nu m-a mușcat, îl fulgeră ea pe Luke cu un zîmbet de superioritate, rezemîndu-se de spătar; Mouse conducea tăcut mașina prin suburbii, dînd tîrcoale lente casei Mirandei. Scoate-ți mintea din canal, Callahan, și treci la treabă.

–Tare-aș mai vrea să știu ce-are-n cap, murmură Luke. Aduce ghinion, să dăm așa peste el.

– Norocul e noroc, băiatule, comentă Max de pe locul din față. Ceea ce facem cu el îl transformă sau nu în ghinion.

Mulțumit de atmosferă, Max își scoase sacoul costumului și pieptarul fals al cămășii care ascundea un pulover subțire, negru.

Pe bancheta din spate, Luke și Roxanne operară transformări similare.

– Nu te-apropia de el.

– Pupă-mă-n cur.

– Copii, clătină Max din cap, privind spre ei. Dacă nu puteți fi cuminți, tata nu vă mai duce să găsiți comoara ascunsă. Treizeci și cinci de minute, îi spuse el lui Mouse. Nici mai mult, nici mai puțin.

– 'țeles, Max.

Mouse trase mașina la bordură, apoi întoarse

capul. Avea pe chip un zîmbet larg, fericit:

– Să-ți rupi un picior[1], Roxy.

– Mersi, Mouse, se întinse fata să-l sărute, înainte de-a coborî din mașină.

Era o noapte calmă și umedă. Lumina cornului de lună era aproape acoperită de pîclă, iar căldura plutea suspendată în aer ca o glugă. Se simțea miros de trandafiri, iasomie și iarbă proaspăt tunsă, și aroma umedă a stratului de frunze uscate recent stropite.

Trecură peste gazon ca niște umbre, strecurîndu-se pe lîngă azaleele cu florile deja ofilite și plantele perene de vară care tocmai începeau să îmbobocească. O altă umbră săgetă pe lîngă ei, făcînd-o pe Roxanne să se ciocnească de Luke. Inima-i zvîcni dureros în piept.

Dar nu era decît o pisică, alergînd să găsească un șoarece răzleț sau un cotoi.

– Nervoasă, Rox? luciră în întuneric dinții lui Luke.

– Nu.

Nemulțumită, se grăbi, găsind încurajarea în tresăririle grele ale pungii de piele pe coapsă.

– Au și păduri pe-aici prin zonă, îi șopti el la ureche. Dar mă-ndoiesc că sînt lupi. Cîțiva cîini sălbatici, poate.

– Scutește-mă.

Privi însă în întuneric, neliniștită, după ochi gal-

---

1 – urare uzuală între artiștii scenei și ecranului american, rostită de obicei la debut

beni sau colți.

Conform planului, se despărțiră la colțul dinspre răsărit al casei, Luke pentru a tăia firele de telefon, Max ca să dezafecteze sistemul de alarmă.

– E nevoie de o tușă ușoară, își instrui Max cu răbdare fiica. Nu trebuie să te pripești sau să fii prea încrezător. Practică, spuse el, așa cum făcuse de nenumărate ori la repetiții. Un artist nu poate să fi practicat niciodată îndeajuns. Pînă și cea mai mare balerină continuă să ia lecții, în toată viața ei de profesionistă.

Fata îl privea răsfirînd și dezizolînd firele. Era o muncă istovitoare, care provoca în mîini cîrcei. Roxanne ținea lanterna nemișcată, urmărind fiecare mișcare.

– Înăuntru e o unitate care funcționează pe bază de cod. E posibil, cu finețe, să o blocăm de-aici.

– De unde știi cînd ai reușit?

Max zîmbi și o bătu ușurel pe mînă, ignorînd durerea ascuțită din degete.

– Din credință, conjugată cu intuiție și experiență. Și... luminița aceea de sus, care se va stinge. *Et voilà,* șopti el, cînd micul punct roșu se înnegri.

– Au trecut șase minute, se ghemui Luke lîngă ei.

– Nu vom tăia sticla, continuă Max să dea instrucțiuni, în timp ce trecea lîngă ușa terasei din spate. E armată cu sîrmă, după cum vedeți. Chiar scoțînd alarma din funcțiune, ar fi imprevizibil – și ar consuma mult mai mult timp decît forțarea broaștei.

Își scoase setul de cleşti, primit în dar cu vreo treizeci de ani în urmă de la LeClerc. Cu oarecare ceremonie, i-l întinse lui Roxanne:

– Încearcă-ți norocul, draga mea.

– Doamne, Max, o să-i ia o veșnicie.

Roxanne își acordă un moment pentru a se încrunta la Luke, înainte de a se apuca de treabă. Nici măcar el nu-i putea strica momentul. Lucră așa cum îi spusese tatăl ei. Cu răbdare. Mîinile ei delicate ca ale unui chirurg operau asupra încuietorii. Ținea urechea aproape de ușă și ochii închiși cu seninătate.

Se imagina ca fiind în interiorul broaștei, ridicînd lamelele cu gingășie. Mutînd, ademenind, manevrînd.

Un zîmbet îi arcui ușor buzele cînd auzi declicul. Ah, cîtă putere...

– E ca o muzică, șopti, umplîndu-i lui Max ochii cu lacrimi de mîndrie.

– Două minute, treizeci și opt de secunde.

Max îl privi pe Luke, în momentul cînd apăsă butonul ceasului.

– La fel de bine, cred, cum te-ai fi descurcat și tu.

Norocul începătorului, își spuse Luke, fiind însă destul de înțelept să-și păstreze părerea pentru sine. Se strecurară pe ușă în șir indian și se despărțiră din nou.

Schițele casei făcute de Luke fuseseră atît de amănunțite, încît nu trebuiseră să mituiască pe nimeni ca să obțină planuri. Misiunea lui Roxanne erau tablourile. Le tăie cu atenție din rame, făcînd sul

Corot-uri, Monet-uri şi o scenă de stradă deosebit de reuşită, a lui Picasso, şi le introduse în rucsac înainte de a se alătura tatălui ei în *living room*.

Ştia că nu trebuia să-l deranjeze din lucru. Degetele lui întorceau şalterul seifului. Lui Roxanne i se păru că arăta ca Merlin, fierbîndu-şi dibaci licorile. Îi crescu inima.

Schimbară rînjete, cînd uşa se deschise.

– Acum repede, draga mea.

Deschise casetele căptuşite cu catifea şi cutiile lungi, plate, vărsînd conţinutul în pungă. Pentru a-şi dovedi sieşi că învăţase bine, Roxanne scoase o lupă şi, la raza lanternei, examină pietrele unei broşe cu safire.

– Albastre-berlineze, murmură ea. Cu o excelentă...

În acel moment, auziră lătratul unui cîine.

– Of, căca-m-aş...

– Încet, îi puse Max pe braţ o mînă liniştitoare. La primul semn de dificultăţi, ai ieşit pe uşă, înapoi la Mouse.

Nervii îi vibrau întinşi ca nişte corzi de banjo, dar loialitatea atîrna mai greu.

– N-am să te las aici.

– Ba da.

Cu mişcări repezi, Max goli seiful.

La etaj, Luke privea încruntat ţpiţii ce mîrîiau. Nu-i uitase. Ştia, din după-amiaza petrecută acolo, că-şi făcuseră un obicei din a dormi pe patul stăpînei lor.

Din acest motiv, avea în pungă două oase pline de carne.

Le scoase, încremenind în clipa cînd Miranda mormăi somnoroasă la adresa cîinilor şi se întoarse pe partea cealaltă. Apoi se chirci la podea, umbră printre umbre, gesticulînd cu oasele.

Nu vorbi, nu îndrăzni să rişte, nici chiar cînd Miranda începu să sforăie uşurel. Dar cîinii nu aveau nevoie de îndemnuri verbale. Mirosind gustarea, coborîră din pat şi-şi clănţăniră fălcile.

Satisfăcut, Luke trase faţada falsă a secţiunii din bibliotecă şi se apucă de lucru la seif.

Îl cam distrăgea faptul că femeia dormea în aceeaşi cameră. Nu că n-ar mai fi spart niciodată o casă cu o femeie sforăind în apropiere. Dar niciodată cu una cu care împărţise şi patul.

Ceea ce adăuga un punct de vedere interesant, medită el.

Şi cine nu ştia că lasciva Miranda dormea goală puşcă?

Excitaţia, întotdeauna vag sexuală, pe care o simţea la deschiderea unei încuietori, crescu dramatic. La vremea cînd deschise seiful, avea membrul tare ca piatra şi se chinuia să-şi stăpînească rîsul de absurditatea situaţiei.

Putea oricînd să se vîre în pat lîngă ea şi s-o seducă cît timp era semiadormită. La urma urmei, avea beneficiul suplimentar de a şti ce mişcări prefera.

Şi l-ar fi recunoscut în întuneric, n-avea nici o îndoială.

Ar fi fost fascinant, indiscutabil, dar timpul acționa împotriva lui.

Desigur, existau proprietăți și priorități. Cum ar fi spus Max. Pe de altă parte, tot el era acela care spunea să bați fierul cît e cald.

Christoase Atotputernice, spuse Luke în sinea lui, fierul lui personal era actualmente destul de cald ca să topească piatra.

Cu atît mai rău, puiule, cugetă el, aruncîndu-i o ultimă privire Mirandei întinsă pe pat. Se întrebă dacă avusese în vedere o plată rapidă în natură pentru pierderea bijuteriilor. Apoi trebui să-și mai înăbușe un hohot de rîs, în timp ce ieșea șonticăind din cameră.

– Ai întîrziat două minute, îi șuieră Roxanne, care stătea la baza scărilor. Eram gata să vin sus.

Ochii i se îngustară în întuneric.

– De ce umbli așa?

Luke nu reuși decît să pufnească sufocat, continuînd să șchioapete pe trepte.

– Te-ai lovit? Ești...

Se întrerupse, cînd văzu ce anume îl stînjenea.

– Christoase, ești pervers.

– Doar un sănătos băiat pur-sînge american, Roxy.

– Bolnav, îi aruncă ea, irațional de geloasă. Dezgustător.

– Normal. Chinuit, dar normal.

– ...copii...

Ca un învățător plin de răbdare, Max le făcu semn:

– Poate reușim să discutăm despre asta în mașină?

Roxanne continuă să șoptească insulte în timp ce se grăbeau peste gazon. Cînd ajunseră la mașină, simplul fior al întregii seri o învinse. Se prăvăli lîngă Mouse, rîzînd. Îl sărută, în timp ce conducea mașina, somnoros, în lungul străzii. Fiindcă se simțea generoasă – și poate doar puțin răzbunătoare – se întoarse și-și apăsă puternic buzele peste ale lui Luke.

– O, Doamne.

– Sper că suferi.

Rezemîndu-se de spetează, strînse la piept punga doldora de nestemate.

– O.K., tată. Ce-avem pentru un bis?

Capitolul 16

Roxanne circula agitată de la un abajur cu mărgele la o ramă de tablou, de la o baghetă de cristal la o cutie cu bijuterii, în magazinul lui Madame. Blugii albiți și un tricou cu două numere mai mare al echipei *New Orleans Saints* o făceau să arate a exact ceea ce era: o proaspătă absolventă de colegiu, așteptînd să-și înceapă viața.

Madame îi numără cu grijă clientului restul. După treizeci de ani de lucru, continua să evite facilitățile moderne, cum ar fi fost casa de marcat. Vechea cutie de trabuce pictată, de sub tejghea, o slujea destul de bine.

– Să-l folosiți cu plăcere, spuse ea, clătinînd din cap, cînd cumpărătorul ieși din magazin cu un papagal împăiat sub braț. Turiștii ăștia, spuse, sînt gata să cumpere orice. Deci, *pichouette,* ai venit să-mi arăți noua ta diplomă de colegiu?

– Nu. Cred că Max a dat-o să fie suflată cu bronz.

Zîmbi puțin, jucîndu-se cu o ceșcuță de porțelan ciobită la buza aurie.

– Ai zice c-am descoperit leacul cancerului, nu că m-am moșmondit patru ani la *Tulane.*

– Să termini a cincea din clasă nu-i un mizilic.

Lui Roxanne îi zvîcni un umăr, a nepăsare. Era agitată, o, cît de agitată era, și nu putea găsi pricina.

– N-a fost nevoie decît de conștiinciozitate. Am memorie bună la amănunte.

– Și asta te supără?

– Nu, puse Roxanne ceașca jos, trăgînd aer în piept să se calmeze. Mă îngrijorează tata.

Era o ușurare s-o rostească.

– Mîinile lui nu mai sînt ce-au fost altădată.

Despre asta nu putea vorbi cu nimeni, nici chiar cu Lily. Știau cu toții că artrita lui Max se agrava, umflîndu-i nodurile degetelor acelora agile, înțepenindu-i-le. Apelase la doctori, medicamente, masaje. Roxanne știa că durerea nu era nimic pe lîngă teama de-a pierde lucrul care-i era cel mai scump: magia.

– Nici chiar Max nu poate face timpul să dispară, *petite.*

– Știu. Înțeleg. Dar pur și simplu n-o pot accepta. Îl afectează emoțional, Madame. Rumegă, petrece

prea mult timp singur în atelierul lui, cu cercetările pentru nenorocita aia de piatră magică. E mai grav de anul trecut, de cînd s-a mutat Luke.

Madame își ridică o sprînceană la auzul amărăciunii din voce.

– Roxanne, bărbații devin bărbați și au nevoie de locuința lor proprie.

– Nu voia decît s-aducă femei în casă.

Buzele lui Madame tresăriră.

– Motiv destul de serios. Dar e totuși suficient de aproape, tot în cartier. Nu mai continuă să lucreze cu Max?

– Ba da, ba da, agită Roxanne o mînă. N-am vrut să mă îndepărtez de la subiect. Tatăl meu e cel care mă îngrijorează. Nu reușesc să comunic cu el ca înainte, de cînd a ajuns obsedat de piatra aia afurisită.

– Piatră? Spune-mi, ce-i cu piatra asta?

Roxanne se apropie agale de tejghea. Luă pachetul de tarot pe care-l lăsase Madame acolo și începu să-l amestece.

– Piatra filosofală. E un mit, Madame, o iluzie. Legenda spune că această piatră ar putea preface în aur tot ce atinge. Și...

Își ridică o privire semnificativă:

– Le redă tinerețea celor bătrîni. Sănătatea, bolnavilor.

– Și tu crezi în asemenea lucruri? Tu, care ai trăit toată viața în magie?

– Știu ce face magia să funcționeze.

Roxanne tăie cărțile și începu o cruce celtică.

– Transpirație și practică, cronometrare și diversiune. Emoție și dramatism. Cred în arta magiei, Madame, nu în pietrele magice. Nu în supranatural.

– Înțeleg.

Madame privi cărțile de pe tejghea, arcuindu-și o sprînceană.

– Și, totuși, îți cauți aici răspunsurile?

– Hmm?

Surprinsă în timpul interpretării cărților, Roxanne se încruntă. Apoi roși.

– Doar ca să-mi treacă timpul.

Înainte de-a apuca să strîngă cărțile, Madame o apucă de mînă.

– Mai mare rușinea, să deranjezi o citire, se aplecă ea însăși peste cărți. Fata e gata să devină femeie. O așteaptă o călătorie, curînd. Atît în sensul figurat, cît și la propriu.

Roxanne zîmbi. N-avea încotro.

– Facem o croazieră. Spre nord, pînă la litoralul Saint Lawrence. Vom juca, bineînțeles. Max o consideră o vacanță activă.

– Pregătește-te pentru schimbări, bătu Madame cu degetul în roata norocului. Împlinirea unui vis – dacă ești înțeleaptă. Și pierderea lui. Cineva din trecut. Și tristețe. Vreme de însănătoșire.

– Și cartea morții?

Pe Roxanne o surprinse faptul că i se încrețise pielea cînd privise scheletul rînjit.

– Moartea urmărește viața de la prima gură de aer, mîngîie Madame cartea cu un deget blînd. Ești

prea tînără ca s-o simți șoptindu-ți la ureche. Dar aceasta este o moarte care nu e moarte. Du-te în călătorie, *pichouette*, și învață.

Luke era mai mult decît gata de drum. Nu se putea gîndi la nici un lucru pe care l-ar fi preferat în locul plecării din oraș. Ultima sa sumă de plată către Cobb stătea pe masa de cafea, adresată și timbrată.

Cererile de bani fuseseră la fel de constante ca ratele unei ipoteci de-a lungul anilor. Două mii ici, patru colo, pînă la o medie de cincizeci de mii anual.

Lui Luke nu-i păsa de bani. Avea din belșug. Dar încă-i mai era greu să-și controleze valul slinos de greață, de fiecare dată cînd găsea o carte poștală simplă în cutie.

2K, scria. Sau, poate cînd pe Cobb îl părăsea norocul, 5K, și oficiul poștal. Nimic mai mult.

Luke avusese patru ani la dispoziție ca să reconsidere puterea intelectuală a lui Cobb. Individul era mult mai isteț decît îl crezuse. Un prost s-ar fi înfruptat cu polonicul, secînd rapid izvorul. Dar Cobb, bunul și bătrînul Al-cel-cu-cureaua, cunoștea valoarea unui pîrîiaș statornic.

Astfel că Luke era mai mult decît pregătit să scape – de cărțile poștale, de gîdilatul nemulțumit din

ceafă, de îngrijorarea pentru covîrșitoarea obsesie a lui Max față de inexistenta piatră magică.

La bordul navei, aveau să fie prea ocupați, cu spectacolele, escalele și trebușoara îngrijită pe care o plănuiseră pentru Manhattan, ca să se mai agite cu asemenea lucruri.

Cînd urmau să aibă puțin timp liber, Luke plănuia să se trîntească pe marginea piscinei, să-și pună căștile stereo la urechi și să-și înfunde nasul într-o carte, pe cînd vreo chelneriță nubilă venea agale să-i aducă o bere rece.

Una peste alta, viața era frumoasă. Avea puțin peste două milioane în conturile din Elveția, cam tot atîta plutind prin felurite acțiuni, titluri și burse din State, deopotrivă cu unele investiții funciare modeste. În costumele sale agățate în debara, de la *Savile Row* și *Armani*, deși continua să prefere docul *Levi's*. Poate că se simțea mai la largul său în *Nike*, dar avea pe raft pantofi *Gucci* cu lustru, și un sortiment de ghete *John Lobb*. Conducea un Chevrolet de lux și-și pilota propriul *Cessna*. Se desfăta cu trabuce de import și șampanie franțuzească și avea o mare slăbiciune pentru italience.

Luate la un loc, constata că flămîndul hoț de buzunare se transformase într-un cosmopolit cu discernămînt.

Ceea ce-l costa să-și păstreze imaginea era stropul de șantaj – și reprimarea unei mici, sîcîitoare și neîncetate nevoi.

Roxanne.

Dar, la o adică, Max îl învățase să nu pună niciodată la socoteală costul, dacă nu era vorba de mîndrie.

Luke luă cu el pe terasă o cană de cafea, să urmărească agitația de pe Jackson Square. Circulau pe-acolo fete în rochii de vară drăguțe, bebeluși în cărucioare, bărbați cu aparatele de fotografiat agățate la gît. Zări trei puștani negri dansînd step. Picioarele li se mișcau ca niște furii. Cu toată depărtarea, putea auzi țăcănitul voios al pantofilor pe asfalt. Strînseseră lume în jur, lucru care-l bucura.

Femeia pe care o auzise în acea primă zi la New Orleans nu mai cînta în cartier. Îi era dor de timbrul vocii ei și, deși niciodată nu simțise aceeași atracție emoțională spre altcineva, îl încînta să vadă cutiile de carton ale interpreților stradali umplîndu-se cu arginți.

Fără Max, își spuse. Fără Max și Lily, ar fi putut ajunge mult mai rău decît să danseze pentru cîțiva bănuți.

Acest gînd îi aduse o umbră peste ochi. Știa de ce Max le pasa lui și lui Roxanne tot mai mult din prestidigitație și numerele personale cu spectatorul. Bănuia că înțelegea chiar și de ce Max îi dedica blestematei de pietre filosofale atîta timp din cel pe care-l afectase cîndva pregătirii spectacolelor. Iar înțelegerea îl durea.

Max îmbătrînea, chiar în fața ochilor lui Luke.

O bătaie la ușă îl făcu să se întoarcă, fără tragere de inimă, dinspre priveliștea străzii. Dar, cînd deschise,

îl cuprinse plăcerea.

– Lily.

Luke se aplecă s-o sărute, să inspire minunat de familiarul *Chanel*, înainte de a-i lua diversele sacoșe și cutii pe care le adusese.

– Făceam cumpărături, chicoti ea, potrivindu-și la loc părul blond înfoiat. Cred că se vede. Am simțit nevoia să mă opresc pe la tine. Sper că nu te deranjez.

– Niciodată nu mă deranjezi.

Îngrămădi tîrguielile pe un fotoliu moale, lîngă o masă *Belker*.

– Ești gata să-i dai lui Max hîrtiile de mutare și să te instalezi la mine?

Lily rîse din nou, sunetul acela cu bășici ca șampania pe care-l îndrăgea atît. Trecută acum de patruzeci de ani, rămăsese la fel de drăguță și de lascivă ca pe vremea cînd Luke o văzuse pentru prima oară pășind țanțoșă pe scenă. Era necesară ceva mai multă magie feminină pentru a menține iluzia, dar Lily avea un depozit fără sfîrșit.

– Dac-aș face-o, ar fi ca să le dau papucii cuconițelor ălora ale tale care tot intră și ies.

– Le-aș da eu tuturor, pentru doamna potrivită.

De astă dată, Lily nu mai rîse, în ochi însă citindu-i-se un altfel de amuzament.

– A, sînt sigură de asta, iubitule. Îmbătrînesc așteptîndu-te să faci pasul următor. Dar, continuă ea, înainte ca Luke s-apuce să vorbească, n-am venit ca să vorbesc despre viața ta amoroasă – oricît ar fi de

fascinantă.

Luke rînji:

– Mă faci să roşesc.

– Slabe speranţe.

Era mîndră de el, atît de mîndră, încît aproape-i exploda inima. Crescuse înalt, zvelt şi orbitor de chipeş. Şi mai mult, mult mai mult decît atît, avea în el o bunătate pe care ştia că ea însăşi i-o cultivase.

– Am trecut să văd dacă n-ai nevoie de ajutor la împachetat – sau dacă-ţi trebuie ceva cît timp fac eu cumpărături. Ciorapi, rufărie?

N-avu ce face. Lăsînd cana jos, îi cuprinse faţa în mîini şi o sărută încă o dată.

– Te iubesc, Lily.

Plăcerea îi îmbujoră obrajii.

– Şi eu te iubesc. Ştiu cît detestă bărbaţii să-şi împacheteze şi să-şi tîrguiască chiloţei şi alte chestii.

– Am o droaie.

– Probabil plini de găuri sau cu elasticul fugit.

Cu ochii serioşi, Luke ridică solemn mîna:

– Jur pe Dumnezeu, nu mi-am împachetat o singură pereche de izmene cu care să-mi fie ruşine în caz de accident.

Lily pufni, chipurile, supărată, dar cu rîsul în ochi:

– Îţi baţi joc de mine.

– Mhm. Ce-ai zice de-o cafea?

– Prefer ceva rece, dacă ai.

– Limonadă? porni el spre bucătărie. Cred c-am avut o premoniţie că vei trece pe-aici, azi-dimineaţă,

cînd am stors nenorocitele alea de lămîi.

– Ai făcut-o de casă? Cu mîna ta?

Era mîndră, de parcă Luke ar fi cîştigat premiul *Nobel.*

Luke luă o carafă scundă de sticlă verde pal, cu garnitură de pahare. Bucătăria lui era mică şi ordonată, conţinînd un aragaz de tip vechi, cu două ochiuri, şi un frigider scund, cu colţurile rotunjite. Pentru Lily, plantele puse în ghivece pe pervazul ferestrei erau cel mai fermecător decor din lume.

– Ştiu că eşti priceput.

N-o durea decît puţin faptul că Luke se putea descurca atît de uşor fără ea.

– Întotdeauna ai putut face orice-ţi puneai în minte, continuă ea, luînd paharul pe care i-l oferea şi zăngănind în el cuburile de gheaţă, pe cînd revenea agale în living. Ai gusturi atît de rafinate.

Luke îşi ridică o sprînceană, observînd cum îşi trecea vîrfurile degetelor peste curbura canapelei, peste suprafaţa unei comode vechi.

– Le-am primit prin osmoză.

– De la Max, ştiu. Eu am nişte gusturi cumplite. Pur şi simplu îmi plac obiectele ţipătoare.

– Tot ce am e de la voi doi, o luă Luke de mînă, aşezînd-o lîngă el pe canapea. Care-i povestea, Lily?

– Poveste? Ţi-am spus, eram doar în drum.

– Ţi se citeşte îngrijorarea în ochi.

– Care femeie nu e îngrijorată?

Dar ochii i-i evitau pe ai lui.

Luke o mîngîie cu nodurile degetelor pe obraz. Era fin ca un fund de bebeluș.

– Lasă-mă să te-ajut.

Nu-i trebui mai mult pentru a fărîmița zidul fragil pe care Lily reușise să și-l clădească înainte de a bate la ușă. Lacrimile îi împăienjeniră vederea, în timp ce Luke îi lua paharul, punîndu-l deoparte, și o cuprindea în brațe.

– Sînt o proastă. Știu că sînt, da' n-am ce face.

– Nu-i nimic, o sărută el pe păr, pe tîmplă, rămînînd în așteptare.

– Cred că Max nu mă mai iubește.

– Ce?

Voise să fie înțelegător, consolator, încurajator. Cînd colo, se smulse înapoi, rîzînd.

– Ce neghiobie!... Of, căcat, murmură el, cînd Lily izbucni în suspine neajutorate. Nu... Haide, Lily, nu plînge.

Lacrimile femeilor îi aminteau de singurul lucru împotriva căruia nu avea nici un mijloc de apărare.

– Iartă-mă că am rîs. Ce te face să spui o asemenea nerozie?

– El... el...

Mai mult nu putu spune, văicărindu-se rezemată de umărul lui.

Schimbă tactica, își spuse Luke, și începu s-o mîngîie pe spate.

– O.K., O.K., fetițo, nu-ți face griji. Vin imediat și-i trag o mamă de bătaie.

Aceste cuvinte stîrniră o bolboroseală de rîs amestecat cu lacrimi. Lui Lily nu-i era rușine că rîdea, nici că plîngea. Învățase să nu se rușineze niciodată de ceea ce o făcea să se simtă bine.

– Îl iubesc așa de mult, știi? E tot ce-am avut mai bun în viață. Nici măcar nu știi cum era viața mea înainte.

– Nu, redeveni el serios, rezemîndu-și obrazul pe părul ei. Nu știu.

– Eram atît de săraci. Dar asta nu conta cu nimic, căci aveam o mamă minunată. Chiar și după ce a murit tata, ea a ținut totul în ordine. Avea grijă întotdeauna să fie un bănuț în plus, pentru un film sau o înghețată. N-am știut, decît mai tîrziu, că din cînd în cînd lua bani de la bărbați. Însă n-a fost o tîrfă.

Lily își înălță fața brăzdată de lacrimi.

– Nu era decît un mod de a-și îngriji copiii.

– Atunci poți fi mîndră de ea.

Nici o mamă, reflectă Lily, nu avusese vreodată un fiu mai înțelept.

– Am mai fost măritată înainte. Max știe, dar altcineva nu.

– Atunci nici acum nu va ști nimeni, dacă asta vrei.

– A fost o greșeală, o greșeală atît de îngrozitoare. N-aveam decît șaptespe ani, iar el era atît de arătos.

Zîmbi din nou puțin, știind cît de prostește suna.

– Am rămas gravidă, așa că ne-am căsătorit.

Lui nu-i plăcea sărăcia, nici să aibă o nevastă care se simțea rău dimineața. Mă cam cîrpea.

Îl simți pe Luke încordîndu-se, simți un mic cîrcel de rușine și continuă grăbită:

– Cum o ținea tot așa, i-am spus că-l părăsesc. Mama mă crescuse pentru ceva mai bun decît să fiu sac de box. El mi-a zis că mama mea e o tîrfă. Atunci m-a bătut rău de tot și am pierdut copilul.

Se cutremură, pradă vechii amintiri.

– M-a nenorocit atît de rău pe dinăuntru, încît au spus că nu voi mai putea face niciodată altul.

– Îmi pare rău.

Și sînt neputincios, continuă el în sinea lui. Complet neputincios.

– Ți-o spun ca să înțelegi de unde provin. Cam pe-atunci a murit și mama. Cred că mi-a dat putere faptul că știam cît de greu muncise ca să am eu tot ce-mi trebuie. Deci, chiar și cînd el și-a cerut iertare, spunînd cît de rău îi părea și că n-o să mă mai lovească niciodată, tot l-am părăsit și mi-am găsit de lucru într-un bîlci. Ghiceam viitorul, lucram prin unele barăci. Scamatorii mărunte. Așa l-am cunoscut pe Max.

Încă de pe-atunci era magic. El și micuța Roxanne. Cred că m-am îndrăgostit de ei atît de tare, pe loc, încît aproape am explodat. Își pierduse soția și, poate, și un strop din el însuși. Iar eu îl doream, așa că am făcut ceea ce-ar face orice femeie isteață, și l-am sedus.

Luke o strînse mai tare.

– Pariez că s-a luptat ca toți dracii, nu?

Asta o făcu să rîdă și să ofteze.

– Ar fi putut să ia ceea ce-i dăruisem și să rămînă la atît. Dar n-a făcut-o. M-a primit alături de ei. M-a tratat ca pe o doamnă. Mi-a arătat cum trebuie să stea lucrurile între un bărbat și o femeie. M-a făcut parte dintr-o familie. Și, mai presus de orice, mă iubea – numai pentru mine însămi, știi ce vreau să spun.

– Mda, știu. Dar nu cred că totul a fost unilateral, Lily. Presupun că și tu dăruiai tot atît cît primeai.

– Am încercat mereu. Luke, îl iubesc de aproape douăzeci de ani. Cred că pur și simplu n-aș suporta să-l pierd.

– Ce te face să crezi c-ar fi posibil? E nebun după tine. Ăsta-i unul dintre lucrurile care mă fac întotdeauna să mă simt cel mai bine, felul cum vă-nțelegeți voi doi.

– Se îndepărtează de mine.

Respiră de cîteva ori, pentru a-și întări glasul.

– A, e tot dulce, cînd își amintește că-s și eu prin preajmă. Max nu mi-ar face niciodată vreun rău, mie sau altcuiva, intenționat. Dar își petrece ceasuri întregi singur, citind cărți, însemnări și jurnale. Piatra aia blestemată.

Își trase nasul, căutînd în buzunar după o batistă de dantelă.

– La început, își suflă ea nasul, am crezut că e destul de interesant. Adică, dacă ar exista într-adevăr

așa ceva? Dar l-a absorbit atît de mult, încît aproape că nu mai există loc și pentru altceva. Și uită tot mai multe lucruri.

Începuse să-și muncească buza de jos și-și frîngea mîinile.

– Mărunțișuri, doar. Ca întîlnirile și mesele. Săptămîna trecută, aproape am întîrziat la un spectacol, fiindcă uitase de el. Știu că e îngrijorat pentru că nu mai poate face unele numere de prestidigitație, și-i afectează...

Lily lăsă fraza neterminată, întrebîndu-se cum să se exprime delicat.

– Ce vreau să spun e că Max a fost întotdeauna, mă rog, robust din punct de vedere sexual. Da-n ultima vreme, rareori am mai... știi tu.

Știa, dar își dorea din toată inima să n-o fi știut.

– Păi, eu...

– Dar nu vorbesc numai de performanță, ca să zic așa. Cu romantismul se întîmplă ceva. Nu mă mai ia în brațe noaptea, nu mă mai ia de mînă, nu se mai uită la mine în felul acela.

O nouă lacrimă înflori, lunecîndu-i pe obraz.

– Îi sînt distrase gîndurile, Lily. Atîta tot. Toate presiunile astea de-a face un nou spectacol special, de-a scrie încă o carte, de-a mai întreprinde un turneu prin Europa. Și apoi, loviturile. Max și-a asumat întotdeauna prea mult din planificarea și execuția lor.

Nu intenționa să menționeze că, în ultima misiune, îl găsise pe Max stînd în fața unui seif deschis,

parcă adîncit într-o transă. Sau că-i trebuiseră aproape cinci minute ca să-și revină și să-și amintească unde era și ce făcea.

– Știi ce cred eu? spuse, luînd inutilul petic de dantelă și ștergînd-o el însuși pe Lily la ochi. Cred că ești la fel de stresată ca Max – cu absolvirea lui Roxanne, cu pregătirea spectacolului de vara asta. Și... stai!

O apucă de mînă, întorcîndu-i-o cu palma în sus.

– Văd o călătorie lungă pe mare, continuă el, în timp ce Lily slobozea un chicotit lacrimogen. Nopți cu lună, brize sărate. Romantism.

Îi făcu cu ochiul:

– Și sex grozav.

– Tu nu știi să citești în palmă.

– M-ai învățat tu, nu-i așa? își apăsă el buzele peste palma ei, după care îi îndoi degetele într-ale lui. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea, iar Max te iubește – aproape la fel de mult ca mine. Ei, nu-ncepe să dai iar apă la șoareci, te rog.

– Bine, clipi ea încercînd să-și alunge lacrimile. Bine.

– Vreau să ai încredere-n mine cînd spun că totul va fi în regulă. O să plecăm pentru un scurt răstimp, o să ne destindem și-o să bem cocktail-uri cu șampanie pe puntea de la pupa.

– Poate că nu are nevoie decît de odihnă.

Umerii lui Lily tresăriră într-un ultim oftat.

– Nu voiam să-ți deșert totul la picioare, Luke, zău că nu voiam. Dar mă bucur groaznic de mult că ești aici.

– Și eu. Deșartă oricînd îți vine.

– Acum am terminat.

Ștergîndu-și lacrimile de pe gene, Lily se ridică.

– Sigur nu vrei să-ți împachetez eu bagajele?

– Am și terminat. Sînt la fel de nerăbdător să plecăm, dimineață, ca tine.

– Sînt nerăbdătoare, nici vorbă.

Restabilită, luă paharul de limonadă și sorbi o înghițitură ca să-și răcorească gîtlejul uscat.

– Dar eu n-am împachetat absolut nimic. Roxanne are totul gata, în ordine, și doar în două valize. Nu știu cum reușește.

– Puștoaica asta e o maniacă a organizării încă de cînd avea opt ani.

– Hmm, mai luă ea o sorbitură, privindu-l pe Luke. Nu mai are opt ani. Așteaptă să vezi rochia de cocktail pe care și-a cumpărat-o pentru petrecerea căpitanului.

Luke se mulțumi să ridice din umeri, rezemîndu-se de spătar.

– Și tu? Ceva numere sexy în sacoșele alea?

– Cîteva.

Știind perfect de bine cît îi plăcea lui Lily să-și arate cumpărăturile, Luke intră în joc:

– Îmi arăți și mie?

– Poate?

Lily își flutură genele încă umede și se întoarse să pună iarăși paharul jos. Privirea-i trecu peste scrisoarea lăsată pe masă, apoi reveni într-acolo și îngheță.

– Cobb.

Nervii îi palpitară în gîtlej.

– De ce-i scrii?

– Nu-i scriu.

Cu o feroce înjurătură nerostită, Luke luă scrisoarea și o îndesă în buzunar.

– Nu e nimic.

– Să nu mă minți, răsună vocea ei, dintr-odată tăioasă ca sticla. Niciodată să nu mă minți.

– Nu mint. Am spus că nu-i scriu.

– Atunci ce e în plic?

Chipul lui Luke deveni inexpresiv, încremenit.

– N-are nimic de-a face cu tine.

Un moment, Lily nu spuse nimic, însă pe chipul umezit de lacrimi îi jucară o duzină de emoții diferite.

– Tu ai de-a face cu mine în toate privințele, spuse ea calmă, în timp ce se ridica. Sau cel puțin așa credeam. Acum, mai bine plec.

– Nu pleca.

Înjură din nou, violent, punîndu-i o mînă pe braț.

– La naiba, Lily, nu te uita așa la mine. O rezolv în singurul fel cum știu. Las-o-n seama mea.

– Desigur.

Avea ea un stil, asemenea anumitor femei, de-a fi perfect agreabilă, retezînd bărbatul de la genunchi.

– La opt vei fi la noi, da? Nu vrem să pierdem avionul.

– Lua-l-ar dracu' și mama lui. Îl plătesc, acum e bine? Îi trimit din cînd în cînd bani, iar el mă lasă-n pace.

Ochii-i erau cumpliți, ucigași.

– Ne lasă pe toți în pace.

Cu o înclinare din cap, Lily se așeză la loc.

– Te șantajează?

– Ăsta-i un termen politicos. Un termen fără simțire.

Furios pe el însuși, Luke merse spre fereastră cu pași mari.

– Îmi pot permite să fiu politicos.

– De ce?

Se rezumă să clatine din cap. Nu i-ar fi vorbit nimănui despre asta. Nu despre cele întîmplate, nu despre coșmarurile care-l chinuiau cîte o zi, două, după găsirea fiecărei cărți poștale albe și simple în cutia de scrisori.

– Atîta timp cît îl plătești, nu va înceta niciodată, vorbi calmă Lily din spatele lui; cu tandrețe, îi puse o mînă pe umăr: Niciodată nu te va lăsa în pace.

– Poate că nu. Dar știe ceva de care mi-e destul de rușine ca să fiu dispus să-l plătesc pentru a-și ține gura.

Dansatorii de step plecaseră pe alte scuaruri, cugetă Luke. Prin parc fîlfîiau aripi de porumbei.

– Și poate insinua mult mai mult, poate împleti

minciunile cu adevărul, astfel încît să nu mai pot îndura. Așa că mă costă cîteva mii ca zălog pentru liniștea asta iluzorie. Eu găsesc că merită.

– Nu știi că nu-ți mai poate face nici un rău?

– Nu, se întoarse el de astă dată, cu toți mușchii torturați. Nu știu. Mai rău, nu știu cui altcuiva i-ar mai putea face rău. N-am să risc, Lily. Nici măcar pentru tine.

– Nu ți-o cer. Îți cer să ai destulă încredere ca să apelezi la mine. Întotdeauna.

Se ridică pe vîrfuri pentru a-l săruta pe obraz.

– Știu că-s o proastă, o zănatică...

– Încetează.

Lily se mulțumi să rîdă.

– Iubitule, știu prea bine ce sînt. Și nu-mi pare rău. Sînt o femeie între două vîrste, care poartă prea mult machiaj și va muri fără a lăsa să i se vadă primul fir de păr alb. Dar le stau alături celor pe care-i iubesc. Țin de foarte mult timp la tine. Trimite cecul ăla, dacă așa simți nevoia. Iar dacă-ți cere mai mult decît îți poți permite, vino la mine. Am și eu bani puși deoparte.

– Mulțumesc, își drese Luke glasul. Dar nu mă stoarce prea rău.

– Mai e un lucru pe care vreau să-l ții minte. N-ai făcut, nici n-ai fi putut face nimic de care să-ți fie rușine.

Se întoarse, începînd să-și strîngă sacoșele.

– Mai bine plec acasă acum. Îmi va trebui o jumătate din noapte ca să mă hotărăsc ce să-mi împa-

chetez. O, Doamne, își apăsă ea mîinile pe obraji. Mai întîi va trebui să-mi aranjez fața. Nu pot ieși în lume plină de rimel.

Se repezi spre baie, cu poșeta după ea.

– O, Luke, știi că ai putea veni cu mine acasă, să înnoptezi în vechea ta cameră. Poate așa va fi mai ușor să punem totul la punct mîine dimineață.

Putea fi, reflectă el, adîncindu-și mîinile în buzunare. Ar fi fost chiar mai bine să meargă acasă, fie și doar pentru o singură noapte.

– Așteaptă-mă să-mi iau bagajele, strigă Luke în urma ei. Te duc cu mașina, în stil mare.

Capitolul 17

La bordul vasului *Yankee Princess*, spațiile de locuit pentru artiștii de varietăți nu erau tocmai atît de luxoase pe cît ar fi sperat Roxanne. Datorită statutului lor de invitați speciali, primiseră cabine exterioare – la mică înălțime deasupra liniei de plutire.

Cabina cu două paturi suprapuse era destul de mică, pentru ca Roxanne să se bucure că de-a lungul următoarelor șase săptămîni nu i se cerea să locuiască în comun. Firea ei practică o făcu să părăsească hubloul, pentru a-și despacheta conținutul celor două valize. Din obișnuință, toate fură atîrnate sau împăturite ordonat în debaraua ca pentru pitici și pe biroul

fixat de podea. Era suficient de romantică pentru a dori să se grăbească s-ajungă pe punte cînd sirena avea să anunțe plecarea.

Aranjă pe îndelete sticluțele și borcănașele pe care le colecționase de-a lungul anilor, toate umplute atent cu parfumuri și loțiuni. Îi fusese îngrozitor de greu să le împacheteze astfel încît să nu se spargă și știa că niște recipiente de plastic ar fi reprezentat o soluție mai înțeleaptă. Dar, văzînd acolo toate acele culori și forme plăcute, fu nevoită să zîmbească. Suplimentul de greutate și efort meritase.

Se examină mai întîi în oglindă, bucuroasă că părul îi crescuse la loc pînă mai jos de umeri, după decizia pripită din urmă cu doi ani de a și-l tăia pînă la nivelul bărbiei. Și el îi dădea mult de furcă, avînd nevoie de un timp enorm de lung pentru a crește și a fi îngrijit. Ea, însă, era îndeajuns de vanitoasă ca să considere că era un timp și un efort folosite cu succes.

Încîntată că programul radio transmis pe vas includea și un post cu muzică clasică, își retușă machiajul – o idee mai mult bronz pe pleoape, un strop de roșu în plus pe obraji. Asta nu era vanitate – tocmai – se asigură ea. O parte din sarcina pe care și-o asumase trupa Nouvelle consta în a se amesteca printre pasageri, în a fi sociabili, prezentabili și amabili.

Reprezenta destul de puțin, ca preț pentru o croazieră de șase săptămîni cu elegantul hotel plutitor.

Înhățîndu-și încăpătorul sac de prelată, ieși, urcînd, pe punte. Pasagerii îmbarcați forfoteau deja pe coridoarele înguste, căutîndu-și cabinele sau

explorînd. În fața ușilor stăteau îngrămădiți munți de bagaje. Pofta de sfeterisealâ o înțepă în inimă, satisfăcută. Ar fi fost jalnic de simplu să culeagă o bucățică de ici, un crîmpei de colo. Ca și cum ar fi cules margarete, reflectă ea, zîmbindu-i unui bărbat cu burta rotundă și șapcă de baseball, care se strecura pe-alături.

Avea să aibă timp pentru distracții și jocuri, își reaminti Roxanne. Șase săptămîni lungi. Dar azi după-amiază era în vacanță. Se întoarse în capul scării, pornind în slalom prin salonul *Lido*, pînă pe puntea de la pupa, unde pasagerii nerăbdători își sorbeau deja cocktail-urile oferite gratuit, filmînd cu camerele video sau doar stînd rezemați de copastie, în așteptarea momentului de a-și lua rămas bun de la orizontul Manhattan-ului.

Roxanne luă de pe tava unui chelner un pahar înalt plin cu lichid roz viu și, sorbind din romul peste măsură de îndulcit, își cercetă din priviri tovarășii de navigație.

De la prima vedere, Roxanne estimă media de vîrstă la șaizeci și cinci de ani. Erau și cîteva familii cu copii, o mînă de tineri în luna de miere dar, în majoritate, se zăreau perechi mai vîrstnice, bătrîni singuri și o arece *gigolos* tomnatici ieșiți la pradă.

– Poate-ar fi mai bine s-o numim „barca geriatrică", îi murmură Luke la ureche, aproape făcînd-o să-și verse cocktail-ul cu rom.

– Eu o găsesc drăguță.

– N-am spus că nu e.

În pofida tonului ei înțepat, Luke îi cuprinse prietenos umerii cu brațul. Hotărîse că, dacă în următoarele cîteva săptămîni aveau să se afle într-un spațiu atît de restrîns, puteau încerca să fie civilizați.

– Ia verifică-l pe nătărăul ăla.

Luke depășise romul, în favoarea unei sticle de *Beck's*, și arăta cu ea spre un domn spilcuit, cu păr argintiu, care purta un blazer marinăresc la două rînduri și pantaloni albi eleganți. Strînsese deja în jur un pîlc de admiratoare din înalta societate.

– Joe Smooth.

– Din familia Smooth din Palm Beach, comentă ea, amuzată. Pe ce punem pariu că joacă un cea-cea păcătos?

– O fi avînd în el o rumbă, două. Și acolo, arătă el din nou, doar cu o sprînceană arcuită, spre-a o face pe Roxanne să-și mute privirea.

Lîngă copastia de la babord stătea o blondă grasă și nepieptănată, în costum de jogging de-un roz șocant. Avea la gît un aparat foto și un binoclu și se agita să le ridice pe rînd, printre înghițituri din romul-surpriză.

– Sally Turista.

– O snoabă, o califică Roxanne.

Luke se mulțumi să rînjească.

– Haide, aiege-ți unul.

Fata scrută puntea, atingîndu-și apoi buza de sus cu limba.

– Mmm. Îl iau pe el. Tom Grozavul.

Luke îl studie pe ofițerul navei, bronzat, blond și

seducător, în costumul său alb. Starea de spirit i se întunecă imediat.

– Dacă-ți convine genul...

– Îmi convine, lansă Roxanne un oftat exagerat, incapabilă să se abțină. Of, ce-mi mai convine. Uite, vine Mouse.

Îi făcu un semn amplu cu mîna să se apropie.

– Ei, cum ți se pare?

– Nemaipomenit.

Chipul său lat și palid era îmbujorat de plăcere. Mușchii i se umflau sub mînecile scurte ale cămășii înflorate pe care i-o alesese Lily.

– M-au lăsat să cobor în sala mașinilor. Tre' să verific echipamentele pentru spectacol, toate cele, da' mai tîrziu, au zis, pot să urc și sus pe punte, și peste tot.

– Acolo jos au ceva femei? întrebă Luke.

– În sala mașinilor? rînji Mouse, foindu-se. Nnț', cît în pozele de pe pereți.

– Ține-te pe-aproape, amice. Îți găsesc eu unele adevărate.

– Lasă-l în pace, hormon ambulant ce ești, îi luă apărarea Roxanne, petrecîndu-și o mînă pe sub brațul lui Mouse. Ascultă.

Luă o sorbitură, în timp ce sirena trăgea două semnale lungi.

– Ridicăm ancora.

– Cu-o punte mai sus, murmură Luke, cînd fata începu să-și lungească gîtul.

Își ridică privirea și-i văzu. Lily, îmbrăcată festiv

într-o rochie albastră vaporoasă, de vară, Max, orbitor în vestonul alb și pantalonii bleumarin, și LeClerc, plutind ca o umbră în spatele lor.

– O să-i fie bine, o luă Luke de mînă, înlănțuindu-și degetele.

– Sigur că-i e bine, se scuturâ Roxanne de sămînța îndoielii. Hai să mergem sus. Vreau să fac niște fotografii.

N-avea să fie o plimbare de plăcere. Prima ședință a personalului de bord risipi orice speranță că următoarele șase săptămîni puteau însemna o croazieră gratuită. Trupa Nouvelle avea să dea în aceeași seară o mini-reprezentație de bun venit la bord, împreună cu numere prescurtate ale celorlalți artiști: o cîntăreață franțuzoaică, un comic care-și condimenta monologurile cu jonglerii și grupul de muzică și dans din șase membri care executau programul *Moonglades.*

Pe lîngă spectacol, li se cerea să participe la activitățile zilnice, de la Bingo la excursiile pe mal. Cînd se descoperi că Roxanne vorbea fluent franceza, fu recrutată imediat să-i ajute pe cei doi intrepreți ai navei.

S-au stabilit și reguli. Era obligatoriu să fii prietenos și sociabil cu pasagerii. Nu era permis să fii

intim. Acceptarea bacșișurilor era interzisă, beția privită chiorîș. Masa se lua numai după ce mîncaseră pasagerii. Și, în eventualitatea unei catastrofe pe mare, nici un membru al echipajului și personalului nu avea voie să urce în bărcile de salvare pînă nu se aflau toți pasagerii în siguranță.

Unii dintre membrii mai asezonați ai personalului au bombănit la împărțirea sarcinilor săptămînale. Directorul croazierei, Jack, un veteran încă verde cu zece ani de experiență pe vasele de croazieră, a luat-o cu ușurință:

– Dacă aveți nevoie de ceva, ajunge să cereți. Și nu dați atenție regimului ăstuia draconic. Cea mai mare parte din munca suplimentară cu pasagerii e distracție pură.

– Cică, îi adresă lui Luke un zîmbet aluziv Dori, o blondă înaltă și zveltă. Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor să te acomodezi.

Îi surîse lui Roxanne, pentru a o include și pe ea în invitație.

– Avem programată o repetiție generală foarte severă, la trei jumate, în sala de cinema. Pe puntea de promenadă, spre pupa.

– Iar prima reprezentație începe la opt, încheie Jack. Folosiți-vă timpul ca să vă familiarizați cu spațiile navei.

Roxanne primi un tricou *Yankee Princess* ciclamen, un ecuson cu numele să şi-l prindă-n piept şi o palmă pe spate ca urare de succes. Făcu turul navei, repetă, apoi mai făcu un tur, răspunzînd la întrebări, zîmbind, dorindu-le pasagerilor călătorie plăcută.

Pe măsură ce după-amiaza lăsa loc serii, reuşi să înhaţe un măr şi cîteva felii de brînză de la bufetul pe care-l decimaseră pasagerii şi le strecură în cabina de îmbrăcare şi de depozitare unde urmau să se schimbe ea şi Lily pentru prima reprezentaţie.

– Sînt atît de mulţi, spuse Roxanne. Şi vor să ştie totul.

– Toţi sînt atît de drăguţi şi de prietenoşi.

Lily evită să se ciocnească de celula de închisoare din carton, chinuindu-se să-şi tragă costumul.

– Păi, am întîlnit oameni din toată ţara. Zău că parcă ne-am afla din nou pe drum.

– Lui Max îi place, nu?

– Mult. Zău că-i place foarte mult.

Pentru Roxanne atîta era de-ajuns, deşi trebui să-şi apese o mînă pe stomac, în timp ce vasul se legăna.

– Crezi c-o s-o mai ţină mult aşa?

– Ce anume, iubito?

– Mişcarea asta.

Expiră zgomotos, punînd mărul deoparte să-şi ia costumul.

– A, nava? Te simţi cam ca într-un leagăn, nu-i aşa? Plăcut şi liniştitor.

– Mhm. Exact, îşi înghiţi Roxanne un nod.

Reuşi să răzbească prin prima reprezentaţie, înainte ca leagănul liniştitor în care se afla s-o trimită ca din puşcă spre cabină. Tocmai termina să verse, cînd în mica încăpere intră Luke.

– Încuiasem uşa, spuse ea, cu toată demnitatea de care era capabilă stînd aşezată pe jos.

– Ştiu. Mi-a luat aproape treizeci de secunde ca s-o deschid.

– Voiam să zic că, de vreme ce mă încuiasem, probabil însemna că vreau să fiu singură.

– Mmm-hmm.

Se grăbi să înmoaie o cîrpă de spălat în apă rece. O ajută să se ridice şi o conduse la pat.

– Stai jos. Pune-ţi asta pe ceafă.

O făcu chiar el, smulgîndu-i un lung oftat de recunoştinţă.

– De unde-ai ştiut că mi-era rău?

Luke îşi trecu o mînă peste paietele ca smaraldul ale rochiei.

– Faţa ta avea aceeaşi culoare cu a costumului. Moartă demult.

– Acum mi-e bine.

Sau cel puţin aşa spera.

– O să mă obişnuiesc.

Ochii-i erau doar puţin mai mult decît disperaţi, cînd şi-i ridică spre el.

– Nu crezi?

– Sigur că da.

Era lucru rar s-o vezi pe Roxanne Nouvelle vulnerabilă – atît de rar, încît trebui să-şi stăpînească

imboldul de-a o strînge la piept ca să-i treacă.

– la două de-astea, îi întinse el niște pilule albe.

– Cred că nu-i morfină.

– Regret. Doar dramamină. Înghite-le cu o-nghițitură de bere de-aici. Uite-așa.

Competent ca o infirmieră, Luke întoarse cîrpa și-i apăsă din nou pe gît partea mai rece.

– Dacă nu cedează, o să aibă grijă de tine medicul vasului.

– Ce prostie.

Mai mult nemulțumită decît jenată, Roxanne mai bău puțină bere, rugîndu-se să-i rămînă în stomac.

– Mă puteam da în toate leagănele din bîlci, fără să simt nimic. Iar acum, o singură seară pe vapor și m-a întors pe dos.

– O să treacă.

Întrucît culoarea îi revenise aproape la normal, Luke aprecie că-i trecea deja.

– Dacă te simți slăbită, te putem înlocui noi în a doua reprezentație.

– Nici pomeneală.

Se ridică, impunîndu-și picioarelor și întregului organism să se calmeze.

– Un Nouvelle nu pierde niciodată semnalul. Lasă-mă un minut.

Și se retrase în baie, să-și clătească gura și să-și verifice machiajul.

– Cred că am o datorie la tine, spuse ea, cînd reveni.

– Puișor, ai mai mult decît o singură datorie.

Gata?

– Sigur, sînt gata.

Roxanne deschise ușa și ieși.

– Luke, nu e nevoie să mai pomenim despre asta, așa-i?

– Despre ce să pomenim? își ridică el sprîncenele.

– O.K., îi zîmbi Roxanne. Am două datorii la tine.

Întrucît în următoarele două zile răul de mare nu reveni, Roxanne fu nevoită să presupună că mișcarea vasului nu fusese decît un factor contribuind la întregul format din stres, nervi și rom pe stomacul aproape gol. Nu era o recunoaștere deosebit de plăcută, pentru o femeie care se mîndrise întotdeauna ca fiind capabilă să înfrunte orice-i ieșea în cale. Avea însă programul prea ocupat, pentru a-și permite să stăruiască asupra acestui gînd.

Jack avusese dreptate, conchise ea. Cea mai mare parte a muncii consta în pură distracție. Îi plăceau pasagerii, jocurile și evenimentele risipite prin programul zilnic pentru a-i distra. Și restul familiei părea să se pătrundă de spiritul situației. Max și Lily arbitrau un concurs de dans; Mouse își petrecea aproape tot timpul liber bîntuind prin sala mașinilor și prin zona echipajului, iar LeClerc își găsise un trio de

parteneri de poker.

Tensiunea pe care nu fusese conştientă că o purtase cu ea la bord începu să se risipească odată cu fiecare oră ce trecea. Poate ar fi dispărut complet, dacă Roxanne n-ar fi cotit spre scara Punţii Laguna, găsindu-l acolo pe Max, cu o expresie pierdută.

– Tată?

Nu-i răspunse, aşa că se apropie şi-i atinse braţul.

– Tată?

Max tresări violent, iar fata văzu panica fulgerîndu-i în ochi. În clipa aceea, îi îngheţă sîngele-n vene. Zărise în ochii lui mai mult decît panică; zărise o confuzie totală. N-o recunoştea. Îi privea faţa şi nu ştia cine era.

– Tată, repetă ea, incapabilă să-şi stăpînească tremurul din glas. Te simţi bine?

Max clipi din ochi, cu un muşchi al fălcii palpitîndu-i furios. Ca un nor ridicîndu-se încet, nedumerirea i se şterse din ochi, dezvăluind nemulţumirea.

– Sigur că mă simt bine. De ce nu m-aş simţi bine?

– Păi, am crezut că...

Se chinui să zîmbească.

– Cred că eşti cam întors pe dos. Mie mi se-ntîmplă tot timpul.

– Ştiu exact încotro mă duc.

Max simţea pulsul bubuindu-i la baza gîtului. Aproape că-l putea auzi. Nu ştiuse. Un moment, nu fusese în stare să-şi amintească unde se afla sau ce

făcea. Teama pură îl făcuse să se răstească la fiica lui.

– N-am nevoie să se ţină nimeni de capul meu. Şi nu apreciez că-s pisat pentru fiecare mişcare pe care-o fac.

– Iartă-mă.

Culoarea i se scursese din obraji.

– Urcam doar spre cabina ta.

Observă că avea o carte sub braţ. O scriere veche, ferfeniţită, pe teme de alchimie.

– Fii sigur că n-am vrut să te pisez.

Plină de mîndrie rănită, îl ocoli cu mişcări ţepene. Pe Max îl ajunse un val de ruşine.

– Scuză-mă. Eram cu mintea în altă parte.

Fata ridică doar din umeri, gest distinct feminin, care putea umili orice bărbat.

Max scoase cheia să descuie uşa cabinei. Mouse, LeClerc şi Luke îl aşteptau deja.

– În regulă, pisoiaşi, trase el singurul scaun care stătea lîngă birou, aşezîndu-se. E timpul să trecem la treabă.

– Încă n-a venit Lily, îi atrase atenţia Luke, cam preocupat, cînd Max privi inexpresiv prin cabină.

– A, mă rog.

Roxanne sparse tăcerea stînjenită:

– S-au înscris deja cel puţin o duzină de pasageri pentru spectacolul talentelor de la sfîrşitul săptămînii. Ar trebui să fie o mare lovitură.

– Pe cît pariezi că cineva o să cînte *Moon River*? întrebă Luke.

Roxanne își freca nervoasă palmele, dar zîmbi totuși.

– Nu pariez. Am auzit că doamna Steiner dansează step. Poate...

Se opri, cu ușurare, cînd intră grăbită Lily.

– Iertați-mă că am întîrziat.

Era îmbujorată și împovărată cu poșeta și aparatul foto.

– Au organizat o demonstrație de sculptură în gheață lîngă piscină și m-a captivat. Au sculptat cel mai incredibil păun.

Îi zîmbi lui Max, care făcu doar un gest absent.

– Bine, deci, ce-aveam?

LeClerc își împreună mîinile la spate.

– DiMato din cabina șapte sute șaizeci și șapte. Cercei cu diamante – probabil de două carate – ceas *Rolex* și un pandantiv cu safire de cinci-șase carate.

– Soții DiMato sînt cei care-și sărbătoresc a cincizecea aniversare a nunții, precizează Roxanne, culegînd un strugure din coșul cu fructe de pe birou. Pandantivul e cadoul ei aniversar. Sînt teribil de dulci, împreună.

Max zîmbi, înțelegător.

– Altceva, atunci?

– Păi, doamna Gullager, de la șase sute douăzeci, propuse Roxanne. Un set de rubine, brățară, colier, cercei. Arată a moștenire.

– O, e cea mai adorabilă făptură, îi adresă Lily o privire rugătoare. Alaltăieri am luat ceaiul cu ea. Locuiește în Roanoke, Virginia, cu două pisici.

– Alt concurent? gesticulă Max spre toți cei prezenți.

– Ar mai fi Harvey Wallace de la patru sute trei-'șase, ridică Luke din umeri. Butoni cu diamante, ac de cravată, încă un *Rolex*. Da'... Căca-m-aș, e-un moșneag atît de nostim!

– E drăguț, interveni și Mouse. Mi-a spus totul despre *De Soto*-ul pe care și l-a reconstruit în 1962.

– Jamison-ii, spuse printre dinți LeClerc. Cabina șapte sute zece. Inel de diamant, tăiat pătrat, aproximativ cinci carate. Inel cu rubin, același caratai. Broșă veche cu smaralde...

– Nancy și John Jamison? îl întrerupse Max. M-am simțit minunat jucînd bridge cu ei, pe puntea de promenadă, nu mai departe de ieri. El lucrează în industria alimentară, iar ea are o librărie în Corpus Christi.

– *Bon Dieu*, murmură LeClerc.

– Sîntem o gașcă sentimentală, nu-i așa? îl bătu Roxanne pe mî-nă. Și o pacoste pe capul tău, sînt sigură.

După ce alese un alt strugure, își încrucișă picioarele sub trup.

– Nu văd cum am putea fura de la niște oameni cu care aproape că trăim zi și noapte. Mai ales cînd ne plac atît de mult.

Max își împreună degetele, bătîndu-se pe bărbie.

– Ai perfectă dreptate, Roxanne. Odată ce s-a produs un atașament emoțional, piere toată distracția.

Scrută încăperea, examinîndu-le fețele.

– Atunci, ne-am înțeles? Nici o pradă săptămîna asta?

Toți încuviințară, în afară de LeClerc, care doar scrîșni din dinți.

– Să închinăm, luă Luke apa minerală rămasă de la Max, toastînd. Ne-au mai rămas aproape toate cele șase săptămîni. Trebuie să se îmbarce și cineva care n-o să ne placă.

– Deci, amînăm.

– Ai un minut? îl întrebă Luke pe Max, în timp ce toți se ridicau să iasă.

– Sigur.

Luke așteptă pînă rămaseră singuri, fiind totuși prevăzător să vorbească încet.

– De ce naiba-i faci chestia asta lui Lily?

Max rămase cu gura căscată.

– Mă scuzi?

– La dracu', Max, îi zdrobești inima.

– Dar e absurd.

Adînc jignit, Max se ridică de pe scaun să-și ia cartea.

– De unde ți-a venit o idee atît de ridicolă?

– De la Lily.

Prea furios pentru politețe, Luke îi smulse cartea și o aruncă pe pat.

– A trecut pe la mine în ziua de dinaintea plecării spre New York. Fir-ai să fii, ai făcut-o să plîngă.

– Eu? Eu?

Zguduit de această dezvăluire, Max se așeză din nou.

– Cum?

– Neglijare, îi aruncă Luke. Dezinteres. Ești atît de futut cu obsesiile pentru piatra aia magică, încît nici nu mai vezi ce se-ntîmplă în fața ta. Crede că n-o mai iubești. Și după ce-am văzut în ultimele cîteva zile cum te porți cu ea, înțeleg perfect de unde i-a venit în cap ideea.

Foarte palid, absolut nemișcat, Max se holba la el.

– E o idee complet idioată. N-are nici un motiv să se îndoiască de sentimentele mele.

– Zău?

Așezîndu-se pe marginea patului, Luke se aplecă înainte.

– Cînd te-ai deranjat ultima oară să-i spui care sînt sentimentele astea? Ai stat cu ea la lumina lunii, să ascultați marea? Știi cît preț pune pe mărunțișuri, dar te-ai străduit să-i dăruiești măcar cîteva? Ai folosit patul ăsta și la altceva decît la somn?

– Mergi prea departe, deveni Max țeapăn ca un vătrai. Mult prea departe.

– Pe dracu'. N-am de gînd să stau cu mîinile-n sîn și să-i văd expresia aia rănită în ochi. S-ar tîrî peste sticlă pisată pentru tine, iar tu nu te poți nici măcar osteni să-i acorzi zece minute din timpul tău atît de prețios.

– Greșești.

Max își privi pumnul încleștat.

– Iar dacă Lily crede ceea ce spui, atunci se înșeală amarnic. O iubesc. Întotdeauna am iubit-o.

– Pe mine degeaba-ncerci să mă păcălești. Nici măcar nu te-ai uitat la ea cînd a intrat aici.

– Erau chestiuni de afaceri, începu Max, apoi se întrerupse; întotdeauna se mîndrise cu cinstea sa, în felul lui propriu. Poate am fost cam distrat în ultima vreme și nu puțin preocupat de-ale mele.

Își ridică privirea dinspre mîinile care-l dureau.

– Niciodată nu i-aș face vreun rău. Mai curînd mi-aș smulge inima din piept înainte s-o fac să sufere.

– Spune-i ei, se întoarse Luke spre ușă. Nu mie.

– Stai.

Max își apăsă ochii cu degetele. Dacă făcuse o greșeală, era gata de orice ar fi fost necesar pentru a o îndrepta. Un zîmbet infim i se așternu pe buze. Și avea s-o îndrepte cu eleganță.

– Am nevoie să-mi faci o favoare.

Faptul că Luke ezita, îi demonstră cît de afectat era. Și cît de profunde erau propriile lui păcate.

– Ce?

– Mai întîi, aș vrea ca discuția asta să rămînă între noi. În al doilea rînd, diseară, după ultima reprezentație, aș aprecia dacă ai reține-o pe Lily, oprind-o să intre în cabină timp de vreo treizeci de minute. Apoi, voi avea nevoie să te asiguri că vine direct aici.

– S-a făcut.

– Luke?

Avea mîna pe clanță, dar se opri, privind înapoi.

– Mda?

– Îți mulțumesc. Din cînd în cînd, omul are nevoie de cineva care să-l pună de față cu neajunsurile și

binecuvîntările lui. Tu le-ai făcut pe amîndouă.

– Doar ai grijă de ea.

– A, o să am, zîmbi Max, cu toată fața. Asta, cel puțin, pot să ți-o promit.

– Am făcut treabă bună, se lăsă Roxanne greu într-un fotoliu din colțul discotecii. A doua reprezentație a serii avusese la fel de mult succes ca prima. I-am lăsat lați.

Luke se așeză și el, întinzîndu-și picioarele.

– Sigur, cu o gloată de vîrsta asta, nici nu-i prea greu.

– Nu fi odios, pufni Roxanne. Fă și tu ceva util și adu-ne mie și lui Lily de băut.

– A, eu cred că pe-asta o sar, privi Lily în jur prin sala luminată cald, în căutarea lui Max. Voi, tinerii, ar trebui să vă distrați singuri.

– S-o crezi tu, o înșfăcă Luke de mînă. N-o ștergi de lîngă mine fără un dans.

O trase rîzînd în ring, unde Michael Jackson le spunea tuturor s-o bată.

– Aia-i concurenta ta? se trînti Dori pe scaunul eliberat de Luke.

– E-o tipă greu de urmărit.

– Grozavă, confirmă Dori, atrăgînd atenția unei chelnerițe. Adică, pe lîngă că-i o dulce, uită-te doar

ce trup are. Bei ceva?

– Un pahar de vin alb, se hotărî Roxanne. O *Pink lady* pentru Lily şi un *Beck's* pentru Luke.

– Să fie două *Beck's*-uri, ceru Dori, apoi se aplecă din nou peste masă. Muzica era tare, dar nu asurzitoare. În ringul de dans, o mînă de pasageri se învîrteau în ritmul energic al lui Michael.

După ce li se serviră băuturile, Dori spuse:

– Primul rînd îl dau eu. Zău că-mi place să lucrez pe vase de croazieră. Majoritatea oamenilor vin punîndu-şi în minte să se distreze. E mai uşor aşa. Şi ajungi să cunoşti atîtea genuri diferite. Apropo de care...

Sorbi cu sete din bere.

– Care-i povestea cu el?

Roxanne aruncă o privire spre locul unde Luke o rotea pe Lily sub braţ.

– Poveste?

– Vreau să zic, e un tip trăsnet, dinamic, singur. Normal, just?

Roxanne chicoti:

– Categoric heterosexual.

– Atunci cum de n-ai sărit pe el?

Roxanne se înecă cu vinul.

– Sărit? Să fi sărit pe el?

– Roxanne, le lasă femeilor gura apă după el.

Pentru a-şi sublinia spusele, Dori îşi trecu limba peste buze.

– Aş face eu însămi saltul, numai că nu-mi place să-not în piscina altcuiva.

După ce trase adînc aer în piept, Roxanne clătină din cap:

– M-ai pierdut, Dori.

– Pe amîndoi. E atît de evident.

– Aşa? Ce-i evident?

– Între voi doi e destulă fricţiune sexuală ca să ia nava foc.

Întrucît culoarea îi fluctua în obraji, Roxanne nădăjdui că se putea pune pe seama orgăi de lumini din discotecă.

– Vezi lucrurile greşit.

– A, da?

Dori privi din nou spre Luke, bău, apoi întoarse iarăşi capul spre Roxanne.

– Vrei să spui că nu-l vrei?

– Nu. Adică, da. Adică...

Nu era obişnuită să fie pusă în încurcătură.

– Vreau să zic că nu aşa stau lucrurile între noi.

– Fiindcă nu vrei tu să stea aşa?

– Fiindcă... fiindcă nu stau.

– Mhm. Mă rog, nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Roxanne fu nevoită să rîdă:

– A, asta se vede de la bun început.

– Oricum, rînji amicală Dori. Dac-ar fi să mi-l bag, ţi-aş oferi acest sfat simplu, verificat în timp: intrigă, zăpăceşte, seduce. Şi dacă nu dă rezultate, sări pe el. Trebuie să meargă.

– Bine. Mai vorbim.

Roxanne rămase cu privirea în paharul de vin,

trasînd linii pe sticlă cu degetele. Era atît de absorbită în gînduri, încît tresări cînd Luke şi Lily se aşezară la loc.

– Of, amuzant a mai fost.

Aproape fără suflare, Lily întinse mîna după pahar.

– Termină-l pe ăla şi-o luăm de la-nceput.

– Nici dacă mor, îi făcu ea semn cu mîna. Du-te cu Roxy.

Roxanne se înecă iarăşi şi roşi ca purpura.

– Uşurel, o bătu Luke pe spate. Vrei să dansăm, Rox?

– Nu... mai tîrziu, poate.

O furnica tot trupul. Inima-şi potrivi ritmul după al contrabasului, începînd să-i bubuie în coaste. Fricţiuni sexuale? Asta era? Dacă da, era moarte de om. Luă încă o înghiţitură, mai prudentă. Intrigă. În regulă, avea să facă o încercare.

– Mi-a plăcut să mă uit la voi, acolo.

Atinse uşurel dosul mîinii lui Luke.

– Ai nişte mişcări foarte reuşite, Callahan.

Tînărul o privi lung. Ce însemna licărul acela din ochii ei? La o altă femeie, l-ar fi luat drept invitaţie. Cu Roxanne, se întreba dacă mai întîi va muşca sau va zgîria.

– Mersi.

Îşi luă berea şi se uită indiferent la ceas.

– Ai o-ntîlnire la oră tîrzie? îl întrebă Roxanne.

– Ce? Nu.

Ei, dar nu era interesant? medită Lily. Un mic

joc de-a şoarecele şi pisica, cu Roxanne în rolul pisicii.

– Voi doi ar trebui să faceţi o plimbare plăcută pe punte. E o noapte superbă.

– Bună idee. Ce-ar fi să mergem cu toţii?

Luke apucă mîna lui Lily, privind precaut spre Roxanne. Mai avea zece minute ca s-o reţină pe Lily, după care, socotea el, cel mai înţelept ar fi fost să fugă mîncînd pămîntul.

– Nu, nu, sînt cam obosită, simulă Lily un căscat enorm. Mă duc jos şi bag cornu-n pernă.

– Nu ţi-ai terminat băutura, se aşează Luke din nou, ţinîndu-şi ferm mîna pe a ei. Şi voiam să te-ntreb...

Ce? Ce?

– Ăă, ce crezi, mîine o să plouă la Sydney?

– În Australia? întrebă Lily, holbînd ochii.

– Nu, în Nova Scotia. Acostăm acolo mîine dimineaţă. Am... cîteva ore libere şi mă gîndeam să merg în oraş şi s-arunc o privire.

Ia te uită, e nervos, observă Roxanne, găsind acest lucru înduioşător în chip straniu. Şi captivant.

– Şi eu, murmură ea. Vreo companie?

– Păi...

– Zău că-s obosită, căscă Lily din nou, smulgîndu-şi mîna dintr-a lui Luke. Distracţie plăcută.

Căcat, îşi spuse Luke. Trebuia să spere c-o reţinuse destul.

– Şi eu sînt puţin cam obosit.

Luke se ridică, în timp ce Lily se îndepărta. Şi scoase un mic sunet surprins, cînd Roxanne se ridică

la rîndul ei, ciocnindu-se cu trupul de el.

– O plimbare pe punte te va ajuta să dormi mai bine.

Își înclină capul, astfel că ajunseră ochi în ochi și aproape gură la gură. Luke simți înțepături prin buze.

– Nnț.

Se gîndea la toate lucrurile pe care i-ar fi plăcut să le facă împreună, să i le facă ei, în lumina lunii presărată cu stele.

– Garantez că nu mi-ar folosi. Ar trebui să te culci și tu.

– N-aș crede, îi trecu Roxanne un deget peste braț. Bănuiesc că e pe-aici cineva căruia i-ar plăcea să danseze sau să se plimbe.

Își atinse ușurel buzele de ale lui.

– Noapte bună, Callahan.

– Mhm.

O privi îndepărtîndu-se agale, pentru a se apleca apoi peste o masă unde beau cîțiva dintre artiști. Se îndoia că avea să pună pleoapă pe pleoapă.

Lily descuie ușa cabinei, zîmbind la gîndul imaginii cu Roxanne și Luke plimbîndu-se de mînă sub lumina lunii. Așteptase mult timp să-și vadă cei doi copii regăsindu-se unul pe altul. Poate astă seară, își spuse, și deschise ușa, în plină muzică, trandafiri și lumină de lumînări.

– Oh.

Rămase pe loc, conturată din spate de lumina culoarului. Max veni dinspre masă, unde aștepta o sticlă de șampanie, deschisă. Se apropie de ea, oferindu-i un singur trandafir roz.

Nu spuse nimic, doar o luă de mînă și i-o ridică la buze, în timp ce închidea ușa în spatele ei. Și o încuie.

– O, Max.

– Sper că nu-i prea tîrziu pentru o mică sărbătorire de *bon voyage*.

– Nu.

Lily strînse din buze, pentru a-și stăpîni lacrimile.

– Nu e prea tîrziu. Niciodată nu-i prea tîrziu.

Cuprinzîndu-i fața în mînă, Max îi înclină capul pe spate.

– Inima mea, murmură. Buzele-i erau moi, lipite de ale ei. Apoi sărutul deveni mai profund, prelungit, în timp ce limbile li se întîlneau într-un dans lent, familiar.

Cînd o îndepărtă iarăși de el, avea în ochi vechea lucire pe care Lily o adora.

– Poate-mi dai voie să-ți cer o mică favoare.

– Știi bine că poți.

– Négligé-ul carmin pe care l-ai împachetat... vrei să ți-l pui pînă torn eu vinul?

Capitolul 18

În sfîrșit înțelesese. Luke avusese nevoie de cîteva zile și tot atîtea nopți incomode și neodihnitoare, dar în fine pricepuse ce se întîmpla.

Încerca să-l înnebunească.

Era singura explicație rațională a comportamentului lui Roxanne. Nu conta că-i zîmbea atît de des. Conta *felul* cum îi zîmbea. Cu acea luminiță straniu-feminină în ochi, care reprezenta invitație, provocare și amuzament, toate contopite la un loc. N-o putea nici măcar învinui pentru faptul că-l încolțise într-una dintre demonstrațiile de dans din sala de bal – sub pretextul participării personalului – astfel încît

fusese nevoit s-o țină în brațe și să-i inspire parfumul părului, în timp ce șoldurile ei îi zvîcneau sub mîini în ritm de rumba.

Nu era posibil să lămurească faptul că dăduse peste el în acea după-amiază la Quebec City, după ce-și îndeplinise rolul de interpretă în cadrul unei excursii pe uscat – sau că-l făcuse să-i placă faptul de-a fi tîrît dintr-un magazin în altul, cumpărînd cadouri și suveniruri, mîncînd înghețată și croindu-și drum printre mulțimile de turiști, pe străzile lungi și înguste, pentru a asculta un muzicant cîntînd.

Ca să fie cinstit, n-o putea acuza că se asigurase să nu treacă nici o zi fără a-i da una dintre sărutările acelea ușoare ca o aripă de fluture, care-l ațîțau la fel cum stîrnește o coajă de pîine foamea unui om flămînd.

Nu, n-o putea condamna pentru nimic din toate acestea – pînă nu le punea cap la cap cu vibrațiile, mai puțin tangibile, dar la fel de eficiente, pe care părea să le emită ori de cîte ori Luke se afla la un metru și jumătate de ea.

Bombăni pentru sine tot timpul cît străbătu pasarela exterioară, de pe Puntea Lido pe Promenadă, de la Promenadă la Royală. Nu era cine știe ce băiat-mesager nenorocit și aproape că i-o spusese lui Jack. Dar i-ar fi fost greu să explice de ce obiecta cu atîta îndărătnicie față de a-i cere lui Roxanne să-l ajute la întîmpinarea pasagerilor, în șirul de recepție la petrecerea de rămas bun a căpitanului.

Încă mai erau ancorați în Quebec City. Din înăl-

ţimea copastiei, putea să vadă colinele frumoase, străzile abrupte, eleganţa dominantului *Château Frontenac*. Fuseseră distractive hoinărelile cu ea prin vechiul oraş, auzind-o rîzînd, privindu-i ochii luminîndu-se.

Nu ştia cum avea să răzbească în următoarele cinci săptămîni purtîndu-se atît de nesuferit de fratern.

Se răsuci. Majoritatea şezlongurilor de pe punte erau goale. Întrucît n-aveau să ridice ancora înainte de ora şapte seara, mulţi dintre pasageri rămîneau pe ţărm pînă-n ultimul moment. Cei care preferau să se relaxeze la bord se aflau cu două punţi mai jos, delectîndu-se cu finele produse de patiserie ce se serveau la ceai.

Dar Roxanne era aici, întinsă într-un şezlong, cu ochii ascunşi sub ochelarii de soare cu oglindă, cu o carte în mîini şi cu nişte bikini insuportabil de mici acoperindu-i nu mai mult decît cerea legea.

Luke înjură printre dinţi, înainte de a se îndrepta spre ea.

Fata ştia că era acolo, ştiuse din momentul cînd Luke ajunsese în capul scării şi se întorsese spre parapet. Privea de cinci minute încheiate aceeaşi pagină a romanului, recunoscătoare că avusese la dispoziţie acest timp pentru a-şi readuce sub control bătăile inimii.

Alene, întoarse pagina, apoi întinse mîna spre băutura răcoritoare, călîie, de pe măsuţa alăturată.

– Îţi place să duci o viaţă periculoasă.

Fata îşi ridică privirea, îşi arcui o sprînceană,

apoi îşi lăsă ochelarii în jos doar atît cît să se uite pe deasupra lor.

– Serios?

– O roşcată aşezată la soare nu face decît să lase să se ardă.

La drept vorbind, nu avea pielea nici arsă, nici bronzată. Pur şi simplu se înroşise, fermecător, ca o piersică pîrguită.

– Nu stau mult.

Zîmbi şi-şi împinse ochelarii la loc.

– Şi m-am uns peste tot cu loţiune.

Foarte încet, îşi trecu vîrful unui deget în lungul coapsei lucitoare.

– I-ai dat lui Lily evantaiul de dantelă pe care i l-ai cumpărat?

– Mda.

Ca să se asigure că stăteau cuminţi, Luke îşi vîrî în buzunare mîinile care-l furnicau.

– Ai avut dreptate. E înnebunită după el.

– Vezi? Nu trebuie decît să ai încredere în mine.

Îşi schimbă poziţia, doar puţin, dar tînărul fu conştient de fiecare muşchi, de fiecare detaliu. Micile cîrlige din urechi, sclipirea lănţişorului fin de aur cu cristalul de ametist, la gît, felul cum părul i se ondula rebel în creştet unde şi-l legase, mireasma erotică a loţiunii cu care-şi unsese pielea.

Omorul ar fi fost prea blînd pentru ea.

– Jack voia să ştie dacă poţi veni diseară la linia de recepţie. Una dintre fete se luptă cu o viroză.

– Cred c-am să pot.

Își săltă piciorul pe marginea scaunului, scărpinîndu-se alene la genunchi.

– Vrei o-nghițitură? îi oferi ea Coca trezită. Pari cam încins.

– Mi-e bine-așa.

Sau i-ar fi fost, dacă ar fi reușit să-și miște picioarele țintuite de punte, lîngă șezlong.

– N-ar trebui să intri și să te pregătești?

– Am timp destul. Îmi faci un serviciu?

Se întinse o dată, pisicește, înainte de-a lua sticla cu loțiune și a i-o arunca lui Luke.

– Unge-mă pe spate, O.K.?

– Pe spate?

– Mm-hmm.

Mutîndu-se din nou, coborî spătarul șezlongului, se întoarse pe burtă și se potrivi comod.

– N-ajung cu mîinile.

Luke fu surprins că loțiunea nu țîșni ca un gheizer, atît de tare strîngea sticla.

– Arată perfect spatele tău.

– Hai fii băiat bun.

După ce-și rezemă capul pe antebrațe, Roxanne oftă ca orice femeie care se relaxează. Dar, în spatele lentilelor-oglindă, ochii-i erau deschiși, atenți.

– Nu s-ar cădea să-l rog pe vreun marinar.

Cu asta îl convinse. Strîngînd din dinți, Luke se lăsă pe vine și-i stoarse loțiune pe omoplați. Fata oftă din nou, arcuindu-și buzele.

– E bine, murmură. Caldă.

– După ce-ai ținut sticla la soare, poți să fii sigură.

Începu să întindă loțiunea cu degetele, obiectiv, după cum își spunea el. În fond, nu era decît o spinare. Piele și os. Piele fină, mătăsoasă. Oase lungi, delicate. Fata se mișca sinuos sub mîinile lui, iar Luke își înăbuși un geamăt.

I se încîrligau degetele de la picioare. Mîinile lui îi lunecau ca o vrajă pe piele, stîrnind imagini, aprinzînd focuri, începoșîndu-i creierul. Totuși, Luke nu era singurul care se pricepea la imagini și la controlul lor. Poate că vocea ei suna senzual, cînd vorbi, dar Roxanne se gîndi că acest lucru se putea atribui stării de relaxare, la fel de ușor ca și excitației.

– Trebuie să deschei sutienul.

Mîinile care-i încercuiau spatele se opriră. În ochelari se reflectă imaginea chipului său năucit.

– Mă scuzi?

– Sutienul, repetă ea. Desfă-l, altfel rămîn cu o linie albă.

– Bine.

Nici o scofală, își spuse el, dar degetele se întinseră și se retraseră de două ori dinspre agățătoare, pînă să se simtă mulțumit de propria-i voință.

Acum Roxanne închise într-adevăr ochii, pentru a absorbi cît mai bine fiecare senzație unduitoare.

– Mmmm. Ți-ai putea lua o slujbă sub punte, cu Inga.

– Inga?

Curios, nici nu credea să fi observat măcar, vreodată, cît de subtil i se îngusta spatele spre talie.

– Maseuza. Am făcut aseară o ședință de treizeci

de minute, dar e nimic pe lîngă tine, Callahan. Tata ți-a admirat întotdeauna mîinile, știi?

Chicotitul îi fu cam tremurat, în timp ce el își cobora degetele spre noadă. Dacă nu rîse, cel puțin gemu.

– Din motive cu totul diferite, desigur. Cît despre mine, eu...

Lăsă fraza neterminată, cu un oftat din gîtlej, cînd palmele lui i se lipiră de coaste.

Doamne sfinte, i se topeau oasele sub mîinile lui. Era o senzație imposibil de erotică, felul cum devenea tot mai caldă, mai fluidă, cu fiecare mîngîiere. Ceafa ei îl ispitea cu disperare. Îi lăsa gura apă la gîndul de-a-și apăsa buzele exact acolo, gustînd pielea aceea unsă cu loțiune și simțind-o cum tremura. Fu necesar un foarte mic efort de imaginație pentru a-și forma în minte o imagine cu Roxanne rostogolindu-se, fîșia aceea ridicolă de smarald căzîndu-i, pe cînd îl lăsa să exploreze curbele acelea lunecoase. Avea să geamă după el, se întindă brațele spre el, să i se deschidă.

Și atunci, atunci în sfîrșit...

Sunetul propriei lui respirații nesigure fu acela care-l făcu să se oprească. Avea mîinile poziționate pe părțile laterale ale sînilor, cu degetele gata să se strecoare dedesubt pentru a atinge acea plinătate mătăsoasă.

Roxanne tremura, la fel de evident și de complet excitată ca el.

Se aflau pe o punte deschisă, își spuse Luke

dezgustat. În plină lumină a soarelui. Mai rău, mult mai rău, erau cît pot fi de strîns înrudiți, fără a le curge același sînge prin vene.

Își retrase mîinile și astupă sticla, după două încercări ratate.

– Așa e bine.

Corpul lui Roxanne se cutremură din cauza încălcării făgăduielii de împlinire. Își înălță capul, ridicînd automat o mînă pentru a-și ține la locul său sutienul descheiat, iar cu cealaltă coborîndu-și din nou ochelarii. De astă dată, ochii din spatele lor erau umbriți și grei.

– Ești sigur?

Înfuriat de ușurința cu care putea să-i submineze voința, Luke își încleștă degetele încordate sub bărbia ei:

– Am avut doar grijă să nu te arzi, Rox. Fă-ne amîndurora un bine și ține-te la distanță de căldura prea mare.

Fata își sili buzele să surîdă.

– Pentru care dintre noi ți-e teamă, Callahan?

Întrucît nu știa răspunsul, se retrase, ridicîndu-se în picioare.

– Nu-ți forța norocul, Roxy.

Dar exact asta intenționa, își spuse ea, cînd Luke plecă hotărît pe punte, coborînd scara metalică. Intenționa să și-l forțeze pînă se frîngea, într-un fel sau altul.

– Pe cine ai draci, *loup?*

– Pe nimeni.

Luke stătea împreună cu LeClerc lîngă cazinou, privind cum se unduiau dansatorii pe ringul de dans cît o marcă poştală din Salonul Monte Carlo. Cvartetul de instrumentişti polonezi cînta *Noapte şi zi.*

– Atunci de ce stai încruntat?

LeClerc îşi smuci nesuferita cravată pe care era obligat s-o poarte în această ultimă seară protocolară a primei croaziere.

– Expresia din ochii tăi îi face pe semeni să se retragă, iar pe femei să ofteze şi să se-nfioare.

În pofida proastei dispoziţii, buzele lui Luke tresăriră.

– Poate aşa-mi şi place. Unde-i vulpea aia franţuzoaică argintie la păr pe care-o adulmecai?

– Marie-Claire? O s-apară ea, îşi mestecă LeClerc coada pipei, în timp ce Luke îşi aprindea o ţigară. Frumoasă femeie! Carne pe oase şi foc în burtă.

Rînji, făcînd coada de pipă să-i clănţăne în dinţi.

– O văduvă bogată e un dar de la Dumnezeu pentru un bărbat. Are bijuterii. Ah, îşi sărută el degetele, cu un oftat. Azi noapte, i-am ţinut în mînă pandantivul cu opal. Zece carate, *mon ami,* poate douăsprezece, încercuite de-o duzină de diamante de zece puncte. Dar tu şi ceilalţi, mă faceţi să mă simt

vinovat fie şi numai pentru a mă gîndi că aş vrea să i-l iau. Aşa că, mîine, îi voi spune *adieu* şi va pleca acasă la Montreal cu opalul şi diamantele ei, cu un inel cu rubin de proporţii excelente, şi numeroase alte comori care frîng inima. Numai virtutea i-o voi fi furat.

Amuzat, Luke îşi puse o mînă pe umărul lui LeClerc.

– Uneori, *mon ami,* atîta e de-ajuns.

Privi spre intrarea din faţă a salonului.

Roxanne stătea cu primul ofiţer care-i săruta mîna. Faptul că bărbatul era înalt, bronzat şi grec, era destul de rău. Prejudiciului i se adăuga şi insulta, prin sunetul scăzut al rîsului lui Roxanne.

Rochia ei era un petec minuscul de material acvamarin scînteietor. Fără a se folosi de bretele, îi lăsa goi umerii şi braţele. Spatele-i lipsea cu totul. Puţinul material existent înfăşura strîns şoldurile şi se oprea ispititor la jumătatea coapsei.

Pielea pe care şi-o încălzise la soare în acea după-amiază lucea auriu-pal în contrast cu albastrul. Îşi prinsese părul într-o agrafă cu pietre preţioase, astfel că masa acestuia tenta orice bărbat s-o smulgă, privindu-l cum se revărsa liber.

– N-o să-i meargă.

– Poftim?

– Ştiu ce şi-a pus în gînd, spuse printre dinţi Luke. Şi n-o să-i ţină figura.

Porni cu paşi mari spre bar, pentru a se consola cu un whisky de unul singur. LeClerc rămase pe loc, chicotind.

– I-a şi ţinut figura, *mon cher loup.* Lupul a fost mîncat de vulpoaică.

Două ore mai tîrziu, Roxanne stătea în penumbra din spatele scenei, aşteptînd primul semnal. Spectacolul din ultima seară a croazierei îi implica pe toţi artiştii. Din partea lor, membrii trupei *Nouvelle* intenţionau să-i lase cu gura căscată.

Max şi Lily contau pe deschiderea cu una dintre variaţiunile numărului *Femeia divizată.* În momentul cînd Lily era asamblată la loc pentru aplauze, Luke apărea din culise, să ţină publicul încălzit cu texte şi furturi din buzunare.

În timp ce explica despre evadarea din cătuşe şi un cufăr încuiat pe care o plănuia, chema doi voluntari din sală, apucîndu-se apoi să-i jefuiască fără milă, spre deliciul privitorilor.

O strîngere de mînă, şi legăna ceasul primului bărbat înapoia capului acestuia, în timp ce continua să le distragă atenţia voluntarilor buimăciţi cu cătuşele pe care le oferea la examinat. Le sălta de sub nas portofele, bricege şi mărunţiş de buzunar.

– Acum, odată ce au fost încuiate, dispun de treizeci de secunde. Harry? îi zîmbi el bărbatului scund şi ochelarist de-alături. Pot să-ţi spun Harry?

– Sigur.

– Ei bine, Harry, voi dori să mă cronometrezi. Ai secundar la ceas?

– A, normal.

Gata să coopereze, Harry îşi ridică mîneca şi-şi privi încruntat încheietura goală.

– Zău că-i foarte priceput, nu-i aşa? comentă Dori, uitîndu-se peste umărul lui Roxanne.

Luke îşi termină numărul, făcîndu-i pe amîndoi să rînjească mînzeşte în timp ce le înapoia lucrurile. Orchestra atacă un fragment vioi, indicînd finalul.

– Ai fost nemaipomenit. Acum poţi să te destinzi. Nu te repezi.

Îi făcu lui Harry cu ochiul, restituindu-i cravata pe care i-o scosese de la gît. Apoi începu să se-arate foarte preocupat de a-i scutura cămaşa de praf, umblînd la sacou şi trăgîndu-l de mîneci.

– Ce face? Se joacă de-a valetul? întrebă Dori.

– Stai să vezi.

Luke trase, perie şi piguli, după care întinse din nou mîna pentru o strînsoare inimoasă. În timp ce Harry se întorcea să coboare de pe scenă, Luke îl apucă de gulerul cămăşii. O smucitură din încheietura mîinii, şi ţinea triumfător cămaşa *Arrow* bleu-bebé a lui Harry, în timp ce acesta se holba la pieptul gol ce i se vedea pe sub haina costumului.

– Maică Precistă! Cum a făcut-o p-asta? Cum i-a scos braţele din veston?

Roxanne rîse, ca întotdeauna cînd îl privea pe Luke făcînd acest truc.

– Regret, e secret profesional, zîmbi ea, în timp

ce pornea să-şi facă intrarea.

În acest moment lucra cu Luke, zburînd printr-un rapid duel de prestidigitaţie din laturile opuse ale scenei. Costumul ei îl oglindea şi pe al lui, un tuxedo de comandă cu reverele bătute în paiete. Coordonarea de precizie era la fel de esenţială ca şi dexteritatea. Obiectele apăreau şi dispăreau din mîinile lor, se multiplicau, îşi schimbau culoarea şi mărimea.

Pentru a încununa numărul, Luke îşi respectă promisiunea de-a evada din cufăr, linguşind-o pe Roxanne să-i acorde o asistenţă, chipurile nehotărîtă.

– Haide, Roxy, nu mă face de rîs în faţa tuturor acestor oameni drăguţi.

– Fă-o singur, Callahan. Ştiu ce s-a întîmplat data trecută.

Luke se întoarse spre public, desfăcîndu-şi braţele.

– Uite-aşa, a dispărut pentru cîteva ore. Pînă la urmă, am adus-o înapoi.

– Nu.

– Acordă-mi şi mie o clipă.

Roxanne clătină din cap, după care oftă teatral.

– Bine, atunci măcar ţine-mi cortina.

Fata îl studie cu ochi întredeschişi, bănuitori.

– Vrei doar să-ţi ţin cortina.

– Mhm.

– Nici o şmecherie?

– Categoric, nu.

Şi se întoarse într-o parte, făcînd exagerat de vizibil cu ochiul.

– O.K. Am s-o fac, dar numai fiindcă avem un public atît de minunat. Ştii ceva, am să-ţi fac chiar şi cătuşele.

Le balansă, făcînd spectatorii să hohotească de rîs, în timp ce Luke făcea ochii mari şi se bătea peste buzunare.

– Drăguţă poantă, Roxanne.

– Am o grămadă de poante în mînecă. Ia-ţi poziţia, Callahan.

Muzica tresăltă din nou, în timp ce Luke îi întindea mîinile. Cu mişcări ample, ostentative, Roxanne închise cătuşele, le încuie şi scoase un lanţ pentru a i-l înfăşura peste braţe ca măsură de siguranţă. Apoi învîrti cufărul pe loc, deschizînd capacul astfel ca toată lumea să vadă că avea patru laturi şi fundul închis. Luke intră, iar Roxanne, profitînd de mîinile lui imobilizate, se aplecă să-l sărute apăsat.

– Ca să-ţi poarte noroc.

Imediat, îi împinse capul înăuntru şi coborî capacul. Trase zăvoarele, scoţînd o cheie din buzunar pentru a-l încuia pe fiecare. Ţinînd o cortină albă pe patru laturi, se urcă pe capac, lăsînd materialul să cadă pînă acoperi totul, de la bărbie în jos.

– Număr pînă la trei, anunţă ea. Unu. Doi.

Capul îi dispăru şi apăru al lui Luke.

– Trei.

Sala izbucni în aplauze, continuînd să vuiască şi după ce Luke lăsă cortina să cadă. Acum purta un toxedo alb, cu paiete argintii. Îşi făcu plecăciunea cu o înfloritură, înainte de a privi absent peste umăr. Din

ladă răsunau bubuituri.

– Hopa. Am uitat ceva.

Pocni din degete, făcînd să apară o cheie. După ce descuie cu ea cufărul, trase zăvoarele şi deschise capacul.

– Drăguţ, Callahan. Foarte drăguţ.

El doar rînji, aplecîndu-se şi ridicînd-o pe Roxanne în braţe. Şi ea purta un tuxedo alb, iar acum avea mîinile legate în cătuşe şi lanţuri. Mai făcu o ultimă reverenţă, cu fata în braţe, apoi o duse în culise.

– Ai reuşit? murmură el.

– Aproape. Acum.

Reveni spre aplauze. Continua s-o poarte în braţe, numai că acum mîinile ei erau libere şi ale lui încătuşate.

– Puteai s-o faci cu cîteva secunde mai repede, se plînse Luke, cînd o lăsă jos în faţa cabinei. Ai fost cu un moment în urmă pe toată durata prestidigitaţiei.

– Ba nu, tu ai fost cu un moment înainte.

Roxanne zîmbi, căci simţise cît de tare-i bătea inima cînd o scosese în braţe din scenă.

– Vrei să ne certăm, Callahan?

– Nu. Doar să-ţi lucrezi la nenorocita aia de sincronizare.

– Am făcut-o praf, murmură ea, cînd Luke se întoarse să plece.

Spera, fără-ndoială, că reuşise. Dumnezeu îi era martor că tremura de nervi ca o pisică, dar trebuia să fie acum ori niciodată. Pentru a cincea oară, îşi verifică ţinuta în oglindă. Avea părul tapat cu dichis, faţa abia atinsă de cele mai subtile farduri. Halatul lung de mătase ivoire se lipea drăgăstos de toate curbele trupului. Pulverizase cu puţin parfum în aer, trecînd apoi prin norul înmiresmat. Hotărîtă, îşi urmase drumul, ieşind din cabină, pe culoar şi prin hol, spre Luke.

El se dezbrăcase pînă la şortul gri şi încerca să-şi limpezească minţile, spre a adormi, rezolvînd dificultăţile unei noi evadări.

Mormăi, doar, cînd auzi bătaia în uşă. Privi absent într-acolo, iar cînd uşa se deschise, se holbă la vederea lui Roxanne.

– Ce? Ce? S-a-ntîmplat ceva?

– N-aş crede.

Se rezemă de uşă. Nu era atît o mişcare provocatoare, cît una menită să le dea picioarelor ei posibilitatea de-a înceta să tremure. Răsuci încuietoarea.

– Lucrez la cronometrare, spuse, traversînd cabina. Luke se ridică, încordat, gata s-o respingă. Roxanne n-avu nevoie decît să-i pună palma pe pielea dezgolită a pieptului, pentru a-i sparge garda şi a-l face să se cutremure.

– Ai avut dreptate.

Îşi răsfiră degetele peste bătăile tari ale inimii lui. Senzaţia o făcu să devină îndrăzneaţă, nepăsătoare, dornică.

– În legătură cu sincronizarea. E un lucru de care ar fi trebuit să mă apuc demult.

Luke își simțea nervii scrîșnind și țipînd ca niște angrenaje sfărîmate. Fata asta mirosea a păcat.

– Sînt ocupat, Roxanne, și ora e prea tîrzie pentru șarade.

– Răspunsul ăsteia îl și ai deja.

Cu un rîs prelung, nepăsător, își trecu mîinile peste pieptul lui, spre umeri. Mușchii acestora erau încordați, tari ca piatra.

– Ce obții cînd pui un bărbat și o femeie împreună, noaptea, într-o cameră mică?

– Am spus...

Dar Roxanne se mișcă rapid, acoperindu-i gura cu a ei. Luke nu prea avu ce face cu reacția care-i izbucni în corp, la fel cum sare un tigru prin ușa deschisă a cuștii. Dar o putea împiedica să meargă mai departe. Se ruga lui Dumnezeu să poată.

– Așa, îi mîngîie ea buzele cu ale sale, o dată, de două ori, înainte de-a se retrage doar atît cît să-i zîmbească, privindu-l în ochi. Am bănuit eu că știi răspunsul.

Îl costa scump, dar își lăsă totuși mîinile să cadă pe lîngă trup și păși într-o parte.

– Jocul s-a sfîrșit. Acum, șterge-o. Am treabă.

Durerea o înjunghie, ascuțită ca un stilet, străpungîndu-i inima. Bine, își spuse Roxanne, putea să sîngereze, dar n-avea să se retragă fără luptă. Conform sfatului lui Dori, ajunsese în stadiul seducției. Să fie ea a dracului dacă-l lăsa să vadă cît de înfricoșată

era.

– N-a mers foarte bine, cînd aveam doișpe ani.

Păși mai aproape, ieșind din lumină, în penumbră, manevrîndu-l cu abilitate spre un colț al cabinei.

– Acum nu mai merge deloc. Uită-te la mine.

Buzele-i erau arcuite ca ale unei vrăjitoare, pline de-o încredere care exprima putere. Se apropie și mai mult, încît mîinile lui se repeziră înainte pentru a-i împiedica trupul să se atingă primejdios de al său.

– Simt cum te uiți la mine cînd sîntem în aceeași încăpere. Aproape că-ți pot auzi gîndurile.

Ochii-i păreau două mări adînci, întunecate, în care Luke se îneca deja. Cînd Roxanne vorbi din nou, vocea ei îl învălui ca o ceață..

– Te întrebi cum ar fi o legătură între noi.

Îi cuprinse bărbia în căușul palmei, mîngîindu-i cu degetele ei lungi maxilarul. Tot ce simțea Luke, tot ce dorea, se revărsă din creier pentru a-i vui prin sînge.

– Și eu mă întreb. Te întrebi cum te-ai simți avîndu-mă, făcînd toate lucrurile acelea tainice pe care le doreai. La fel și eu.

Era nevoit să se lupte pentru fiecare gură de aer tras în plămîni. De fiecare dată inhala mireasma ei, pînă crezu că avea să explodeze. Dacă asta era seducția, niciodată n-o mai trăise, niciodată nu-și imaginase că-și putea înfășura cu atîta pricepere lanțurile fierbinți împrejurul lui. Prins în capcană, la altceva nu se putea gîndi. Era prins ca într-o cușcă de dorințe indescriptibile și singura cale de ieșire se găsea în propria-i voință, care seca cu repeziciune.

Lumina lămpii scînteia în părul ei. Înainte de-a putea gîndi ce făcea, Luke își ridică o mînă, umplîndu-și pumnul de flăcări.

– Nu știi ce vreau să fac. Dacă ai ști, ai fugi urlînd.

Trupul lui Roxanne se aplecă înainte, cu un dor mult mai puternic decît frica.

– Nu fug. Nu mi-e teamă.

– N-ai atîta minte ca să-ți fie.

El, însă, avea. Dădu drumul părului și o împinse, cu o mișcare bruscă.

– Nu-s unul din băieții tăi de încredere de la colegiu, Rox. N-ar fi politicos să-ți fac promisiuni și să-ți spun ceea ce crezi că vrei să auzi. Am ajuns aici unde mă aflu, și așa voi rămîne, indiferent ce se vede la suprafață.

Roxanne observă o văpaie în ochii lui – dezgust de sine, regret, furie, nu putea fi sigură. În clipa următoare, dispăru.

– Așa că fii fetiță cuminte și fugi.

Își simți înțepătura lacrimilor în gîtlej, dar rămase cu capul sus și cu ochii uscați.

– N-am fost niciodată fetiță cuminte. Și nu plec nicăieri.

Luke oftă. Atît de multă exasperare amuzată se simțea în oftatul lui, încît Roxanne tresări.

– Roxy, mă pui în situația de-a fi nevoit să-ți rănesc sentimentele.

Cu picioare pe care și le simțea ca făcute din sticlă casantă, se apropie și o mîngîie pe cap. Știa că o palmă ar fi fost mai puțin umilitoare.

– Știu că te-ai străduit să încerci scena asta măreață de seducție. Și sînt flatat, serios, că ai o asemenea slăbiciune pentru mine.

– Slăbiciune? reuși ea să îngaime, cînd își regăsi graiul. După cuțitele ce-i fulgerară în ochi, Luke știu că apăsase resortul potrivit.

– E delicios, și apreciez asta, dar pur și simplu nu mă interesează. Nu ești genul meu.

Se rezemă de scrin, indiferent.

– Ești drăguță și n-am de gînd să susțin că nu mi-am construit cîteva fantezii interesante de-a lungul anilor, în care jucai rolul principal alături de mine, dar hai să revenim la realitate.

– Tu...

Junghiul refuzului aproape că o doborî în genunchi.

– Spui că nu mă vrei?

– Mai clar nu se poate, culese el o țigară de pe comodă. Nu te vreau, Rox.

L-ar fi crezut. Avea glasul atît de blînd, de înțelegător, vorbea pe un ton de scuză atît de jignitor... În ochi îi lucea o luminiță amuzată, tăioasă ca o spadă, iar buzele-i jucau într-un surîs slab. L-ar fi crezut. Văzu, însă, că strînsese pumnii atît de tare încît încheieturile degetelor i se albiseră. Aproape că sfărîmă țigara.

Roxanne rămase un moment cu ochii în jos, știind că mai mult timp nu-i trebuia pentru a-și stinge licărul de triumf.

– Ei, bine atunci, Luke. Un singur lucru am să-ți cer.

Luke trase aer în piept, măsurat, savurînd gustul uşurării.

– Nici o grijă, Rox. N-am să spun nimănui.

– Nu de asta-i vorba, îşi ridică ea capul, copleşitoarea forţă a frumuseţii ei ştergînd de pe chipul lui Luke zîmbetul nonşalant. Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l cer este... s-o dovedeşti.

Îşi ridică mîinile şi începu să-şi descheie cordonul de pe mijloc.

– Termină, scăpă Luke din mînă ţigara zdrobită, făcînd un pas înapoi. Christoase, Roxanne, ce naiba faci?

– Îţi arăt, doar, ceea ce susţii că nu vrei.

Privindu-l, îşi legănă umerii, făcînd capotul de mătase ivoire să se prelingă pînă la podea. Mai purta pe dedesubt un furou subţire din aceeaşi mătase uşoară, tivit cu dantelă. În timp ce Luke încerca să-şi recapete răsuflarea, o bretea îngustă lunecă seducător de pe umăr.

– Dacă spui adevărul, n-ar trebui să fie nici o problemă. Nu-i aşa?

– Îmbracă-te.

Glasul i se îngroşase ca al unui beţiv.

– Ieşi afară. N-ai nici un strop de mîndrie?

– A, am destulă.

Şi-i creştea într-însa, văzîndu-i dorinţa neajutorată din ochi.

– Ceea ce pare să-mi lipsească, pe moment, e ruşinea.

Mătasea foşni pe trupul ei, în timp ce păşea spre

el.

– Pe moment, murmură ea, petrecîndu-i braţele pe după gît, se pare că nu mai am nici un dram de ruşine.

Înălţîndu-şi capul, îi muşcă mărunt buza de jos. Geamătul lui o făcu să slobozească un hohot de rîs scăzut.

– Mai spune-mi că nu te interesează.

Buzele lui Roxanne se despărţiră, pline de dorinţă, lipite de ale lui.

– Mai spune-mi.

– Lua-te-ar dracu', Rox.

Mîinile-i intraseră din nou în părul ei, cu pumnii strînşi.

– Asta vrei?

O învîrti pe loc, lovind-o de scrin, în timp ce gura sa o devora pe-a ei.

– Vrei să vezi ce pot să-ţi fac, ce te pot face pe tine să faci?

Acea parte din el care încă mai spera să supravieţuiască se agăţă de cruzime, pentru a o respinge.

– Vrei să fii folosită şi aruncată cît colo?

Fata îşi azvîrli capul pe spate.

– Încearcă.

O blestema, îi blestema pe amîndoi, de fiecare dată cînd îşi desprindea gura de a ei. Bătălia îl pustiia pe dinăuntru, în timp ce-o trăgea spre pat şi căzeau amîndoi pe saltea. Fără menajamente, fără gingăşie, puse mîinile pe ea, sfîşiind mătasea, învineţindu-i pielea, detestîndu-se pentru fiorul de excitaţie care-l

asalta de fiecare dată cînd Roxanne gemea sau scîncea.

Îi trimitea pe amîndoi în iad, își spuse Luke. Dar, pe toți sfinții, mai întîi aveau să tragă un galop iute și fierbinte pe la porțile raiului.

Printr-un păienjeniș de dorințe și temeri, Roxanne îi ghici mînia. Și lăcomia. O mințise, își confirmă ea, țipînd, cînd gura lui i se închise flămîndă peste sîn.

O, cum o mai mințise.

Își încleștă degetele în părul lui, cutremurîndu-se. Acesta era adevărul, acest haos de senzații, disperat. Tot restul nu era decît iluzie, prefăcătorie, înșelăciune.

Luke nu mai avea suflu cînd își înălță capul s-o privească. Era zdrobit. Dar, cumva, furia i se risipise, ca un scamator într-un nor de fum.

Sub el, trupul lui Roxanne vibra, asemeni unui motor reglat fin, ambalîndu-se pentru cursă. O putea conduce, atîta lucru înțelegea, dar îi era teamă, oribil de teamă că avea să-și piardă controlul, zdrobindu-se și arzînd de vii amîndoi.

Știind că era pierdut, își coborî fruntea spre a ei.

– Of, Rox, murmură, mîngîind-o tandru cu degetele pe umeri.

Fără ezitare, ea îl cuprinse cu brațele.

– Ascultă-mă, Callahan, dacă te oprești acum, va trebui să te omor.

Rîsul sosi ca o ușurare, deși nu-i destindea nici

pe departe tensiunea acumulată în pîntece.

– Roxy, singurul mod de-a mă opri acum ar însemna să fiu deja mort.

Își înălță capul. Roxanne îi recunoscu concentrarea de pe față, aceeași pe care o văzuse de zeci de ori, în timp ce pregătea o iluzie complicată sau o evadare primejdioasă.

– Am trecut hotarul, Roxanne. În noaptea asta, nu-ți mai pot da drumul.

Zîmbetul ei înflori încet:

– Slavă Domnului.

– N-ar strica să te rogi, o preveni el, clătinînd din cap, și-și coborî gura spre a ei.

SFÎRȘITUL PRIMEI PĂRȚI